

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/11 • 23 Mart 2007 • 50 YKr

NEWRÖZ PİRÖZ RE!

İÇİNDEKİLER

Emperyalist işgalin dördüncü yılında	
Irak... Kapitalist barbarlık ve ezilen	
halkların direnme gücü!	3
Newroz'un gösterdikleri.	4
Ülke çapında coşkulu ve kitlesel Newroz	
kutlamaları!...	5-6
Cumhurbaşkanlığı seçimleri... Burjuva	
düzenden demokrasi manzaraları	7
İMF ve hükümet anlaştı.....	8
İşgalin 4. yılında eylemlerden.	9-11
“Beyazıt ve Halepçe katliamlarını	
unutmadık, unutturmayacağız!”....	12-13
Eğitim-Sen alanlara çıkmaya	
hazırlanıyor!	14
Tarımda yoksulluk kentte yoksulluk . .	15
Parti programımızda ulusal sorun/2	
(Orta sayfa).	16-18
ABD taşeronlarının Filistin sorununa	
“çözüm” arayışı	19
Şeriatçı rejim bir kez daha sahnede!	
Bağdat'ta yeni kukla hükümet	
kurma arayışları!	20
ABD ve İsrail'in İran ve Suriye'ye	
yönelik tehditleri	21-22
Asalak düzeninize tutulan ayna!	23
“Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!”	
kampanya faaliyetinden	24-25
Eylem ve etkinliklerden	26
Ekim Gençliği'nden	27
Devrimci Yurtsever Gençlik, durumu,	
görev ve sorumlulukları / III	28
Bültenlerden.....	29
Pusulanız neyi işaret ediyor?..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/11 ● 23 Mart 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Devlet ve düzen cephesinin tüm baskı ve tehditlerine karşın, Newroz, büyük bir coşku ve kararlılıkla kutlandı. Diyarbakır'da yüzbinlerin katılımıyla merkezi, Kürdistan'ın tamamında da yaygın ve kitlesel kutlamalar vardı. Adana, Mersin, İstanbul ve İzmir başta olmak üzere, 'batı'nın pek çok merkezi ve ilçesinde de Newroz kutlamaları gerçekleştirildi.

Devletin tek gayreti Newroz'u sabote etmeye yönelik olmadı. Sermaye devleti Ankara ve İstanbul'da 'resmi Nevruz' törenleri düzenledi, sermaye medyası 'Nevruz Türk bayramıdır' şeklinde reklam kampanyaları yürüttü, ancak devlet ve düzen cephesinin saldırıları gibi reklamları da Newroz'un gölgesinde silinip gitti.

Ağzına yakışanın da yakışmayanın da sarfettiği 'barıştır, kardeşliktir' sözlerine inat, yüzbinlerce Kürt talepleriyle alanlardaydı. Kürt halkı da tüm mazlum halklar gibi ve hiç kuşkusuz halkların kardeşliğinden yanadır. Yine tüm mazlum halklar gibi Kürt halkı da barıştan yanadır. Ancak, Newroz'da alanları dolduran yüzbinlerin özlediği barış, halk olarak haklarının tanındığı bir barış ve arzuladığı kardeşlik eşitlik ve özgürlük temelinde gelişip serpilecek bir kardeşliktir.

Demirci Kawa'nın yaktığı Newroz ateşinin, Kürt halkı tam bir özgürlüğe kavuşana dek sönmeyeceği açıktır. Ve bu yılın Newroz'u, tüm olumsuz koşullara rağmen halkın bu ateşi beslemeye devam ettiğini göstermiştir. Mesele artık zulme başkaldırmakta değil, kaldırılan başın nereye çevrileceğinde, kurtuluşun nerede aranacağındadır.

Düzen medyası tam tersi anlama gelmek üzere kullansa da, evet, Newroz amacına uygun kutlanmıştır. Zulme karşı isyanın haklılığını ve soyluluğunu göstermiştir. Şimdi önümüzde 1 Mayıs var. İşçi sınıfının işaret ettiği kurtuluşun simgesi 1 Mayıs, gerçek ve kalıcı bir özgürlük için isyanların nasıl ve ne şekilde sonuçlandırılması gerektiğini anlatıyor.

Türkiye'de Kürtler, Türkler, Ermeniler, her ulus ve kökenden işçi ve emekçiler, tüm ezilen ve sömürülenler için sınırsız özgürlüklerin, savaşı ve sömürsüz bir düzen zemininde tam eşitlik temelinde kurulacak sarsılmaz kardeşliğin, ancak ve ancak, her ulustan işçi ve emekçinin birleşik mücadelesiyle ve sosyalist iktidarıyla sağlanıp korunabileceğini anlatıyor.

1 Mayıs; tarihte, ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunma ve uygulama gücünü sadece işçi sınıfının ortaya koyabildiğini, uluslar hapishanesi tabir edilen çarlık rejimini yıkıp, onlarca ulusu özgürlüğe kavuşturanın da yine işçi sınıfı olduğunu hatırlatıyor.

Aslında sadece Kürt halkının değil, tüm dünya halklarının emperyalist-kapitalist baskı ve sömürden, işkence ve zulümden kurtuluşunun sadece işçi sınıfı iktidarıyla, sosyalizmle mümkün olduğunu ilan ediyor.

1 Mayıs'a doğru bu anlamları en fazla da Kürt işçi ve emekçilere hatırlatmak gerekiyor. 1 Mayıs'ı da tıpkı Newroz'da olduğu gibi, 'anlam ve önemine uygun', yani 'İşçilerin birliği, halkların kardeşliği' mesajlarını yükselterek kutlamak gerekiyor.

Parti
değerlendirmeleri-1

Parti
değerlendirmeleri-2

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalist işgalin dördüncü yılında Irak...

Kapitalist barbarlık ve ezilen halkların direnme gücü!

ABD emperyalizminin halklara karşı ilan ettiği “süresiz savaş”ın Irak cephesi 20 Mart 2003’te açılmıştı. Saddam Hüseyin başkanlığındaki çürümüş rejim ve ordusunun utanç verici kaçıışı sayesinde, emperyalist ordular kayda değer kayıplar vermeden kısa sürede başkent Bağdat’a girebilmiş, bu beklenmedik “başarı”, rambo kılığına bürünen neo-faşist çetenin başı Bush’un 1 Mayıs’ta “zafer” ilan etmesine neden olmuştu.

“Model ülke” Irak

Ordularının çiçeklerle karşılanacağını varsayan Washington’daki savaş kurmayları, son model savaş uçağı ve tanklarla Irak halkını kurtaracaklarını, burada kuracakları “demokratik/müreffeh” bir yönetimin Ortadoğu’ya model olacağını öne sürmüşlerdi. Bu fanteziye göre, Irak’taki “örnek demokrasiyi” gören bölge halkları da “biz de isteriz, biz de isteriz” diye ABD’nin peşinden koşturacaklardı.

Kendinden fazlasıyla emin ve bir o kadar da küstah olan Bush liderliğindeki savaş kurmaylarının bu hesabı, Irak halklarının “direnmeyeceği” tezine dayanıyordu. Nitekim Bush’un yardımcıları bu ölümcül yanılgılarını sonradan itiraf etmek durumunda kaldılar. Bilindiği gibi neo-faşist ekibin bu temelsiz “özgüven”i, savaşta başlarken BM ile diğer emperyalist güç odaklarının bir kenara itilmesine de neden olmuştu.

Kapitalist/emperyalist düzenin efendileri, işgalin üzerinden dört yıl geçtikten sonra Irak’ı gerçekten de “model ülke” yapmayı başardılar. Ancak bu “model” onların pazarladığı fanteziye hiç mi hiç uymuyordu. Zira dört yıllık işgalden sonra demokrasi, özgürlük, refah bir yana, gerçekte harabeye çevrilmiş, her tarafından ceset fişkıran bir Irak var bugün tüm dünyanın gözleri önünde.

İşgalin ardından şekillenen “Irak modeli”nin iki temel özelliği öne çıkıyor: Bunlardan ilki, emperyalizmin ne kadar acımasız, yağmacı, kibirli, barbar, yıkıcı, katliamcı bir düzen olduğuna dair oluşan veciz tablodur. Diğerisi ise, ezilen halkların hiçbir koşulda işgalcilerin dayattığı köleliği kabul etmeyeceği, ne pahasına olursa olsun direnişin kaçınılmaz olduğudur.

Amerikan savaş makinesine indirilen ağır darbe

Saddam Hüseyin rejiminin ABD’nin teşvik, destek ve yönlendirmesi ile 1980’de İran’a savaş açması, ülkeyi tüketen bu savaşın bitiminden sadece üç yıl sonra, 1991’de gerçekleşen körfez savaşında ABD öncülüğündeki emperyalist güçlerin Irak’ı tahrip etmesi, tüm bunların ardından on yıl süren vahşi bir ambargo...

Irak halkları peşpeşe gelen ve iki on yıl süren bu ağır yıkımların ardından bile kararlı bir direniş sergilemiş ve insanlık tarihinin gelmiş geçmiş en güçlü savaş makinesini acze düşürmüştür. Üstelik Irak’ı işgalciler için bir bataklığa çeviren direnişe hala da Irak halklarının fiilen sadece bir kesimi katıldığı halde. Ve dahası, Irak direnişi bu kadarını devrimci bir önderlikten yoksun olmanın dezavantajlarına rağmen başarabilmiştir.

Dört yıllık işgalin sonunda görüldü ki, direnişin bu

sınırlardaki bir başarısı bile, “yenilmez güç” diye lanse edilen Amerikan savaş makinesinin sahte imajını sarsmaya yetebiliyor. Kuşkusuz ki, Irak halkları devrimci bir önderlik etrafında kenetlenip ortak direniş sergileyebilseydi, emperyalist ordulara indirilecek darbe şimdikiyle kıyas kabul etmez boyutta etkili ve sonuç alıcı olacaktı.

Mezhepler arası kışkırtma ve işbirlikçilerin katılımıyla İran’a karşı cephe açma tehdidi

Ebu Garib, gizli işkence merkezleri, -Felluce’de olduğu gibi- Iraklılar’ın kimyasal silahlarla yakılması, salkım bombaları... Bunların hiçbirisi ne direnişi zayıflatabildi, ne de işgal ordularının bataklıktan çıkmasını sağladı. Irak’ın bataklığa dönüştüğünü farkedenden savaş kurmayları, hedefe ulaşmak için yeni planlar hazırlamaya veya önceden hazırlanan planları uygulamaya başladılar. Yeni plan mezhep çatışmalarının kışkırtılmasını, İran ve ona yakın duran Suriye, Hizbullah, Hamas gibi güçlerin hedef alınmasını esas alıyordu.

Siyonist İsrail’in Lübnan’a saldırısı yeni planın önemli bir aşamasıydı. Ancak İsrail savaş makinesinin ortaya konulan hedefler çerçevesindeki hezimet, yeni planın ilk fiyaskosu oldu. Bu aşamadan sonra Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün gibi Amerikancı Arap devletleri uğursuz rolleriyle sahneye çıktılar. İsrail saldırısını ilk defa açıktan destekleyen bu gerici devletler, ABD’nin İran’a karşı oluşturacağı “ılımlı Sünni koalisyon”un omurgasını oluşturacaktı. Apoletlisinden sarıklısına, eli kalem tutanından siyasetçisine bu cenahta yer alan herkes, emperyalist işgali görmezden gelip, Şiiler’in Sünniler’i baskı altına aldığını vaazetmeye başladı. Yüzbinlerce Iraklı’yı katleden işgalcilerin çizdiği rotayı izlemeye başlayan bu soysuzlar takımı, utanmadan “Sünniler’in hamiliği”ne talip olduklarını ilan ettiler. Ancak bu “hamilik” hiç de emperyalist/siyonist güçlerin Filistin veya Irak’ta işledikleri cinayetlere karşı halklar için değildi; tam tersine, emperyalist işgalcilerin hizmetinde, İran’ın yanısıra Irak’taki Şiiler ile Lübnan’daki Hizbullah’ın hedef haline getirilmesiyle sözkonusu olan.

Görünürde Sünniliğin merkezi olan Vahabi Suudi Arabistan rejimi, “Sünni” Filistin halkını 50 yıldır katleden İsrail’le işbirliği yapmaktan kaçınmıyor artık. Ne de olsa İran her iki tarafın “ortak düşmanı” sayılır. Dahası Ortaçağ kalıntısı bu rejimin, ABD emperyalizminin halkları birbirine kırdırma planının finansörü olduğunu ortaya koyan güçlü iddialar da var. Şeriatçı Suudi rejimi, bu tutumuyla hem halklar arasında kışkırtıcılık yapıyor, hem de Filistin ve Irak halklarına karşı işlenen ağır suçlara dolaysız şekilde ortak oluyor. Elbette Mısır, Ürdün rejimleri ile Ankara’daki Amerikancılar da aynı suçun ortaklarıdır. Mısır-Türkiye dışişleri bakanlarının bir ay içerisinde beş defa görüşmesi ve Mısır devlet başkanı Hüsnü Mübarek’in Ankara ziyaretine hazırlanması, suç ortaklığının giderek pekiştirildiği kanısını güçlendiriyor. ABD-İsrail ikilisi ile işbirlikçilerinin uygulamaya çalıştığı plan, bölgedeki tüm direniş odaklarının tasfiye edilmesini hedefliyor. Bu amaca ulaşmak için mezhep çatışmalarını yaygınlaştırmak, İran ve Irak

taktiklerinin uygulanması ya da yeni savaş cephelerinin açılması ihtimal dahilindedir. Bu ise tüm bölge halklarının geleceğini yakından ilgilendirmektedir. Zira Irak’taki yangın heran bölge ülkelerinden birine sıçratılabilir.

Emperyalist/siyonist vebanın temizlenebilmesi için bölge halklarının birleşik/devrimci direnişi!

Mezhep çatışmaları ile kemirilen Irak direnişi, ABD savaş makinesini bataklığa sürükleyebildi, buna karşın halihazırdaki çizgisiyle emperyalizme karşı zafer kazanması neredeyse imkansız durumda. Çünkü bu haliyle direniş, ne mezhep çatışmalarının önüne geçebiliyor, ne de diğer halkları kucaklayabilecek bir program ortaya koyabiliyor. Yani direniş, Irak halklarını ilerici-devrimci bir program etrafında birleştirecek konum, nitelik ve kapasiteden yoksundur halen.

Gerek ABD’yle işbirlikçilerinin uygulamaya çalıştığı sinsî plan, gerekse de direnişin taşıdığı ciddi zaafılar, Irak halklarıyla devrimci dayanışmanın önemini bir kat daha arttırıyor. Bu yönüyle dayanışma eylemlerinin takvimlere bağlı kalınarak değil, belli bir sürekliliğe göre örgütlenebilmesinin ayrı bir önemi var. Direnişle dayanışma eylemleri, aynı zamanda ABD emperyalizmi ile işbirlikçilerinin yeni planını da hedef alacak perspektifle örülmelidir. Unutulmamalıdır ki, hedeflerinden biri mezhep çatışmalarını kışkırtmak olan bu plana karşı bölgesel çapta bir mücadele hattı örnek hayati bir önem taşımaktadır. Bu yönde atılacak önemli adımlardan biri, bölgedeki ilerici-devrimci güçler ve direniş odaklarıyla iletişim kanallarının kurulmasıdır. Sonrasında ise mümkün olduğu ölçüde paralel bir mücadele ve direniş hattının örülmesi yönünde çaba sarfedilmelidir.

Tekrar vurgulayalım ki, emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin Ortadoğu’yu hedef alan saldırıları, ancak bölge halklarının birleşik/devrimci direnişi ile püskürtülebilir.

Dört yılın ardından yaratılan “model ülke” tablosu...

Dört yıldır devam eden emperyalist işgal süresince 650 binden fazla Iraklı katledildi. 3 milyon Iraklı yaralandı. Bir milyonu ülke içinde, toplam 4 milyon Iraklı mülteci durumuna düşürüldü. 24 milyon nüfuslu ülkede, önceki savaşlar ve dört yıllık işgal sonucunda 2 milyon 300 bin kadının dul bırakıldığı tahmin edilmektedir.

On milyarlarca dolarlık petrol gelirinin sistematik olarak yağmalandığı Irak’ta elektrik, su, kanalizasyon hizmetleri sağlanamıyor. Eğitim ve sağlık kurumları büyük ölçüde işlevsizleştirilmiş. Yüzlerce akademisyen ve bilim insanı katledilmiş, bir o kadarı da canını kurtarmak için ülkeden kaçmıştır. Üretici güçleri tahrip edilen Irak’ta işsizlik oranı tam olarak bilinmemekle birlikte yüzde 40’ın üzerinde olduğu tahmin ediliyor.

Dört yıllık bir yıkım savaşının ardından emperyalizmin Ortadoğu halkları için yaratmayı başardığı “model ülke”nin acı tablosu işte budur.

Newroz'un gösterdikleri

Newroz başta Diyarbakır, İstanbul, İzmir, Mersin, Adana ve Van olmak üzere birçok kent merkezinde kitlesel gösterilerle kutlandı. Böylelikle devletin günler öncesinden baskı ve terör kampanyasıyla oluşturduğu kuşatma, Kürt halkı tarafından boşa çıkarıldı. Ne baskılar, ne yasaklamalar ve tutuklamalar, ne de tehdit ve şantaj işe yaradı. Kürt halkı militan bir ruhla, engelleri bir bir yıkarak alanları doldurdu. Büyük bir mücadele coşkusu ve kararlılığıyla düzen güçlerine teslim olmayacağını ve ulusal özgürlük taleplerine sahip çıktığını gösterdi. Bu haliyle Kürt halkı sermaye iktidarı karşısında bir Newroz'u daha kazanmış oldu.

Oysa devlet Newroz öncesinde son yıllarda görülmemiş bir hazırlık yapmıştı. Öyle ki, günler öncesinden üst düzey askeri yetkililerin katıldığı güvenlik zirvelerinde konu tartışıldı. Hassas bölgelere büyük bir askeri yığınak yapıldı. En önemlisi üst perdeden tehditler savruldu, halk Newroz alanlarından uzak durması konusunda uyarıldı. Yetmedi, her yıl hafta sonu yapılan Newroz mitinglerine bu kez hafta sonları yasaklandı. Bitmedi Mersin gibi kent merkezlerinde, belediyenin ulaşım araçları seferden kaldırılarak katılım engellenmeye çalışıldı. Bazı merkezlerde ise tutulan otobüslerin hareket etmesine engel olundu. Yetmedi, halkın önu birçok noktada kesilerek bitmek bilmeyen arama-tarama prosedürleri uygulandı. Miting alanlarının girişlerinde ise insanlar didik didik arandı, taciz edildi. Yasaklanan döviz, pankart ve flamalara el kondu. Birçok kişi gözaltına alındı. Direnenler dayaktan geçirildi, bazı yerlerde ise kurşunlandı. Devletin müdahalesi alan ve kürsülere kadar uzandı. Polis helikopterleriyle alanı taciz etmekten kitlenin açtığı döviz ve flamalar gerekçe gösterilerek kürsüye yapılan anlık müdahalelere kadar oldukça provokatif davranışlarda bulunuldu. Fakat tüm bu saldırgan ve provokatif tavırlara karşın ne Newroz'un kitleselliği ve coşkusu baltanabildi, ne de Kürt halkının kendisini ifade etmesine engel olunabildi. Newroz her yıl olduğu gibi, militan bir ruh ve coşkulu bir atmosferde kutlandı.

Newroz gösterilerini örgütleyen DTP yönetimi bu yıl, alanlarda herhangi bir çatışmalı durumun çıkmasını engellemek ve olası provokasyonları önlemek üzere özel bir hassasiyet gösterdi. Bunun için "belirlenen slogan ve pankartlar dışında pankart ve slogan kullanılmaması" yönünde sık sık uyarılarda bulunuldu. Kolluk güçlerinin saldırgan tutumlarına karşı öfkesini haykıran halk sakinleştirildi, militan ve coşkulu çıkışların önü baştan alındı vb. DTP yönetimi bu hassasiyetine gerekçe olarak, ordu merkezli devlet güçlerinin Cumhurbaşkanlığı seçimi ekseninde yaşanan çatışmada Newroz'u kullanma ihtimalini gösterdi. DTP yönetimine göre, Cumhurbaşkanlığı konusunda çatışan güçler, Newroz'u bahane ederek ellerini güçlendirmeye, kendi lehlerine avantaj sağlamaya çalışacaklardı. Ordu merkezli düzen güçlerinin hazırlığı bu yöndeydi, bunun için günlerdir ortamı gelecek biçimde davranmakta, sınır ötesi operasyon ve Öcalan'ı zehirleme gibi provokasyonlara imza atmaktaydılar. Bundan dolayı Newroz bu güçlerin emellerini boşa çıkaracak biçimde sükunet içinde olaysız ve barışçıl geçmeliydi. İşte DTP yönetiminin Newroz'a hazırlığı ve Newroz

programına esas oluşturan değerlendirme bu biçimdeydi. Bundan dolayı DTP yönetimi Newroz alanlarında herşeyden önce bunun gereklerini yapmaya çalıştı. Dolayısıyla kürsü ve organizasyon bakımından Newroz'a damgasını vuran bu hassasiyet ve bunun ürünü tutumlar oldu. İşte DTP'nin bu sıkı denetimi ve müdahaleleri olmasaydı, Newroz alanlarına bugün olandan çok daha mücadelecı ve militan bir ruh egemen olabilirdi. Zira gözlemlenebildiği ölçüde Kürt halkının mücadele azmi ve enerjisi, özellikle son yaşanan saldırılarla birlikte oldukça artmıştır.

DTP'nin Kürt halkı üzerinde uyguladığı bu denetim, her ne kadar Kürt halkının mücadele enerjisinin açığa çıkmasına mani olmuşsa da, bir başka yönden bu enerjinin ve mücadele dinamiklerinin boyutlarının test edilmesine de yardım etmiştir. Öyle ki alan, kürsünün düzen güçlerine barışçıl mesajlar gönderen ifadeleri karşısında oldukça tepkisiz kalırken, Kürt ulusal davası ve Güney Kürdistan konusundan bahsedildiğinde alabildiğine canlanmış, gerilim yükselmiştir. Diğer taraftan DTP yönetiminin denetiminin zayıfladığı her durumda halk kolluk güçleriyle karşı karşıya gelmiş ve uzun süreli çatışmalar yaşanmıştır. Örneğin Diyarbakır'da polisin bazı insanları gözaltına almak istemesi üzerine halk polisi ve polisin sığındığı binayı taşlamıştır. İstanbul'da, Siirt'te, Mersin'de, Adana ve İzmir'de de benzer görüntüler yaşanmıştır. Tüm bunlar Kürt halkının düzenle bağlarının son derece zayıf, mücadele isteğinin ise son derece güçlü olduğunu teyit etmektedir. Bu halkın bugün ihtiyacı net hedefler ve doğru bir mücadele perspektifidir.

DTP yönetiminin bugün bu halka gösterdiği tek somut hedef seçimlerdir, seçimler yoluyla halkın iradesinin meclise taşınmasıdır. Newroz alanında her şeyi getirip bu noktaya bağlamışlardır. Fakat karşılarında duran halkın ufkı, hiç de mecliste temsil edilmekle sınırlı değildir. Newroz alanlarındaki politik

ve moral atmosfer halkın ufkunun ve umudunun bunun çok daha ötesinde olduğunu göstermektedir. Bundan dolayı düzen küçük kırıntılar vermeyi ve bir takım düzen içi kanallar yaratmayı bir politika olarak benimsese dahi Kürt halkı bu kadarıyla yetinmeyecek, daha ötesini isteyecektir. İşte düzenin çok yönlü kuşatması ile birlikte DTP'nin dizginleyici tutumuna karşın Newroz'un bu denli militan ve görkemli bir biçimde kutlanıyor olmasının sırrı buradadır. Kürt halkının hareketini belirleyen o denli çok faktör vardır ki, ne düzenin ne de DTP ve PKK'nin bu hareketi tam olarak denetleme ve yönetme imkanı bulunmamaktadır. İşte bu yılın Newroz'unun en önemli sonuçlarından biri de bu olmuştur.

Bir yıl öncesinin Newroz'u ile karşılaştırıldığında bu yılın Newroz'u'nu ayırt eden en dikkat çekici olgu, alana hakim ruh halidir. Öyle ki, bu yılın Newroz'unda kopması beklenen bir fırtınanın öncesinde olabilecek nitelikte, endişe ile dinginliğin iç içe geçtiği bir ruhhalı gözlemlenmekteydi. Emperyalist savaş hazırlıklarının gizli kapılar ardında sürdüğü, buna bağlı olarak Ortadoğu'yu karanlık bulutların kapladığı bir dönemde bölgenin kadim haklarından Kürt halkının bu tepkisi boşuna değil.

Son olarak belirtmek gerekirse, 2007 Newroz'unda Kürt halkı bir kez daha mücadele enerjisini ve gücünü ortaya koymuştur. Fakat bu güç ve enerjinin düzeni temellerinden sarsması için "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" ekseninde diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerle devrimci bir çizgide buluşması zorunludur. Maalesef Kürt halkı 2007 Newroz'unda devrimci güçlerin sınırlı desteği bir yana bırakılırsa, büyük ölçüde yalnız kalmıştır. Bu yalnızlığı ortadan kaldırmak bugünün en önemli görevidir ve Newroz'da olmadıysa 1 Mayıs bu buluşma için bir zemin olarak değerlendirilebilir. Bunun için Newroz ruhunu 1 Mayıs'a taşıyacak bir bakışla hareket etmek büyük önem taşımaktadır.

Baskı, terör ve tehditler bir kez daha sonuçsuz kaldı...

Ülke çapında coşkulu ve kitlesele Newroz kutlamaları!..

Devletin aylar öncesinden başlayan baskı ve engellemelerine rağmen, Newroz bu yıl da ülke çapında kitlesele ve coşkulu kutlamalara sahne oldu. Kutlamaların merkezi ise, yine yüzbinlerin katılımıyla Diyarbakır'dı. DTP İl Başkanı'nın tutuklanması başta olmak üzere saldırıların kitleleri Newroz ateşi etrafında toplanmaktan caydıramadığı, böylece bir kez daha görüldü.

Tutuklu il başkanı Hilmi Aydoğdu'nun mesajı, Belediye Başkanı Osman Baydemir ve Leyla Zana'nın konuşmaları, Diyarbakır mitingine damgasını vurdu. Mitingin genel havası, Yaşar Kemal'in bir konuşmasından alınarak ana slogan yapıp pankartlara yansıtılan "Ya gerçek demokrasi ya hiç!" sözüne uygun olmakla birlikte, devletin mitingdeki konuşmalara vereceği yanıtlar, Türkiye'de 'gerçek demokrasi' umutlarının akıbeti hakkındaki soruları da karşılayacaktır. Daha ilk akşamdan, mitingleri takibeden haber saatlerinde, düzen medyası, başta Leyla Zana ve Osman Baydemir olmak üzere, pek çok konuşmacıyı hedef göstermeye başlanmıştı bile.

Gerçi düzenin yasak ve baskıyla görevli güçlerine, ayrıca hedef gösterme ihtiyacı da bulunmuyor. Çünkü onların bir bölümü, silahlı terör güçleri, gün boyu miting alanları civarında pusuya yatmış, Diyarbakır'da

yüzbinlerin, diğer pek çok ilde de onbinlerin katılımıyla yapılan mitinglere yavaşamamanın hırsıyla mitingin sona ermesi ve dağılan kitlenin arasından hedef seçtiklerine saldırarak ceza kesmek için bekliyordu. Nitekim, hemen tüm illerde, miting dağılımlarında polis saldırısı ve gözaltılar yaşandı. Özellikle Mersin'den televizyon ekranlarına yansıyan görüntülerde yine kadınlara, çocuklara yöneltilen azgın polis terörü önplandaydı.

Bir partinin veya belediyenin yöneticisini, kullandığı 'sayın' sıfatı nedeniyle tutuklayıp yargılamak, cezalara boğmak kolay görünebilir, ancak kitlelerin bu cezalandırılanları sahiplendiği, takibeden ilk kitlesele gösterilerde, Newroz alanlarında onbinlerin haykırdığı 'sayın Öcalan' sloganlarını bastırmak, söyleyenleri tutuklamak, cezalandırmak zor tarafından bile imkansızdır. 'Sayın' soruşturmalarına konuşmalarda gösterilen tepkiler ise, Kürtler'in bireyler olarak da bu tür baskı ve yıldırma hareketlerine boyun eğme niyetinde olmadığını göstermektedir.

Sömürgeci sermaye devletin Newroz konusunda büyük hassasiyet gösterdiği illerden biri de İstanbul'du. Günler, haftalar öncesinden DTP üzerinden yoğunlaştırılan baskılar bir yana, miting

sabahı semtlerden miting alanına kitleleri taşımak üzere tutulan otobüsler engellenmeye çalışıldı. Şoförler tehdit edildi. Bir kısmı da engellendi. Buna rağmen düzen medyasının 50-60 bin, Kürt haber sitelerinin 100 bin olarak bildirdiği bir kitle Kazlıçeşme alanında buluştu. Daha miting başlamadan, arama noktalarında polis sataşmasıyla başlayan gerginlik, miting bitiminde yine polis saldırısı ve gözaltılarla tırmandırıldı. İstanbul'da gözaltı sayısının en son 100'e yaklaştığı bildiriliyordu, bu satırlar kaleme alınırken.

Diyarbakır, Mersin ve İstanbul dışında, Van, Batman, Şırnak, Mardin, Adıyaman, Siirt, Ağrı, Hakkari, Iğdır, Urfa, Dersim, Bingöl, Antep, Muş, Ardahan, Varto, Şemdinli, Elbistan, Adana, İzmir, Manisa, Muğla, Bandırma, Edremit, Konya, Çanakkale, Osmaniye, İskenderun dahil, pek çok il merkezi ve ilçesinde Newroz kutlamaları gerçekleştirildi. Devrimci örgütlerin ve çeşitli çevrelerin katılımı olmakla birlikte, gösterilere damgasını vuran Kürt halkının siyasal örgütlerce öne çıkarılan güncel talepleri idi. 'Öcalan'ın sağlığı, demokrasi, barış, kardeşlik, eşitlik temelinde birlik' ritüellerinin hakim olduğu bu talepler, hemen tüm illerdeki gösterilerin ortak rengini ortaya koyuyordu.

Newroz Türkiye'nin dört bir yanında coşkuyla kutlandı

İstanbul: "Yaşasın halkların kardeşliği!"

Demirci Kawa'nın zalim Dehaq'a karşı isyanının adı olan Newroz, bugün de zalimlere karşı halkların direniş, mücadele ve isyan günü olarak kutlandı. İstanbul'da Newroz'u kutlamak için biraraya gelen onbinlerce kişi sabah saatlerinden itibaren Kazlıçeşme Meydanı'nda toplanmaya başladı. Bu seneki mitingini DTP, EMEP, SDP, ESP, EHP ve İHD düzenledi.

Alanda "Newroz piroz be, ırkçılığa,

milliyetçiliğe, savaşa, faşizme karşı yaşasın halkların kardeşliği!" pankartının bulunduğu kürsüden barış ve demokrasi mücadelesinde şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşuna çağrı yapıldı.

Saygı duruşundan ardından Demokratik Toplum Partisi (DTP) İstanbul İl Başkanı Doğan Erbaş bir konuşma yaptı. Daha sonra, Jehat Kürtçe şarkılar söyledi. Barış Anneleri adına bir konuşma yapıldı. Ardından DTP Genel Başkan yardımcısı Sırrı Sakık bir konuşma yaptı.

Sakık yaptığı konuşmada "Sınır ötesi Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

operasyonlardan vazgeçin, diyaloga geçin. Yıllardır PKK'ye karşı operasyon yapıyorsunuz sonuç ne oldu? PKK Türkiye'nin içindedir, dışından gelen bir tehdit değil. PKK bir realitedir. Bu yüzleşmeden korkmamak gerekiyor" dedi. Sakık Cumhurbaşkanı seçimlerine değinerek, Cumhurbaşkanı'nın halklara karşı kindar değil demokrat olması gerektiğini ifade etti. Cumhurbaşkanı Türkiye'de yaşayan tüm halkların Cumhurbaşkanı olmalıdır dedi. Bizleri birilerinin arka bahçesi sananların kimlerin arka bahçesi olarak kullanıldıklarını çok iyi bildiklerini dile getirdi.

CHP’nin bugün militarizmin, askerlerin partisi olduğunu vurguladı. “AKP irticanın, MHP ve DYP ise çete ve suç örgütlerinin partisidir”, “Bizler ise arka bahçe değil, bir halkın partisiyiz, demokratik bir partiyiz” dedi.

Sakık, “Bizi bugünlere taşıyanlara, Newroz yasaklarına karşı bedenini ateşe veren kardeşlerimize, Diyarbakır zindanında 1992’de yaşamını yitiren 102 insanımıza diyoruz ki, onlar rahat uyusunlar” sözleriyle şehitleri selamladı. Konuşmasını bitirirken herkesin Newroz bayramını “Biji Newroz, biji aşiti!” sözleriyle kutladı.

Ozan Ferhat’ın şarkılarının ardından Asrın Hukuk Bürosu’nun gönderdiği mesaj okundu.

Grup Munzur ve Rewşen’in söylediği şarkılardan sonra eylem sona erdi.

Sarı, kırmızı, yeşil kıyafetleriyle alandaki yerlerini alan Kürt kadınları eyleme ayrı bir renk kattılar. Halkların kardeşliği şiarını haykıran onbinler yakılan Newroz ateşinin üzerinden atladılar.

Eyleme BDSP, DGH, Partizan, Mücadele Birliği, HKM, TÖP, Kaldıraç, Çağrı, SODAP, KÖZ, Limter-İş, Halkevleri ve Anarşist Komünistler katılarak destek verdiler.

Komünistler eyleme “Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!/BDSP” imzalı pankartıyla ve kızıl bayraklarla katıldılar.

Eylemde sık sık “Biji Newroz, biji sosyalizm!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji serok Apo!”, “Yaşasın proletarya entarnasyonalizmi!”, “Kürt ulusuna özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!” sloganları atıldı.

Onbinlerce kişinin katıldığı eylemde alana girişte 15 kişi gözaltına alındı. Eylem bitiminde ise kitleye saldıran kolluk güçleriyle çıkan çatışmada onlarca kişi gözaltına alındı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Gülsuyu’nda Newroz kutlaması

21 Mart akşamı Gülsuyu’ndaki ilerici, devrimci güçler Newroz kutlaması gerçekleştirdiler.

Saat 19.30’da Gülsuyu’nun farklı noktalarından yapılan yürüyüşlerde Kürt halkına özgürlük talebi haykırıldı. ESP, SDP, EMEP, DTP ve Köz, Tepe Son Durak’tan, DHP ve PDD As Kıraathanesi’nden, Partizan ise Kaşgarlı’dan başlayarak, pankart ve flamalarını açarak yürüyüşe geçtiler. Bileşenler Nurettin Sözen Parkı’nda biraraya geldiler.

Komünistler ise “Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!/BDSP” pankartı ve Gülsuyu BDSP imzalı flamalarıyla Trafo’dan yürüyerek ana cadde üzerinden meydana girdiler. Yürüyüş güzergahı boyunca mahalle halkına ajitasyon konuşmaları ve Newroz kutlamasına katılma çağrısı yapıldı. Nurettin Sözen Parkı’nda biraraya gelen kitle davul zurna eşliğinde halaylar çekti. Alanda “Biji Newroz!”, “Emperyalizme, şovenizme ve faşizme karşı yaşasın halkların kardeşliği!” ortak pankartı açıldı. Alanda halkların özgürlük mücadelesinde yaşamını yitirenler adına saygı duruşunda bulunuldu. Newroz ateşinin yakıldığı eylemde ortak açıklama metni okundu. Açıklamada, son dönemde Kürt halkına ve partilerine yönelik baskılara rağmen Kürt halkının özgürlük mücadelesinin boğulmadığı dile getirildi. Türkiyeli işçi ve emekçilerin özgürlük mücadelesinin yolunun Kürt halkıyla vereceği birleşik mücadeleden geçtiği vurgulandı. Eylem hep bir ağızdan söylenen devrimci marşlarla devam etti.

Yaklaşık birbuçuk saat boyunca süren eylemin son bölümünde halaylar çekildi.

Eylem boyunca “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji Newroz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadeleimiz!”, “Biji biratiya gelan!” sloganları atıldı. Yaklaşık 400 kişinin

katıldığı eyleme Alinteri ve Kurtuluş flamalarıyla katılarak destek verdiler.

Kızıl Bayrak/Kartal

Adana’da coşkulu Newroz

Adana’da Newroz kutlamaları yaklaşık bir hafta önce Kürt nüfusunun yoğun olduğu emekçi semtlerinde başlamıştı. Ağırlığını gençlerin oluşturduğu Kürt halkı günler öncesinden geceleri ateş yakarak, sokaklara çıkarak Newroz gününe kadar kutlamalar gerçekleştirdiler. Kürt halkının Newroz kutlamalarına devlet azgınca saldırdı, Kürt mahallelerinde terör estirerek Newroz’a katılımı düşürmeye çalıştı. Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı emekçi mahallelerinde Adana Emniyet Müdürlüğü tarafından hazırlanan, “Nevruz”un barış ve kardeşlik ateşinin yandığı bir bayram günü olduğunu anlatan afişler bilbordlarda yerini almıştı.

Newroz günü ise binlerce Kürt emekçi Newroz’un kutlanacağı yer olan Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu’na akın etti. DTP, ESP, EMEP ve SDP tarafından örgütlenen Newroz’a 20 binden fazla Kürt emekçi katıldı.

Alana giriş sırasında polis sarı, kırmızı, yeşil renkli flama ve bayraklarla Güncel gazetesini toplamaya çalıştı. Tertip komitesinde yer alan Emrah Toplaoglu gözaltına alındı.

Mitingte Öcalan’ın zehirlenmesi ve barış söylemi öne çıktı. “Unutmayalım ki barış için hala bir şans var!”, “Biz barış dedik siz zehirlediniz!”, “Türkiye’de ve Ortadoğu’da barış, halklara özgürlük!”, “Ya gerçek demokrasi ya hiç!”, “Newroz ruhuyla güneşimizi özgürleştireceğiz!” pankartlarının asılı olduğu alana “Biji serok Apo!”, “Newroz piroz be!” sloganları damgasını vurdu.

İlk sözü DTP Adana İl Başkanı Ali Arslan aldı. Arslan konuşmasında Kürt halkı ve önderliği üzerinde estirilen teröre ve saldırı politikalarına değindi. Saldırıları karşısında barış, özgürlük ve demokrasiye vurgu yaptı. Mitingde ayrıca DTP Genel Merkezi adına Dr. Nazmi Gür, EMEP adına Ercüment Akdeniz, SDP adına Yılmaz Gül ve ESP adına Dinçer Ergün birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından sahneye Xero Abbas, Suzana Barmani ve Koma Raperin çıktı. Miting çekilen halaylarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Bursa: “Biji Newroz!”

Bursa’da Newroz’un isyan ateşi 21 Mart günü Gökdere Meydanı’nda yapılan mitingle yakıldı. DTP, EMEP, SDP, ESP, DHP tarafından örgütlenen Newroz mitingine sendikalar temsili düzeyde katıldı. Partizan kendi pankartıyla alandaki yerini aldı. HÖC ve BDSP “Emperyalizme, şovenizme, faşizme karşı yaşasın halkların kardeşliği!” ortak pankartıyla eyleme katıldılar. Yenişehir ve İnegöl ilçelerinden gelen DTP’lilerin otobüslerinin durdurulması nedeniyle kutlama bir saat gecikmeli olarak saat 11:30’da başladı.

DTP ve Tertip Komitesi adına yapılan
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

konuşmalarda son günlerde DTP’ye yöneltilen saldırılar protesto edildi, barış talebi dile getirildi. Sennur Sezer, Adnan Özyalçiner ve Barış Anaları İnisiyatifi adına bir Kürt kadınının yaptığı konuşmaların ardından Newroz ateşi yakıldı. Kürtçe ezgiler eşliğinde Newroz ateşi önünde çekilen halayların ardından kutlamalar sona erdi.

Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı mitingde “Sayın Öcalan!”, “Biji serok Apo!” sloganlarının yanı sıra “Susma haykır halklar kardeşdir!”, “Biji biratiya gelan!”, “Biji Newroz!” gibi sloganlar atıldı.

Miting alanına “Ya demokrasi ya hiç!” DTP Bursa İl Örgütü imzalı pankart ile “Operasyonlar durdurulsun!”, “Kürt sorununda adil, onurlu, demokratik barış!”, “Emperyalizme, şovenizme, faşizme, inkar ve imhaya karşı yaşasın halkların kardeşliği!” Tertip Komitesi imzalı pankartlar asıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

İskenderun’da Newroz

İskenderun’da Newroz 21 Mart’ta Yıldırımtepe’de saat 11:30’da devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. İskenderun DTP Başkanı’nın konuşması ile devam etti. Konuşmada son dönemde Kürt halkına yönelik baskılara değinildi. Tutuklanan DTP temsilcilerinin serbest bırakılması talep edildi. Barış ve kardeşlik çağrısı yapıldı. Ardından EMEP temsilcisi konuştu. Eyleme katılan devrimci grupların gönderdiği mesajların okunmasıyla program devam etti. Müzik gruplarının sahne almasıyla kitle halay çekti. Konuşmalarda ve sloganlarda barış ve halkların kardeşliği vurgusu öne çıktı.

Kızıl Bayrak/Antakya

ÇÜ’de Newroz kutlaması

Bu yıl Çukurova Üniversitesi’nde Newroz 20 Mart günü YÖGEH’in gerçekleştirdiği yürüyüşün ardından yakılan Newroz ateşi etrafında çekilen halaylara kutlandı.

Saat 11.30’da R1 derslikleri önünde toplanarak “Newroz ateşiyle direnişe, özgürlüğe!” pankartı açan 80 kişilik kitle sloganlarla Fen-Edebiyat Fakültesi önüne, oradan da yemekhaneye yürüdü. Yemekhane önünde okunan açıklamanın ardından tekrar kortejler oluşturularak R1 önüne gelindi ve araba lastiklerinden Newroz ateşi yakıldı. Yaklaşık 300 kişi Newroz ateşi etrafında halay çekti.

Kutlama sırasında çevik kuvvet ve sivil polis yığnak yaptı. Kutlama öncesi kolluk güçleri ateş yakılmaması konusunda “uyarı”da bulundular. Bir gün önce yapılan YÖGEH afişleri polis ve güvenlik görevlilerinin “takibi”ne uğradı, afişlerden parmak izi alındı. Saldırıları rağmen coşkulu bir Newroz örgütlenmiş oldu.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Cebeci’de Newroz ateşi

21 Mart günü öğlen saatlerinde Cebeci Kampüsü’nde buluşan 200’ü aşkın öğrenci sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdiler. Daha sonra kampüs içinde Newroz ateşi yakıldı, saygı duruşunda bulunuldu. Okunan basın metinde son dönemde DTP’ye yönelik baskılara, yükseltile faşist teröre değinildi, halkların kardeşliğine vurgu yapıldı.

Newroz kutlamalarında davul, zurna eşliğinde halaylar çekildi. Yürüyüşte “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Ortadoğu halkları yalnız değildir!” sloganları atıldı.

Coşkulu geçen eylem 13.30’da sona erdi. Eylemi YÖGEH, SGD, SDG, Öğrenci Kolektifleri, Emek Gençliği örgütledi.

Cebeci Ekim Gençliği

Cumhurbaşkanlığı seçimleri...

Burjuva düzenden demokrasi manzaraları

A. Aydın

Cumhurbaşkanlığı seçimi yaklaştıkça ve Köşk başında iç dalaş kızıştıkça, burjuvazinin demokrasi anlayışı konusunda enteresan örnekler de artıyor.

Çoktandır kadim faşist partilerle milliyetçilik yarışı sürdüren ve gelinek noktada onları geçmiş durumda bulunan düzen solunda dizilmiş ‘sosyal demokrat’ partiler, artık açıktan orduyu göreve çağırıyor. Bilindiği gibi bunu en açık yapan da ‘ana muhalefet’ CHP ve başındaki Baykal’dır. CHP ve başının, düzen içinde bile kaygıyla izlenen bu milliyetçilik seferi, sosyal demokrasinin sermaye düzeni nezdindeki anlamı, önemi ve de işlevi konusunda soru işaretleri yaratmaktadır.

Bilindiği gibi düzen solu, işçi ve emekçi kitleleri düzene bağlama aracıdır. Bu kitlelerin sıkıntı ve talepleri üzerinden politika yapar. Umutlarını kendine ve kendiyle birlikte hizmetinde bulunduğu sermaye düzenine bağlar. Onları oyalayabildiği sürece oyalar. Oyalayamadığı zamanlarda ise düzenin işçi ve emekçi kitlelerin taleplerini bastırarak farklı araç ve yöntemleri hazırlar. Hangisi gerekli görülürse, her türden baskı tedbiri devreye sokulur. Sermaye düzeni, devamlılık ve kalıcılığını sağlamak üzere bu havuç-sopa siyasetini, bugüne dek devresel biçimde uygulayagelmıştır.

Bir başka ifade ile, sermaye düzeninin solunun ‘sol’ ile, sosyal demokrasininse ‘sosyal’ sorunlarla ve ‘demokrasi’ ile uzaktan yakından ilgisi bulunmamaktadır. Türkiye’deki örneklerinden de bilindiği gibi, sosyal demokrat partilerin tüm o ‘emekten ve demokrasiden’ yana söylemleri sahtedir, kitleleri zehirleyen kocaman yalanlar olarak yakın tarihimizde yazılı durmaktadır. Bu böyle olduğu halde ve bu söylemlerin düzenin belirli ihtiyaçlarını karşılamak üzere kurgulandığı, ortaya sürüldüğü bilindiğine göre, şimdi, sosyal demokrasinin bugünkü faşist yüzünün düzenin hangi ihtiyaçları doğrultusunda ortaya çıktığı/çıkarıldığı irdelenmek durumundadır. Yahut, bu durumda sosyal demokrasiye yüklenen eski göreve ne olduğu, ne olacağı sorgulanabilir.

Sermaye düzeni artık işçi sınıfı ve emekçi kitleleri oyalama ihtiyacı duymuyor mu? Kitlelerin refah düzeyini yükselterek düzene bağladı da şimdi daha yukarıdan, milliyetçi-şoven politikalarına mı eklemlemeye çalışıyor? Sosyal demokrasiye biçilen yeni misyon bunun gereği mi?

Refah düzeyi konusunda tam tersi bir tabloyla karşı karşıya olduğumuz açıktır. İşsizlik oranları hızla artmakta, kitlelerin alım gücü daha hızlı biçimde düşmektedir. Sınıfa ve kitlelere yönelik iktisadi, sosyal, siyasal saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Dolayısıyla, sıkıntıları da istemleri de her geçen gün büyümekte. Bu da, sermaye düzeni özel bir çaba içinde olmaz, çok dikkatli taktik ve araçlar yaratamazsa, kitlelerin devrimci/sosyalist seçeneklere yönelmesinin kaçınılmazlığını gösterir.

Sosyal demokrasinin, düzen açısından bu çok riskli durumda ‘demokratik’ söylemlerini (aslında düzene karşı görevlerini) terkederek milliyetçilik kulvarına yerleşmesi aklın ve mantığın sınırlarını zorlayan bir tutum. Ancak, işçi ve emekçi kitlelerin ihtiyaç ve talepleri dışında, pek çok farklı basınç altında zorlanan sermaye düzeninde akıl ve mantık aramak da pek akılcı olmasa gerek.

Özellikle Kürt sorunu konusundaki sıkışıklığını

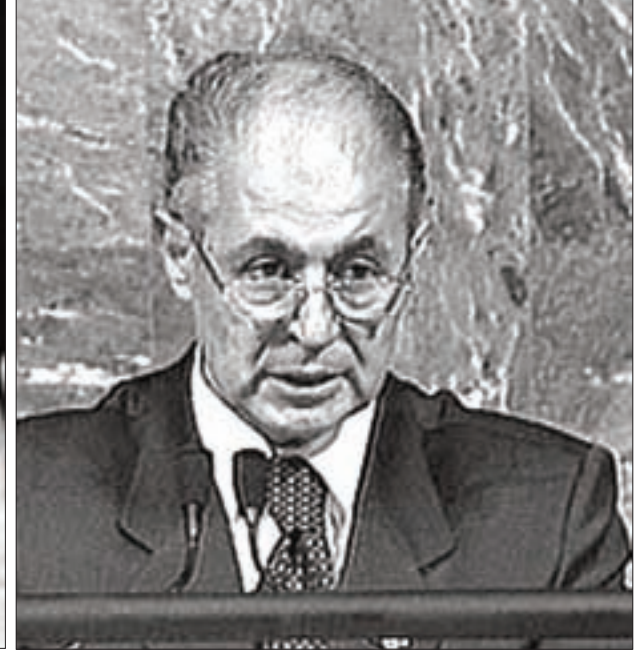

(Ermeni sorununu da artık daha fazla buna dahil etmek gerekiyor) şoven milliyetçiliği kışkırtmak, örgütlemek, harekete geçirmek yoluyla gidermeye çalışan sermaye düzeni, demek ki sadece eski faşist kanadın güç ve imkanlarına kanaat edemiyor.

Düzen partilerinin tümünden düzen medyasına, devlet kurumlarının tamamından ‘sivil toplum’ örgütlerine hatta DKÖ ve sendikalara kadar (işte bu derece pervasızlaştılar) resmi ırkçı-şoven ideoloji etrafında kenetlenme emrediyor, bekliyorlar. Emreden ve bekleyen, tabii ki, Cumhuriyet’in ve Amerikan demokrasisinin Türkiye versiyonunun ‘koruyucu kollayıcı’ gücü ordudur. Ordunun başındaki kurmay heyettir. Yönetimde hakim güç ordu olunca, işler de emir-kumanda zinciriyle halledilecek sanılıyor. Herkes önlerinde hazırola geçsin, tekmil versin istiyorlar. Düzen ve devlet cephesinde tekmil vermeyen zaten kalmadı ama görüntüyü de kurtarmaları gerektiği için, başta hükümet olmak üzere, kimileri hala demokrasinin işleyişinden bahsetme gereği duyabiliyor.

Bunların başını, adı gereği sosyal demokrasinin çekmesi beklenir. Ancak sosyal demokrasinin bugün ana muhalefet koltuğunu işgal eden ‘en büyük’ partisinin başındaki şahsiyet onbaşılığa soyununca, sermaye düzeninin lafta demokrasininin dahi lafını edemez hale düşmüş oldu. Baykal ve CHP’si, generaller şovenizmi işaret ettiğinde en hızlı şovenist, savaşı işaret ettiğinde en büyük mücahit kesiliyor. Kendilerinin kesilmesi de onları kesmiyor olacak ki, kitlelerin dikkatini de generallerin ağzından çıkacak sözlere çekmeye çalışıyorlar. Meclisin (cumhuriyetin pek övülen özelliklerinin başında gelen millet iradesinin) üstündeki namluların gölgesini meşrulaştırma ve Cumhurbaşkanlığı seçiminde bile meclis iradesini çiğnemesi umuduyla, gözünü Nisan başında gerçekleşecek MGK toplantısına dikmiş bulunuyor.

Zaten MGK’nin normalde (her ne kadar normalse artık) ay sonunda yapılması gereken toplantıyı erkene çekmesinin nedenlerinden biri de Cumhurbaşkanlığı adaylıklarının Nisan ortasından itibaren açıklanacak ve seçim turlarının Nisan sonlarından itibaren başlayacak olması. Seçimden önce konuyu bir kez daha ve en tepedeki masaya yatırmak, balans ayarını

bu kez sokak yerine yönetimin merkezinden yapmayı düşündüklerini de gösteriyor bu tercih. Ama tüm bu tercih ve tutumların gösterdiği asıl gerçek, Türkiye demokrasisinin bir ‘mızraklı demokrasi’ olduğudur. Terör üzerine kurulu Amerikan demokrasisinin taklidinden de, olsa olsa namluların gölgesinde bir Türkiye demokrasisi çıkarılabildi. Bırakın işçi ve emekçi kitlelerin haklarını hukuklarını, burjuva düzen ve devletin iç işleyişinde dahi burjuva demokrasisinin bilinen geçerli kuralları burada artık geçerli değildir.

Meclis iradesi diye bir şeyin olmadığı/olamayacağı, bu ülkenin yönetiminde gerçek irade sahibinin ordu olduğu, ‘sosyal demokrasi’ tarafından savunulmakta, hatta dayatılmaktadır. CHP’nin bu hali ve tutumu, burjuva demokrasisi meraklılarına ibret olmalıdır. Türkiye’nin bu demokrasi tablosundan işçi ve emekçi kitlelerin çıkarması gereken ders ise, bir kez daha, demokratik hak ve özgürlüklerin ancak ve ancak mücadeleyle kazanılacağıdır. Gerçek ve kalıcı bir demokrasi içinse, kendi sınıf iktidarlarını kurmak zorundadırlar. Yoksa, cumhurbaşkanının Ahmet mi Mehmet mi olacağının, ülkenin rejimi açısından zerre kadar değeri bulunmuyor. Bugünkü iç dalaşını ortaya çıkaran, Köşk’ün yönetim açısından önemi de değildir. Çünkü Çankaya’nın devlet katındaki gücü ve önemi, ‘birinci ve ikinci’ adamdan sonra hemen tümüyle ortadan kaldırılmış, makam tamamen göstermelik bir kuruma dönüştürülmüştür. Önceleri hepten emekli generallere ayrılan bu kolтуğa, şimdilerde sivillerin de oturmasına izin çıkmakla birlikte, hangi sivilin çıkacağına ilişkin iznin yine ordudan çıktığı/çıkacağı görülüyor. Bugünün tablosunda ise Erdoğan’ın bu izni alamadığı açık. Kavga da izinsiz çıkabilir mi çıkamaz mı kavgasıdır. Mecliste çoğunluk sahibi hükümet üyeleri, demokrasiden ve demokrasilerde meclis iradesinden bahsederken, kuşkusuz sözlerine kendileri de inanmıyor. Onlar da (hatta balans ayarları hesaba katıldığında diğer düzen güçlerinden daha fazla) hakimiyetin ‘kayıtsız-şartsız’ orduda olduğunu biliyorlar. Bu yüzden bu iç dalaşın daha fazla büyümesi beklenmemelidir. Sınıf ve kitleler, düzenin bu sahte kavga oyunuyla fazla oyalanmadan, kendi talepleri etrafında birleşmeli ve sermaye düzeniyle kavgayı kızıştırmalıdır.

İMF ve hükümet anlaştı...

Sosyal yıkım saldırısına seçim rötarı

İMF heyeti bir kez daha Türkiye’de. Stand by anlaşmasının 6. gözden geçirme çalışmaları için gelen heyet yaklaşık iki haftadır çeşitli görüşmelerde bulunuyor.

Yıllardan bu yana, İMF’nin hükümete yönelik temel dayatmalarından birinin sosyal yıkım yasalarının meclisten geçirilmesi olduğu biliniyor. Nitekim hükümet geçen yıl bu konuda önemli adımlar atmış ve sosyal güvenlik sisteminin baştan aşağıya değiştirilmesini öngören, bu arada işçi ve emekçilerin en temel sosyal haklarından bazılarının ortadan kaldırılmasını sağlayan yasal düzenlemeleri meclisten geçirmişti.

Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. Hükümetin çıkardığı “sosyal reform” yasaları, düzen siyasetindeki iç çatışma ve dalaşmaların kurbanı oldu. AKP karşıtı cephede yer alan Anayasa Mahkemesi söz konusu yasanın birçok maddesini iptal etti ve işlemez hale getirdi. Yasayı yeniden düzenleyip meclisten geçirme

işini yılbaşına yetiştirmekten umudunu kesen hükümet de yasanın yürürlük tarihini ertelemek zorunda kaldı. Yasanın yürürlüğe girme tarihi Ocak’tan Temmuz’a ertelendi.

Fakat önce Cumhurbaşkanlığı, arkasından da milletvekili genel seçimlerine hazırlanan AKP hükümeti için, bu nitelikte bir saldırı yasasını 2007 yılı içinde gündeme getirmek ve meclisten geçirmek hiç de tercih edilebilir bir şey değildi. Çünkü söz konusu yasa ister istemez bir takım tepkilerin hedefi olacak, bu da seçimler nedeniyle emekçi dostu görünme çabası içindeki hükümetin zor durumda kalmasına neden olacaktı. Bunu hesap eden AKP hükümeti sosyal yıkım yasasını Kasım 2007 genel seçimlerinden sonrasına bırakmayı kendisi için daha uygun görüyor, adımlarını da buna uygun atıyordu.

İMF heyetinin son ziyaretinde görüşmelerin en temel gündem maddelerinden birisi bu konu oldu. İMF, sosyal yıkım yasasının bir an önce yeniden hazırlanıp

meclisten geçirilmesini “diğer reformlar için mali kaynak yaratma açısından” hayati önemde görüyor, hükümete elini çabuk tutmasını telkin ediyordu. Hükümet ise buna direniyor ve konuyu seçim sonrasına bırakmakta ısrar ediyordu.

Hazine Müsteşarlığı’nın 20 Mart tarihli konuyla ilgili açıklaması, İMF ile hükümet arasındaki görüşme ve pazarlıkların esas olarak tamamlandığını, hükümetin sosyal yıkım yasasının seçim sonrasına bırakılması yönündeki isteğinin ise İMF tarafından kabul gördüğünü gösteriyor.

Fakat elbette İMF, hükümetten gelen böyle bir isteği sırf jest olsun diye kabul etmemiştir. Hazine’nin açıklamasından da anlaşılacağı gibi hükümet İMF’nin belirlediği 2007 yılı harcama hedeflerini tutturmaya söz vermiştir. Yani hükümet, İMF yetkililerini “sosyal güvenlik yasası”nın seçim sonrasına ertelenmesinin sermaye açısından yaratacağı faturayı başka yollardan emekçilerin sırtına yıkma konusunda ikna etmiştir. Bunun anlamı başta sağlık hizmetleri olmak üzere bütçeden ayrılan kaynakların daha da kısılması, yanı sıra bazı gelir arttırıcı tedbirlerin de devreye sokulmasıdır. Hazine’nin açıklamasında yer alan “2007 yılı kamu maliyesi hedeflerine ulaşılmasını teminen alınabilecek harcama tedbirleri tespit edilmiştir. Sağlık harcamalarının 2007 yılı program öngörülere dahilinde kalmasını ve bu harcamaların etkinliğinin ... artırılmasını sağlayacak adımlar belirlenmiştir” sözleri bunun ifadesidir.

İMF’nin hükümete bu konuda gösterdiği “anlayış”ın daha başka nedenleri de vardır. AKP hükümeti, emperyalizmin Ortadoğu politikalarına her türlü hizmete hazır olduğunu yakın zaman önce gerçekleştirilen ABD ziyaretlerinde açık bir biçimde ortaya koymuştur. Şu anki görünen tabloya göre emperyalistler açısından AKP hükümeti kimi sorunlara rağmen iyi bir uşaktır. Dolayısıyla da belli bir desteği hak etmektedir. İMF’nin hükümete gösterdiği toleransı bu bağlantı üzerinden de değerlendirmek gerekmektedir.

Hazine’nin açıklamasında sosyal yıkım saldırısının zamanlamasıyla ilgili olarak şunlar söylenmektedir: “Anayasa Mahkemesi kararı çerçevesinde, sosyal güvenlik reformunun ana hedeflerini koruyacak çözümler geliştirilmesi ... bugüne kadar sağlanan ilerlemeleri daha da güçlendirecek ve geliştirecek adımların takvime bağlanması konularında tam bir görüş birliği sağlanmıştır.”

Bu satırlardan da anlaşılacağı gibi, hükümetin sosyal yıkım saldırısını şimdilik rafa kaldırma eğilimi içerisine girmesi esas olarak seçimlerle ilgili kaygıların bir ürünüdür. Yoksa saldırıdan tümüyle vazgeçmek diye bir şey söz konusu değildir. Aksine İMF ve hükümet bu saldırının kapsamını “daha da güçlendirecek ve geliştirecek” adımların hesabını şimdiden yapmaktadır. Üstelik bu gizli bir şey değildir. Şu an Türkiye’de bulunan İMF yetkilileri seçimden sonraki dönemin yapısal reformların (yani büyük saldırıların) hayata geçirilmesi için çok önemli bir fırsat olduğunu konuşmalarında açıktan dile getirmektedir.

Saldırıların kararlılıkla devam etme konusunda İMF ve hükümet tam bir mutabakat içerisinde. İMF ile sürdürdüğü problemsiz ilişki ve uyum ise AKP hükümetinin emekçi düşmanı niteliğinin bariz kanıtlarından biri durumundadır.

İşçi ve emekçiler hükümetin ve diğer düzen partilerinin seçim yalanlarına kanmamalı, hepsinin ortak programı durumundaki İMF-TÜSİAD politikalarına karşı birleşik mücadeleyi örgütlemek için çaba sarfetmelidir.

Emperyalist işgal dünyanın dört bir yanında protesto edildi

19 Mart günü Irak’ın işgali dünyanın dört bir yanında protesto edildi. Savaş karşıtı onbinlerce kişi işgalin sona erdirilmesi ve tüm emperyalistlerin Ortadoğu’dan çekilmesi şiarını yükselttiler.

Amerika’da New York’tan San Fransisco’ya kadar büyük yürüyüş ve mitingler gerçekleşti. 19 Mart’tan itibaren birçok şehirde uyarı nöbetleri ile eylemler devam edecek. Eylemler kısa bir süre önce Pentagon’un Irak’taki asker sayısını 30 bine çıkardığını açıklamasına verilmiş bir yanıt niteliğinde.

Irak işgalinin 4. yılına denk gelen bu gösteriler aynı zamanda Vietnam savaşına karşı Pentagon’da 17 Mart 1967’de düzenlenen ve Vietnam’daki savaşın sona erdirilmesi için sokakları dolduran, kendilerine saldıran askerlerle çatışan 70 bin kişinin katıldığı ve Amerikan halkında bir bilinç değişimine yolaçan dev yürüyüşün 40. yıldönümüne de rastlıyor.

Washington’da savaş karşıtı gösteriler 16 Mart günü başladı. 5 bin kişinin biraraya geldiği gösteride Irak savaşı ve Bush protesto edildi. Protestocular Amerika’nın Irak’tan derhal çekilmesi çağrısını yükselttiler.

19 Mart günü yine Washington’da “*Dünya artık daha fazla bekleyemez! Bush rejimini devir!*” sloganı altında yapılan çağrıya uyan 50 bin kişi, Vietnam Savaşı Anıtı önünde toplanarak Pentagon’a doğru yürüyüşe geçti. “**Savaşı ve ırkçılığı durdurmak için şimdi harekete geç!/Answer**”ın çağrı yaptığı yürüyüşe barış örgütleri, sendikalar ve savaş gazileri örgütleri de katıldı. “*Amerika Irak’tan defol-derhal!*”, “*Amerika İran’dan ellerini çek!*” gibi pankartlar ve dövizler taşınan yürüyüş Vietnam Savaşı’na karşı yürüyüşün güzergahında gerçekleşti.

Savaşa Karşı Gaziler Örgütü, Pentagon önüne Amerikan bayrağına sarılı bir tabut ve Irak’ta yaşamını yitiren savaş karşıtı bir Amerikan askerinin çizmelerinin ve resminin bulunduğu bir tabut koydular. Burada aralarında oğlunu Irak savaşında yitiren ve tüm dünyada savaşa karşı direnen anaların sembolühaline gelen **Cindy Sheehan** bir konuşma yaptı. Sheehan, “*Bush savaş suçu işlemiştir, savaş suçluları mahkemesinde yargılanmalıdır!*” dedi.

Irak savaşı **İspanya**’nın birçok kentinde yapılan savaş karşıtı eylemlerle protesto edildi. Sadece Madrid’te yürüyüş komitesinin açıklamasına göre 400 bin kişi alanları doldurdu. Yürüyüşçüler Bush, Tony Blair ve eski İspanya Başbakanı Aznar’ı insanlık suçu işleyenler olarak ilan eden pankart ve dövizler taşıdılar.

Roma’daki savaş karşıtı eyleme 30 bin kişi katıldı.

Atina’da da 6 bin kişi alanlarda savaşı protesto etti.

Ayrıca **Kopenhag, Prag, Selanik, Lefkoşa, Soul, Sandiago de Şili, ve Avustralya’nın Montreal ve diğer kentlerinde** de protesto gösteri ve mitingleri gerçekleşti.

Londra’da 20 Mart günü “*Savaş koalisyonunu durdur !*” şiarı altında halk toplantısına çağrı yapıldı.

İstanbul Dolmabahçe’de binlerce kişi haykırdı...

“Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”

Irak işgalinin 4. yılında biraraya gelen Emperyalizme Karşı Yurtsever Cephe, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Halkevleri, Emekçi Hareket Partisi, Odak, Kaldıraç, Demokratik Haklar Platformu, Devrimci Hareket, Halk Kültür Merkezi, Çağdaş Hukukçular Derneği, Proleter Devrimci Duruş, Divriği Kültür Derneği, Tunceliler Dernekleri Fedarasyonu, Alınteri ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, 17 Mart günü saat 15.00’te Taksim’den Dolmabahçe’ye bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte işgalci ABD emperyalizmi lanetlendi, başta Irak ve Ortadoğu halkları olmak üzere direnen tüm halklarla dayanışma çağrısı yapıldı.

Taksim AKM önünde saat 15.00’te toplanmaya başlayan kitle, en önde “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak! Yaşasın halkların kardeşliği” ortak pankartı taşıdı. Eylemde sırasıyla “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!/Divriği Kültür Derneği”, “Emperyalist saldırganlığa karşı halkların haklı mücadelesini yükseltelim!/DHP”, “Medeniyetler beşiği Ortadoğu modern barbarlara mezar olacak!/Kaldıraç”, “İşgale karşı direnen Irak halkı kazanacak!/HÖC”, TUDEF, ÇHD, “Iraklılar korkmadı biz de korkmuyoruz, Amerikan emperyalizmine meydan okuyoruz!/Yurtsever Cephe, “Yaşasın halkların mücadele kardeşliği!/Alınteri”, “Emperyalizmi ve şovenizmi direnen halklar yenecek!/EHP”, “Yaşasın Ortadoğu direniş çemberi!/HKM, “İşgale, zulme, yağmaya karşı halkların direnişi!/Odak, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!/Halkevleri”, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!/BDSP”, “Kahrolsun ezen ulus şovenizmi!/Köz”, Özgürlük Dergisi ve “Kerkük’e girme kardeş kanı dökme!/Öğrenci Muhalefeti” pankartları açıldı. Pankartlar, dövizler ve flamarlarıyla harekete geçen yaklaşık 3500 kişilik kitle sloganlarla Dolmabahçe’ye kadar yürüdü.

Dolmabahçe’ye gelindiğinde kitle adına ortak basın metni okundu. Yapılan açıklamada; “ABD’nin Irak’a dönük başlattığı saldırının ve işgalin üzerinden dört yıl geçti. Kendi egemenliklerinin ve sistemlerinin devamı için saldırı, işgal gibi her türlü insanlık dışı yönetime başvuran çekinmeyen ABD emperyalizmi ve işbirlikçileri, bundan 4 yıl önce ‘Irak’ta kitle imha silahları üretiliyor’ yalanını dünyanın gözünün içine baka baka söylediler. Tıpkı Vietnam’da, Kore’de yaptıkları gibi, Irak’a saldırmanın bahanesi olarak ‘kitle imha silahları’ yalanını kullandılar. Diğer bir yalan da Irak’a demokrasi ve özgürlüğü getirecekleriydi...” denildi.

Basın metninin okunmasının ardından devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Şehir Işıkları, Hasan Birben, İlkey Akkaya, Metin Coşkun ve Grup Yorum’un söylediği şiir ve şarkılardan sonra eylem sona erdi.

Eylem boyunca sık sık “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Kahrolsun emperyalizm, yaşasın mücadelemiz!”, “Biji bratiya gelan!”, “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Kahrolsun emperyalizm!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo’yu unutmayın!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara’da işgal lanetlendi...

“Yaşasın halkların kardeşliği!”

17 Mart günü, Irak işgalinin 4. yılında devrimci gruplar, siyasi partiler, DKÖ ve sendikalar ABD emperyalizmini ve işbirlikçilerini lanetleyen bir protesto eylemi gerçekleştirdiler. Eylem Kolej Kavşağı’nda saat 13.00’te başladı. Her zamanki gibi polis eylemi terörize etmek için yürüyüşün başlayacağı kavşağı ablukaya aldı. Fakat kitlenin kararlı duruşu ile barikat aşıldı. Ziya Gökalp Caddesi trafiğe kapatılarak yürüyüşe geçildi. Yürüyüş kolunun en önünde ortak pankart taşındı. Hemen arkasında KESK Ankara Şubeler Platformu, Halkevleri, Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Ankara Platformu ortak pankartı yer aldı. Komünistler, “Emperyalizm savaş demektir! Barış sosyalizmle gelecek!/BDSP” imzalı pankartla Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Ankara Platformu’nun arkasındaki yerlerini aldılar. Platform bileşenlerinin ardında ise öğrenci pankartları yer aldı. Okul pankartları arasında Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği ve Hacettepe Öğrenci Derneği ortak pankart açtılar. Ayrıca ODTÜ öğrencileri de ayrı pankart açarak eylemde

yerlerini aldılar. Öğrenci pankartların arkasında ise SDP, EMEP, DTP, TKP gibi siyasi partiler yer aldılar.

Yürüyüş boyunca “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kahrolsun emperyalizm!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Kurtuluş devrimde, barış sosyalizmde!”, “Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filo’yu unutmayın!” sloganları coşkuyla atıldı. Kitle kortejler halinde Sakarya Meydanı’na geldiğinde katılımcı tüm kurumlar kürsüden selamlandı. Kortejler alana yerleştikten sonra program başladı.

İlk olarak şair Mehmet Özer günün anlamına uygun bir şiir okudu. Ardından hazırlanan ortak basın açıklamasını okumak için KESK Ankara Şubeler Platformu dönem sözcüsü kürsüye çağrıldı.

Basın metninin okunmasının ardından sahneye İdilcan Kültür Merkezi Müzik Topluluğu çıktı. İdilcan Müzik Topluluğu söylediği marşlarla kitleyi coşturdu. Marşlardan sonra eylem bitirildi. Eyleme yaklaşık bin kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir’de işgal karşıtı eylemler

Irak işgalinin 4. yılı nedeniyle İzmir’de bir dizi eylem yapıldı. 20 Mart günü ilk olarak İzmir Cezaevi İnişiyatifi üyeleri tarafından saat 13.00’te Konak eski Sümerbank önünde bir eylem gerçekleştirildi. “İşgale, katliamlara, tecavüzlere idamlara inat, umut emperyalist saldırganlığın en karanlık yerinde büyüyor” pankartının açıldığı eylemde “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Filistin’de intifada, Irak’ta direniş kazanacak!” sloganları atıldı. Amerikan emperyalizminin Irak halkına uyguladığı vahşetin dile getirildiği eylemde, emperyalizm işbirlikçi Irak yönetimi tarafından idam edilmek istenen üç kadın direnişçi selamlanarak, dayanışma ve mücadele çağrısı yapıldı.

Emperyalist işgal vesilesiyle bir diğer eylem Emperyalizm ve Siyonizm Karşıtı Birlik (EHP, HÖC, Kaldıraç, Ege 78’liler), Alınteri, BDSP, Devrimci Hareket, ESP ve Partizan tarafından

yapıldı. Önce saat 12:30’da Konak Kemeraltı girişinde işgal görüntülerinden oluşan resim sergisi açıldı ve yoldan geçenlerden açılan deftere işgale ilgili duygu ve düşüncelerini yazmaları istendi. Saat 18.00’e kadar devam eden etkinlik boyunca bin adet bildiri dağıtılarak hem ABD emperyalizmi teşhir edildi hem de akşamki eyleme çağrı yapıldı.

Akşam saat 18.00’de yapılan eylemde “İşgale karşı direnen Irak halkı kazanacak! Yaşasın halkların kardeşliği!” ve “Emperyalizm ve siyonizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!” pankartı açıldı. Katliam fotoğrafları taşındı.

Eylemde, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://KizilBayrak.org.tr/izmir>

Emperyalist saldırganlık ülkenin dört bir yanında protesto edildi...

“Katil ABD Ortadoğu’ndan defol!”

Ankara

İstanbul/Kadıköy

ABD Büyükelçiliği önünde eylem

Ankara’da işgalin 4. yılında “savaşa ve işgale dur” demek için 16 Mart’ta ABD Büyükelçiliği önünde açıklama yapan demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler ve sendikalar Bush’u protesto etti.

Saat 12:30’da Yüksel Caddesi’nde toplanan kitle buradan ABD Büyükelçiliği’ne yürüdü ve basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını KESK Genel Başkanı Dr. İsmail Hakkı Tombul okudu. Açıklamada şunlar söylendi:

“Bush’un yalanlarla gerekçelendirdiği savaş ve işgal, dört yıl boyunca yüz binlerce insanın hayatını kaybetmesine neden oldu. Amerika’nın vaadettiği ‘özgürlük ve demokrasinin’ yerine bugün Irak’ta kanlı bir iç savaş yaşanmakta. Sokaklarda her gün bombalar patlamakta, yeni kıyımlar yaşanmakta...”

1 Mart 2003’te verdiğimiz mücadeleyle dünyanın tüm halklarının sevgisini kazanan biz Türkiyeli savaş karşıtları, bundan sonra da barış yanlısı sesimizi haykırmaya devam edeceğiz. Amerikan emperyalizminin dün Irak’ta yaptıklarını, yarın İran’da ya da dünyanın herhangi bir bölgesinde yapmasına izin vermeyeceğiz...”

Kızıl Bayrak/Ankara

Kadıköy’de işgal karşıtı miting

ABD’nin Irak işgalini protesto eden Küresel BAK 17 Mart’ta saat 13.00’te Haydarpaşa Numune Hastanesi önünden başlayan yürüyüş sonrası Kadıköy İskele Meydanı’nda bir miting gerçekleştirdi.

Yürüyüşe TMMOB, DİSK, KESK, TTB, Türkiye Diş Hekimleri Birliği, Türkiye Eczacılar Birliği, Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği, ÖDP, TUM-İGD ve SEH Parti Girişimi pankartlarıyla katılarak yer aldılar. Kortejlerin alana girmesiyle miting programı başladı.

Küresel BAK aktivisti Mehmet Ali Alabora’nın sunduğu programda sözü ilk olarak İsrail yönetiminin tutukladığı Filistinli Milletvekili Ahmet Saadet’in eşi Abla Saadet aldı.

TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı, KESK Genel Başkanı İ. Hakkı Tombul ve Hava-İş Genel

Başkanı Atılay Ayçin ABD emperyalizmine ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadele çağrısı yaptılar ve Irak’ta 4 yıldır süren direnişi selamladılar. Konuşmalar sık sık atılan anti-emperyalist sloganlarla kesildi.

Birçok sendika ve odanın genel başkanının katıldığı mitingün son bölümünde söylediği şarkılarla Bulutsuzluk Özlemi yer aldı.

Yaklaşık 2500 kişinin katıldığı miting sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Kartal

Eskişehir: “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”

17 Mart günü Eskişehir’de Irak işgali gerçekleştirilen bir eylemle lanetlendi. Hamam Yolu Yediler Parkı’nda toplanan kitle sloganlarla Adalar Migros önüne yürüdü. Burada okunan basın açıklamasında ABD’nin Irak işgali lanetlendi.

DİSK, İHD, EMEP, SDP, EHP, ESP, BDSP, DPG, SGD, DGH, Halkevleri, Mücadele Birliği Platformu’nun birlikte örgütlediği eylemde “Katil ABD Ortadoğu’ndan defol!”, “Katil ABD işbirlikçi AKP!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Ortadoğu halkları yalnız değildir!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları sıklıkla atıldı. Eyleme 130 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Yurtsever Cephe’den işgal protestosu

Emperyalizme Karşı Yurtsever Cephe 17 Mart günü Heykel’de yaptığı basın açıklamasıyla Irak işgalini protesto etti. Okunan basın açıklamasında “Onursuzluktan, bağımlılıktan, yoksulluktan, NATO’dan, kontrgerilladan, IMF’den, yabancı üslerden, dış borçlardan, tehdit ve şantaj politikalarından kurtulmak için kolları sıvıyoruz” denildi. “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Yaşasın Yurtsever Cephe” sloganlarının atıldığı eyleme 30 kişi katıldı. Açıklamanın ardından imza masası açıldı, bildiri dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ESP’den işgal protestosu

ESP tarafından 18 Mart’ta Kadıköy İskele Meydanı’nda gerçekleştirilen eylemde çözümün “Demokratik Ortadoğu Federasyonu” olduğu vurgulandı. “Yankee go home!” pankartının açıldığı eyleme ESP’liler flamalarıyla katıldılar. Eylem boyunca “Katil ABD Ortadoğu’ndan defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Kartal

Kartal’da işgal karşıtı eylem

Kartal’da biraraya gelen ilerici, devrimci güçler 20 Mart günü emperyalist işgali lanetlediler, halkların direnişini selamladılar. “Emperyalistler Ortadoğu’ndan elinizi çekin! Yaşasın halkların kardeşliği!” yazılı ortak pankartın açıldığı eylemi BDSP, İLPS, Partizan, HKM, EKD ve ESP örgütledi.

Bileşenlerin kendi bayrak ve flamalarıyla katıldığı eylemde dünya çapında emperyalist işgallere karşı eylemlerin gerçekleştirildiği ve Irak’ta, Afganistan’da, Filistin’de mazlum halkların emperyalist saldırganlığa karşı direndiği vurgulandı. Türkiye topraklarında da bu açık işgale karşı ilerici, devrimci güçlerin biraraya gelerek ABD emperyalizmi ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadele ettiği belirtildi. Ardından basın açıklamasına geçildi.

Açıklamada; “Bizler bugün burada, Irak işgalinin 4. yılında biraraya gelen kurumlar olarak, bir kez daha başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm işgal güçlerine ve onların yerli uşak ve işbirlikçilerine karşı öfkemizi haykırıp direnen Irak halkının ve tüm direnen halkların yanında olduğumuzu ilan ediyoruz.” denildi. Newroz’un yaklaşmasıyla beraber Kürt halkına yönelik gözaltı ve tutuklama terörü kınandı.

Eylemde “Katil ABD Ortadoğu’ndan defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kürt halkı yalnız değildir!”, “Newroz Piroz be!” sloganları atıldı. Genel-İş 3 No’lu Bölge, Kurtuluş Sosyalist Dergi, Eğitim-Sen ve EMEP’in destek verdiği eyleme 40’a yakın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Kartal

İstanbul: Irak işgali protesto edildi

20 Mart günü Irak'ın işgalinin 4. yıldönümünde çeşitli sendika ve meslek odaları "Irak'ta savaşa ve işgale dur de!" şiarlı bir yürüyüş gerçekleştirdi. DİSK, KESK, TTB, Türk Diş Hekimleri Birliği, Türk Eczacılar Birliği, İstanbul Serbest Muhasebeciler ve Müşavirler Odası, İstanbul Barosu ve İstanbul Veteriner Hekimler Odası tarafından organize edilen yürüyüşe yaklaşık 2 bin kişi katıldı.

Taksim Gezi Parkı'nda toplanan eylemciler Irak'a ilk bombanın düştüğü saat olan 20.00'de düdük ve ışıklarla ABD'yi protesto ettiler. Protestonun ardından Dolmabahçe'ye Fındıklı Parkı istikametinden yürümek isteyen kitleye polis izin vermedi. Gezi Parkı'nın arkasından yürüyüşe izin verilmesi üzerine kitle sloganlarla Dolmabahçe'nin yukarısında bulunan İnönü Stadyumu'na kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca sıklıkla "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Hepimiz Iraklı hepimiz Filistinli'yiz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Susma haykır savaşa dur de!" sloganları atıldı. Kitle İnönü Stadyumu önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Burada yapılan ortak açıklamayı KESK Genel Başkanı Hakkı Tombul okudu. Tombul, "Tarihin en utanç verici olaylarından biri tam dört yıldır, milyarlarca insanın gözü önünde yaşanmaya devam ediyor" derken, 4 yıl boyunca Irak'ta bombalanmayan yıkılmayanın sadece petrol kuyuları olduğunu ve daha fazla petrol için savaş bezirgânlarının yüzbinlerce insanın kanını döktüğünü vurguladı.

Açıklamayı "Biz bu savaşı durduracağız. Mutlaka durduracağız!" sözleri ile bitiren Tombul, bu yürüyüşü düzenleyen kurumların Irak'ın işgaline ortak olan ülkelerin Irak'ın savaş zararlarını tanzim etmesini, Bush ve Blair'in savaş suçlusu olarak yargılanmasını ve ABD ve işbirlikçilerinin Ortadoğu'dan derhal çekilmesini talep ettiklerini belirtti. Eylem açıklamanın ardından bitirildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana'da işgal karşıtı eylem

Irak işgalinin 4. yıldönümünde, 20 Mart günü saat 20.00'de, 5 Ocak Meydanı'ndan başlayan ve İnönü Parkı'nda sona eren meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi.

5 Ocak Meydanı'nda "Irak'ta savaşa son! ABD Ortadoğu'dan defol!" pankartının açılmasıyla başlayan meşaleli yürüyüşte kitle Çakmak Caddesi'ni araç trafiğine kapattı ve yol boyunca "Katil ABD

Ortadoğu'dan defol!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Hepimiz Arap'ız, hepimiz Iraklı'yız" sloganları attı.

Kitle İnönü Parkı'na vardığında yapılan açıklamada şunlar söylendi: "Irak'a özgürlük ve demokrasi götürceğini söyleyen işgalci güçlerin bu ülkeye götürdükleri tek şey kan ve gözyaşı olmuştur. Irak'ta bugün ölenlerin çoğu çocuklar ve kadınlardır. ... İnsanın insana bu denli hoyrat ve acımasız yaklaşımı emperyalizmin ve vahşi kapitalizmin son ürünüdür."

KESK, DİSK, TMMOB, ATO, İHD, Alevi Birlikleri, ÖDP, SDP, DTP, EMEP, Halkevleri, ESP, ÇHKM, İşçi Mücadelesi ve TÖP tarafından örgütlenen eyleme 200 aşkın kişi katıldı. Eylem basın metninin okunmasının ardından sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Sivas: "Direnen halklar kazanacak!"

Sivas'ta, 20 Mart günü saat 20.00'de Eğitim-Sen önünden Cıbrılar Parkı'na doğru sessiz bir şekilde yürüyen yaklaşık 200 kişilik kitle, burada meşaleler yakarak basın açıklaması gerçekleştirdi. KESK'in organize ettiği eyleme; ÖDP, EMEP, Halkevleri, Yurtsever cephe, Anarşistler, YÖGEH, GDF, ESP ve Ekim Gençliği katıldı.

Eylemde sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Direnen halklar kazanacak!", Katil ABD, işbirlikçi AKP!", Katil ABD şimdi sıra nerede!", "Susma zaten sıra sen de!", "Emperyalizm halklara hesap verecek!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasının sonunda bir süre oturma eylemi yapıldı. Bu sırada sloganlar susmadı. Eylemin ardından Eğitim-Sen'e doğru meşalelerle ve sloganlarla yürüyüşe geçen kitlenin önü devletin kolluk güçlerin tarafından kesildi. Slogan atılmaması ve meşalelerin söndürülmesi uyarısına kitle, "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganıyla karşılık verildi. Bir süre yaşanan gerginlik, tertip komitesinin uyarıları sonucu meşalelerin söndürülmesiyle son buldu. Sloganların susturulmadığı yürüyüş Eğitim-Sen'in önüne kadar devam etti.

Sivas Ekim Gençliği

Bursa'da işgal karşıtı eylem

Bursa'da, DİSK, KESK, TMMOB,TTB, TDB ve TEB tarafından 20 Mart akşamı saat 20.00'de gerçekleştirilen bir eylemle ABD'nin Irak'ı işgali protesto edildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Setbaşı'nda toplanan yaklaşık 300 emekçi buradan Orhangazi Parkı'na kadar "Savaşa dur de! Bir ışık yak bir ses ver!" pankartıyla yürüdüler. Reformist partiler ve derneklerin de katıldığı eyleme devrimci gruplar da katılarak destek verdi.

Eylemde, "Hepimiz Filistinli'yiz, Iraklı'yız!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Edirne: Irak işgali protesto edildi

20 Mart günü Edirne'de Irak işgalini protesto eden bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Saat 20.00'de Antik Park'ta gerçekleştirilen meşaleli eylemde ABD emperyalizmi lanetlendi, ölen insanlar anısına saygı duruşu yapıldı ve ardından basın açıklaması okundu.

Sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Gün gelecek, devran dönecek, katiller halka hesap verecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları gür bir şekilde atıldı. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Ekim Gençliği/Edirne

Kayseri'de işgal karşıtı eylem

20 Mart günü ABD'nin Irak işgali Kayseri'de de protesto edildi. Eylem Eğitim-Sen'in önünde alkışlarla başladı. Eylemde Irak direnişi meşaleler ve sloganlarla selamlandı.

80 kişinin katıldığı eylemde "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Kahrolsun AB-ABD emperyalizmi!", "Irak'ta direniş kazanacak!", "Savaşa değil eğitime-sağlığa bütçe!" sloganları atıldı. Eylem alkışlarla bitirildi.

Kayseri/Kızıl Bayrak

Öğrenci Kolektifleri'nden savaş karşıtı eylem

Öğrenci Kolektifleri 20 Mart günü emperyalist savaşın 4. yıldönümü sebebiyle Ege Üniversitesi'nde bir eylem gerçekleştirdi. Bir grup öğrenci savaş alanı olarak belirledikleri mediko binası önünde ölen Iraklılar'ı temsilen yere uzandılar. Trampetler eşliğinde atılan "savaşa değil, eğitime bütçe!", "Tayip ananı da savaşa götür!", "Kolektifler Ortadoğu'da savaş istemiyor!" sloganlarının ardından eylem "isyan!" vurgusuyla sona erdi.

Ege Üniversitesi Ekim Gençliği

“Beyazıt ve Halepçe katliamlarını unutmadık, unutturmayacağız!”

Beyazıt faşizme mezar olacak!

Beyazıt ve Halepçe katliamları 16 Mart günü Beyazıt Meydanı'nda bulunan İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde yapılan basın açıklamalarıyla protesto edildi. Protestolar boyunca polis binlerce çevik kuvvet ve panzer ile Beyazıt'ı abluka altına aldı.

İlk olarak saat 12.00'de Beyazıt otobüs duraklarında toplanan **DTP Gençlik Meclisleri**, **YÖGEH**, **EMEP Gençliği**, **SGD**, **EHP Gençliği**, **ÖGD**, **SGD**, **DGD** üyeleri burada “16 Mart'tan Newroz'a özgürlük ve kardeşlik kazanacak!” pankartı açtı. Kitle sloganlarla Eczacılık Fakültesi'ne yürüdü. Katliamın gerçekleştiği yere karanfillerin bırakılması ve saygı duruşunun ardından, Beyazıt katliamının tanıklarından birisi katliamın öncesi ve sonrasını anlatan bir konuşma yaptı. Konuşmanın ardından basın açıklaması okundu. Açıklamada, devletin katliamları ve siyasi cinayetleri bir yöntem olarak kullandığı söylendi. Yıllardır 16 Martlar'da alanlara çıkarken bunun geçmişi anmak olmadığı, 16 Mart'tan önce de sonra da bu ülkede yüzlerce 'faali belli' katliam yapıldığı, tam da bu sebeple bugün alanlarda olmanın güncel bir görev ve sorumluluk olduğu vurgulandı.

1988 Halepçe katliamına ilişkin ise binlerce Kürt'ün ABD desteğiyle kimyasal silahlarla katledildiği, Ortadoğu'yu kana bulamaya devam eden, halklara dönük katliamlarını sürdüren ABD'nin şimdi de İran'a saldırı hazırlıkları kapsamında Türk devletiyle sınır ötesi operasyon pazarlıkları sürdürdüğü, böylece yeni Halepçeler'e davetiye çıkardığı söylendi.

Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde sıklıkla “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Türk, Kürt, Ermeni yaşasın halkların kardeşliği!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganları atıldı.

Saat 13.00'te; **Ekim Gençliği**, Öğrenci Kollektifleri, **Gençlik Federasyonu**, **DPG**, **DGH**, **DSG**, **EHP Gençliği**, Öğrenci Muhalefeti, **ÖDP Gençliği**, Öğrenci Otonomları, **ÇHD** ortak bir basın açıklaması yaptı.

İÜ Edebiyat Fakültesi, Merkez Kampüs öğrencileri ve diğer üniversitelerden gelen

öğrenciler üç koldan yürüyerek İstanbul Üniversitesi ana kapısı önünde birleşti. Burada “16 Mart, Hrant Dink, Metin Kurt, Katil devlet hesap verecek!”, “Hepimiz Kürd'üz, hepimiz Ermeni'yiz!” şiarlı iki ayrı pankart açan öğrenciler ana kapı önünden Eczacılık Fakültesi'ne kadar “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Türk, Kürt, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Beyazıt şehitleri ölümsüzdür!” sloganları ile yürüdü.

Burada yapılan saygı duruşunun ardından basın metni okundu. Yapılan ortak açıklamada bu yıl 16 Mart katliamının yıldönümünde bu alanda olmanın her zamankinden daha anlamlı olduğu, 16 Mart Beyazıt katliamının ardından bugün Hrant Dink cinayetiyle devlet bağlantısının bir kez daha ortaya çıktığı ifade edildi. Saddam'ın Halepçe'de Kürt halkına yönelik gerçekleştirdiği imha operasyonunun bir benzerinin bugün Türkiye egemenleri tarafından tartışıldığı söylendi.

Açıklama şöyle devam etti: “*Biliyoruz ki böyle dönemlerde faşist saldırılar, faili meçhul cinayetler, devlet provokasyonları artar. Bu ülkenin tarihi 16 Mart gibi daha nice katliamları görmüştür. Bu katliamların ve saldırıların sorumlusu olan devlet hesap vermelidir. Kürt halkına dönük saldırılar sonlandırılmalıdır. Üniversitelerimizde ve ülkemizde 16 Mart gibi devlet eliyle yapılan katliamlar yaşandığı süreçte, bölgemiz emperyalistlerin projeleri doğrultusunda savaşlara ve işgallere gömüldüğü süreçte bu alanlar boş kalmayacak. Üniversite öğrencileri olarak karanlığın üstüne yürümeye devam edeceğiz.*”

Basın metninin okunmasının ardından Grup Yorum ‘16 Mart’ ve ‘Bize ölüm yok’ marşlarını söyledi. Eylem fakülte önüne karanfillerin bırakılması ile son buldu. Eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı.

Ayrıca Emperyalizme Karşı Yurtsever Cephe, Kaldıraç ve ÇHD'de katliamı lanetleyen eylemler gerçekleştirdi.

Cebeci'de katliamlar lanetlendi

15 Mart günü Cebeci Kampüsü'nde gerçekleştirilen eylemle Beyazıt ve Halepçe katliamları protesto edildi. Öğlen saat 12.30'da Eğitim Bilimleri Fakültesi kantininde konuşmalarla, alkışlarla ve sloganlarla başlayan yürüyüşte sırasıyla İletişim, Siyasal Bilgiler ve Hukuk fakülteleri dolaşıldı. Katliamlar ve katliamların faili olan devlet teşhir edildi. Yürüyüş kolu tekrar İletişim Fakültesi önüne geldi. Beyazıt'ta katledilen 7 devrimci öğrenci ve Halepçe'de katledilenle anısına bir fidan dikildi. Dikilen fidanın başında Beyazıt Marşı'nın söylenmesinin ardından eylem sona erdi. Cebeci Anti-Faşist Öğrenci Birliği tarafından düzenlenen eyleme yaklaşık 60 öğrenci katıldı.

Ekim Gençliği/Cebeci

ÇÜ'de faşizme ve şovenizme öfke!

Çukurova Üniversitesi'nde 14 Mart günü Halepçe ve Beyazıt katliamlarını kınamak için bir eylem gerçekleştirildi. R1'de “**Beyazıt ve Halepçe katliamlarını unutmadık, unutturmayacağız!/ÇÜ Öğrencileri**” yazılı pankartın arkasında biraraya gelen kitle, R1 derslikleri binasının içerisinden sloganlarla geçerek Fen-Edebiyatın önüne doğru yürüyüşe geçti. Fen-Edebiyatın önünde bir süre durduktan sonra Amfi Kantini'ne doğru yürüyüşe devam edildi. Kantin içerisinde kitle toplandıktan sonra Halepçe ve Beyazıt katliamlarında ölenler adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından Ey Raqip ve Beyazıt marşı okundu ve tekrar sloganlarla R1 önüne doğru yürüyüşe geçildi. R1 önünde basın metninin okunmasının ardından eylem bitirildi.

Eylemde “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Yaşasın hakların kardeşliği!”, “İmralı'ya bağımsız doktor heyeti!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı.

Eylem bitirildikten sonra R2 dersliklerinde eyleme katılan arkadaşlara yönelik laf atılmasına devrimci-demokrat öğrenciler müdahale etti. Bu müdahale üzerine polislerle öğrenciler arasında bir arbede yaşandı. Polisin müdahalesi kitle tarafından alkış ve sloganları protesto edildi. Kitlenin “Polis defol üniversiteler bizimdir!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganları atılması ile polis R2 binasını terketti. R1 önünde tekrar biraraya gelen kitle kısa bir süre sonra dağıldı.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Adana'da 16 Mart protestosu

Beyazıt ve Halepçe katliamları 16 Mart günü saat 12:30'da İHD Adana Şubesi önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Eylemde Halepçe katliamını teşhir eden fotoğraflar taşındı. Basın metnini İHD Adana Şube Sekreteri Ethem Açıkalin okudu. 16 Mart katliamlarının sorumlularına işaret eden açıklama DTP'ye yönelik baskıların teşhir edilmesi ile sürdü.

İHD, KESK, ESP, EMEP, SDP, DTP, ÇHKM, BDSP, Halkevleri tarafından düzenlen eylem, basın metninin okunmasının ardından sloganlarla sona erdi.

Adana Gençlik Derneği de Çukurova

Üniversitesi’nde saat 13.00’te bir eylem gerçekleştirdi.

“**16 Mart Beyazıt katliamını unutmamak, unutturmayacağız!**” pankartının açıldığı eylemde yapılan açıklamada katliamlar lanetlendi. Eylem okunan şiirin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Cebeci’de 16 Mart katliamı protestosu

16 Mart Beyazıt katliamı 16 Mart günü, Cebeci Kampüsü Eğitim Fakültesi kantininde yapılan panel ve sonrası gerçekleştirilen basın açıklaması ile lanetlendi. Etkinlik Eğitim Bilimleri Fakültesi kantininde yapılan panel ile başladı. Panel, konuşmaların ardından Beyazıt katliamını anlatan “**O” Gün** isimli kısa bir belgesel gösterimi ile devam etti. Belgesel gösterimi sırasında kantindeki öğrenci sayısı 100’ü aştı.

Panelin ardından öğrenciler Eğitim Fakültesi’nden “**16 Mart’tan bugüne katliamların sorumlusu devlettir!**” yazılı pankart açarak alkış ve sloganlarla yürüyüşe geçti. “Katil devlet hesap verecek!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “16 Mart’ı unutmamak!”, “Beyazıt’ın hesabı sorulacak!”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları atıldı ve Cebeci Kampüsü giriş kapısına kadar yüründü. Yapılan açıklamanın ardından 7 karanfil anısına marşlar söylendi ve eylem sona erdi.

Eylemi Ankara Sosyalist Gençlik Derneği, Ankara Gençlik Derneği, DGH, EHP, Ekim Gençliği, Genç Direnişçi, Marksist Bakış, Öğrenci Kolektifleri, Özgür Eğitim Platformu ve Tüm-İGD birlikte örgütledi.

16 Mart’ta Halepçe katliamında ölenler İletişim Fakültesi kantininde düzenlenen bir etkinlikle de anıldı. Etkinlik kısa bir açılış konuşmasının ardından gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı. Ardından katliama ilişkin hazırlanan slaytların sunumu ile devam etti. Müzik dinletisinin ardından etkinlik sona erdi. Anmaya yaklaşık 60 öğrenci katıldı.

Ekim Gençliği/Cebeci Kampüsü

Eskişehir: Katil devlet hesap verecek!

16 Mart günü Anadolu Üniversitesi Cumhuriyet kapısı önünde AÜ ve OGÜ Öğrencileri tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Beyazıt’tan Gazi’ye tüm katliamlar protesto edildi. Açıklamada, “*Bizler devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler olarak bugün de dün olduğu gibi, katliamları ve katliamcıları unutmayacak ve unutturmayacağız.*” denildi. Hürriyet ve Beyazıt marşları söylenerek basın açıklaması sona erdi.

Ekim Gençliği, EHP Gençliği, Gençlik Derneği, Öğrenci Kolektifleri ve SGD’nin örgütlediği basın açıklamasına, DGH, DPG, Mücadele Birliği Platformu, ESP, SDP, Kaldıraç, ODAK, TKP, ÖDP ve İHD destek verdi.

Eylemde “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Beyazıt, Gazi, şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Hepimiz Hrant’ız hepimiz Ermeni’yiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Ekim Gençliği/Eskişehir

Samsun: Katliamın hesabını soralım!

Samsun’da 17 Mart günü gerçekleştirilen bir basın açıklaması ile Gazi, Halepçe ve Beyazıt katliamlar protesto edildi. Bir grup faşist güruh tarafından eylem provoke edilmeye çalışıldı. Polis destekli grup slogan atmaya başlayınca kolluk güçleri “şimdi değil daha sonra” diye eylemi ne zaman provoke etmeleri gerektiğini gösterdi. Olayı büyütmeye çalışan faşistler kitlenin üzerine sopa, çakmak vb. maddeler attılar. Eylemi provoke etme girişimini geri püskürten kitle, pankartı kapatmayıp sloganları daha gür olarak haykırdı.

Eylem, Çiflik Vakıfbank önünden Süleymaniye Geçidi’ne kadar devam eden meşaleli bir yürüyüşle başladı. Süleymaniye Geçiti’nde basın açıklaması okundu. Eylemde “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Daha fazla Gazi, daha fazla direniş!”, “Beyazıt şehitleri ölümsüzdür!”, “Halepçeyi unutmamak!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Katiller halka hesap verecek!”, “Türk, Kürt, Ermeni yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Eylemi BDSP, ESP, HÖC, Kaldıraç ve DSÖB birlikte örgütledi. Eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Samsun

Beyaz Saray Ermeni yasa tasarısına neden karşı...

ABD emperyalizmi gerçekte neden korkuyor!

ABD senatosu Ermeni soykırımına ilişkin yasa tasarısını 24 Nisan’da görüşecek. Tasarıya ilişkin görüşler, Türkiye’de haftalar öncesinden konuşulup tartışılıyor. Denebilir ki Türkiye, bu tasarı ile Amerika’dan da fazla ilgileniyor.

ABD’den yansıtılan bilgilere bakılırsa, tasarı Demokratlar’ca savunulurken, yönetimdeki Cumhuriyetçiler pek sıcak yaklaşmıyor. Sıcak yaklaşmamalarınınsa soykırım yapılmadığını düşünmeleriyle bir ilgisi yok. Hatta tasarının BM yaklaşımıyla uyumlu olduğundan da kuşku duymuyorlar. Bununla birlikte yasalaşmamasına çalışıyor, yasalaştığı durumda bir takım sorunlar yaratacağı iddialarıyla tasarıya karşı çıkıyorlar.

Beyaz Saray sakinlerinin öne sürdüğü sorunlardan biri, Türkiye ile ilişkilerin bozulacağı, Türk devletinin ABD’ye desteğinin azalabileceğidir. Ki bu, en geçersiz tezlerden biridir. ABD’den gelen hiçbir kötülüğün ilişkileri zedelediği, desteği azaltmadığı biliniyor. Çuval vakasının bile zedeleyemediği kölelik ilişkilerinin bir yasa tasarısıyla zedelenebileceğini iddia etmek, ahmaklığın da ötesinde kitleleri ahmak yerine koymakla aynı anlama geliyor. Dolayısıyla bu iddiaya iki muhatap da inanmadığı gibi, ahmak yerine konmaya çalışılan kitleler hiç inanmıyor.

Bush yönetiminin biraz daha inandırıcı görünen (aslında Türkiye’deki Bush’çular tarafından inandırıcı kılınmaya çalışılan) bir diğer iddiası, Türkiye’de yükselen milliyetçiliğe katkıda bulunacağıdır. Güya Amerikan yönetimi, Türkiye’de yükselen bu ırkçı/gerici akımdan kaygı duymakta, Amerikan karşıtlığını artıracığından korkmaktadır. Türkiye’ye yansıtılan, kitlelere empoze edilmeye çalışılan görüş budur. Peki, acaba bu görüş gerçeğin neresinde durmaktadır. Amerikan emperyalizmi, gerçekten, Amerikan karşıtlığını dahi barındırsa, sömürgelerinde ırkçı-şoven gericiliğin yükselmesinden korku mu duyuyor? Yoksa ‘korku’ olarak yansıtılan bu görüşler bu ülkelerde, konumuz itibarıyla Türkiye’de, ırkçı-şoven gericiliğin desteklenmesi anlamına mı geliyor?..

ABD’nin içerde ne kadar ırkçı, şoven, gericici düşünce ve akım varsa beslediği, dünya halklarına kan kusturma stratejisini de bunun üzerine inşa ettiği ortada. Diğer yandan, geçmişte, örneğin Arap milliyetçiliğine karşı ortaya koyduğu tepkiler de biliniyor, ki bugün, Türkiye’de yükselen milliyetçilikten kaygılandığı tezi, biraz da bu Arap milliyetçiliğine karşı tutumları üzerinden açıklanmaya çalışılıyor. Fakat, 1900’lerin ortasındaki Arabistan ile 2000’li yıllardaki Türkiye tablosunun (dolayısıyla milliyetçiliğinin) çok farklı olduğundan hiç söz edilmiyor. Geçmişte ABD’nin büyük tepkileri, hatta baskıları, darbe girişimlerine varan komplolarla önünü alma çabaları ile

karşılaşan Arap milliyetçiliği, resmi ideolojilerin değil, tersine, Amerikancı resmi ideolojilere karşı kitlesel tepkilerin ortaya konduğu bir akım şeklinde gelişti. Mısır, Suriye ve Irak gibi yönetime geldiği ülkelerde, kayda değer ileri hamlelere dayanak oldu.

Bugün Türkiye için tartışılan milliyetçiliğe gelince, bu, sadece bugün de değil, on yıllardır bir yandan faşist partilerin diğer yandan devletin resmi ideolojisi olarak kitlelere dayatılmaya çalışılan; bırakın anti-emperyalizm gibi ‘ileri’ bir görüş benimsemeyi, ırkçılık, katliamcılık, kontrgerillacılık türünden bilumum gerici-faşist görüşü benimseyen ve propagandasını yapan bir akımdır. Bir Amerikan projesi olan Türk-İslam sentezini Türkiye topraklarında uygulamaya sokan da, başta darbeci ordu olmak üzere devletteki ve başta MHP olmak üzere sözde sivildeki uzantılarıyla Türk milliyetçiliğidir. Bu emperyalist projenin uygulamaya sokulabilmesinin, Türkiye’de, ‘Amerika’nın oğlanları’ çetesinin darbe yapması, işçi ve emekçi kitlelerin istemlerinin ve bu istemlerle yöneldiği devrimci hareketin kanla bastırılması gerekmiştir.

Yakın tarihimize ilişkin bu kısa hatırlatma bile, ABD emperyalizminin asıl korkusunun milliyetçi gericilik olmadığını, tam tersine, her türlü gericilik yanında milliyetçi gericiliğin de en büyük destekçisi olduğunu göstermeye yetecektir. Onun asıl korkusu, 1917’de başlayan ve ‘tamam, artık bitti’ demesine rağmen hala ve bir türlü kurtulamadığı en büyük korkusu, anti-Amerikancılığın devrimci kanallara yönelmesidir. Türkiye söz konusu olduğunda ise, Amerika da gayet iyi biliyor ki, milliyetçi gericilikte antiemperyalist bir kanal yoktur. Antiemperyalist mücadele, onyıllardır devrimci kanallarda süregelmiştir.

Bu böyleyken, yönetimin Ermeni tasarısına karşı görüşünü en akla yatkın gerekçelendiren, Dışişleri Bakanı’nın son açıklaması oldu. ‘Bu tasarının Türkiye Ermenistan ilişkilerine hiçbir katkısı olmayacak’ diyen Rice, aslında, Türkiye halkları nezdinde Türk-Amerikan ilişkilerine demek istiyordu. İlişkiler gerçekte bir tasarıyla zedelenemeyecek denli sağlam -Türk devletinin pek sevdiği tabirle stratejikti- ama, böyle bir tasarının yasalaşması, bu kölelik ilişkilerinin teşhirini sağlayacağından riskliydi. Oysa ABD’nin, başta Ortadoğu seferi olmak üzere, Türkiye’nin piyonluğuna ihtiyaç duyduğu daha pek çok alan, pek çok cephe bulunuyordu.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelere gelince, onlar, düzen cephesinde ABD senatosunda görüşülecek bu tasarı tartışılırken, asıl ilgi alanlarını anlatan eylemlerle alanlardaydı. Irak işgalinin 4. yıldönümü nedeniyle gerçekleştirilen bu eylemlerin organizasyonu ve içeriği, Türkiye’de antiemperyalizmin hangi kanalda geliştiği ve gelişebileceğinin somut kanıtı oldu.

Eğitim-Sen alanlara çıkmaya hazırlanıyor!

Eğitim-Sen 31 Mart-1 Nisan tarihleri arasında “*İnsanca bir yaşam, demokratik Türkiye*” şiarıyla 8 ilde bölge mitingleri gerçekleştirecek.

Şovenizmin tırmandırıldığı, eğitimden, sağlığa ve sosyal güvenliğe kadar temel sosyal hakların gaspedildiği, herşeyin paralı hale getirildiği bir süreçte bölge mitingleri gerçekleştiren Eğitim-Sen, tüm bu uygulamaların “Paran varsa varsın, paran kadar varsın” anlayışı olduğunu dile getiriyor.

“Demokrasi ve özgürlük diye meydanları inletenler bugün her tür demokrasi ve özgürlük talebinin karşısına dikiliyor. 301 tartışmalarında da gördük ki, demokrasi sözle sağlanmıyor” vurgusu yapan Eğitim-Sen, “İnsanca Yaşam Demokratik Türkiye İstiyoruz” talebiyle alanlarda olacağını açıkladı.

Eğitim-Sen yaptığı açıklamada, halkı eylemlere destek vermeye çağırarak, şunları söyledi:

“... Demokratik Türkiye talebi aynı zamanda eşitsizliklere, adaletsizlikleri karşı çıkmak, yoksulluğa ve açlığa karşı insanca bir yaşamı savunmak demektir. Neo-liberal politikalarla, eğitimden-sağlığa tüm alanları sermayeye devrederek paralı hale getiriyor. Çalışma yaşamı güvencesizleştiriliyor, emekçiler yoksulluk sınırın altında yaşıyor...

Bizler; özelleştirmelere, neo-liberalizme, gelir adaletsizliklerine, yoksulluk sınırın altında yaşamaya mecbur edilmeye karşı insanca bir yaşamı savunuyoruz. Herkese iş ve insanca yaşanabilecek bir ücret istiyoruz.

Demokratik Bir Türkiye’de İnsanca Bir Arada Yaşamak İstiyoruz...

Bu karanlığa mahkum değiliz, 31 Mart-1 Nisan’da bu karanlık içinde bir güneş olup ülkemizin aydınlık gelecek umudunu yaratmak için yan yana geliyoruz. Bizleri bir yanda siyasal İslamın diğer yanıyla milliyetçi-faşizan düşüncelerin olduğu kamplaşmanın içine çekmeye çalışanlara HAYIR başka bir yaşam, başka bir yol daha var ve bu ancak neo-liberalizme-milliyetçiliğe-gericiliğe ve emperyalizme karşı durarak yaratılabilir demek için...

Başka bir ülkenin başka bir sesi olmak için bir araya geliyoruz...

Türkiye’nin bu umuda ihtiyacı var...”

Miting yapılacak iller:

ANKARA: Eğitim Sen Eskişehir, Afyon, Karaman, Aksaray, Kırıkkale, Kırşehir, Nevşehir, Kastamonu, Bolu, Zonguldak, Bartın, Karabük, Amasya, Tokat, Sivas ve Ankara Şubeleri.

İSTANBUL: Eğitim Sen Edirne, Kırklareli, Tekirdağ, Bursa, Bilecik, Yalova, Kocaeli, Sakarya, Gebze, Düzce, İstanbul Şubeleri.

İZMİR: Eğitim Sen Çanakkale, Balıkesir, Kütahya, Uşak, Manisa, Denizli, Muğla, Aydın, İzmir Şubeleri.

DİYARBAKIR: Eğitim Sen Diyarbakır, Adıyaman, Malatya, Şanlıurfa, Mardin, Batman, Elazığ, Tunceli, Bingöl, Muş, Şırnak, Siirt Şubeleri

TRABZON: Eğitim Sen Trabzon, Giresun, Gümüşhane, Bayburt, Rize, Artvin, Erzincan, Erzurum, Ardahan, Samsun, Sinop, Ordu Şubeleri

ADANA: Eğitim Sen Adana, Mersin, Hatay, İskenderun, Osmaniye, Gaziantep, Kilis, Kahramanmaraş, Kayseri, Niğde, Tarsus Şubeleri.

VAN: Eğitim Sen Van, Bitlis, Kars, Ağrı, Iğdır, Hakkari Şubeleri.

ANTALYA: Eğitim Sen Antalya, Isparta, Burdur, Konya Şubeleri.

İşçi-emekçi hareketinden...

Erzurum’da sağlık emekçilerinden tepki

Erzurum Aziziye Kadın Hastalıkları ve Doğum Hastanesi, Sağlık Bakanlığı’na devredildikten sonra kapatılmaya çalışılan hastanelerden birisi. 19 Mart günü hastane çalışanları gerçekleştirdikleri eylemle kapatma kararına, sağlıkta özelleştirme uygulamasına ve SGGSS’ye tepkilerini gösterdiler. Hastane yönetimi çalışanların eyleme katılımını engellemek için hastane kapısını kapattı. Emekçiler pencerelere çıkarak eyleme alkış ve sloganlarla destek verdiler.

Eylemde SES MYK üyesi Abbas Koluacı bir konuşma yaptı. Deprem bahanesiyle kapatılmak istenen binanın devir sırasında SSK Sağlık İşleri Genel Müdürlüğü tarafından istendiğini ancak Bakanlığın bunu o zaman kabul etmediğini söyledi. “Çürük” denilerek yıkılacağı iddia edilen binanın bağımsız bilimsel bir heyet tarafından incelenmesini talep ettiklerini ancak bakanın bundan kaçtığını ifade etti. 15 dönüm alanı olan hastane bahçesinde yeni bir hastane inşaatı başlaması halinde mevcut binanın yıkılmasına itirazları olmadığını, ancak niyetlerinin hastane yapmak değil 15 dönüm alanı gaspetmek olduğunu vurguladı.

Eylemde hastanenin kapatılması ile işlerine son verilen 60 taşeron işçisi ile muayene olmak için hastaneye geldiği halde İl Sağlık Müdürlüğü tarafından hastaneden geri çevrilmeye çalışılan hastalar da birer konuşma yaptılar. Sık sık “Bakan istifa!”, “Hastane bizimdir kapatırmayacağız!”, “Hastane kapatan bakana yuh!” sloganları atıldı.

Haber-İş TİS imzaladı

Türkiye Haber-İş Sendikası ile Türk Koop-İş Sendikası arasında yürütülen ve 110 T. Haber-İş personelini kapsayan 1. Dönem Toplu İş Sözleşmesi 19 Mart günü anlaşmayla sonuçlandı.

Bir konuşma yapan Türk Koop-İş Sendikası Genel Başkanı Eyüp Alemdar, Türkiye Haber-İş Sendikası’nın 110 personelinin Koop-İş Sendikası’na üye olduğunu belirterek, “*Sendika personelinin hem üyelik hem de sözleşme görüşmelerinde hak edişleri aşamasında Haber-İş Yönetim Kurulu’nun gösterdiği desteğe ve sendikal anlayışlarına teşekkür ediyorum*” dedi. Daha sonra T. Haber-İş Genel Başkanı Ali Akcan bir konuşma yaparak, en büyük sorunun sendikal örgütlenmenin önündeki engeller olduğunu belirtti. Akcan, TİS kazanımlarını şöyle sıraladı: İlk altı ay için yüzde10, diğer altı aylar için yüzde 4 ve enflasyon farkı, yılda iki defa 400 YTL giyim yardımı, net ücretin yüzde 20’si yemek yardımı, net ücretinin yüzde 10’u yakacak yardımı, izin harçlığı vb. sosyal haklar sağlanacak, yardımlar yapılacak. Toplu iş sözleşmesi 01 Ocak 2007-31 Aralık 2008 tarihleri arasında geçerli olacak.

Bağ Yağları işçilerine saldırı

İzmir-Kahramanlar’da kurulu bulunan Bağ Yağları işçileri bir süredir Tek Gıda-İş Sendikası’nda örgütlenme faaliyeti yürütüyor. Ancak Bağ Yağları patronu örgütlenme çalışmalarını çeşitli yöntemlerle engellemeye çalışıyor.

Bağ Yağları işçileri 14 Mart günü topluca Tek Gıda-İş Sendikası’na üye oldular. 15 Mart günü patron, sendikaya üye oldukları gerekçesiyle 7 işçiyi işten attı. Arkadaşlarına sahip çıkan Bağ Yağları işçileri bu tutumu fabrika önünde gerçekleştirdikleri eylemle protesto ettiler. Patronun adamları bu sefer de arkadaşlarına sahip çıkan işçilerin üzerine yürüyerek, baskı ve tehditle işçileri sindirmeye çalıştılar.

Bu gelişmeler üzerine sendika tarafından yapılan açıklamada şunlar söylendi: “*İşveren yetkilileri bilmelidir ki; bu tür baskı ve tehditler ne üyelerimizi ne de sendikamızı anayasal mücadelesinden geri bıraktırabilir. Yasalar çerçevesinde gerekli suç duyuruları yapılmış bulunmakla birlikte, meşruiyet çizgileri içinde sendikalaşma çalışmalarımız da bütün gücü ve kararlılığıyla devam etmektedir ve edecektir...*”

SES: “Göreve devam edeceğiz!”

SES Genel Başkanı Köksal Aydın 14 Mart’ta gerçekleşen iş bırakma eyleminin ardından 15 Mart günü yaptığı basın toplantısında Sağlık Bakanı Recep Akdağ’ın eylemi karalayan söylemlerine yanıt verdi. Sağlık emekçileri olarak “sağlıkta dönüşüm” programına sessiz kalmayacaklarını ifade ederek şunları söyledi: “*Sayın Bakan GÖREVDEYİZ eylemine Türkiye genelinde itibar olmadığını, hekim ve sağlık çalışanlarının %99’unun eyleme katılmadığını söylemektedir. Gerçekler böyle değil. Türkiye genelinden aldığımız veriler Bakanı yalanlıyor. Görev etkinliği başarıyla tamamlanmıştır.*”

“İMF, DB politikalarını hayata geçirmek için kendi çalışanına, kendi halkına bu denli tahammülsüz bir Bakanla sağlık alanının sorunlarını çözebilmek mümkün değildir” diyen Aydın, Sağlık Bakanı’nı bir an önce istafa etmeye çağırdı.

THY AO’da TİS süreci başladı

THY AO’da 21. dönem TİS görüşmelerinin ilk oturumu 16 Mart günü Genel Müdürlük’te yapıldı. THY AO’da örgütlü bulunan Hava-İş Sendikası ile işveren adına yetkililerin katıldığı toplantıda taraflar görüşlerini ifade ettiler. İlk toplantıda sendikanın teklif ettiği 1. ve 2. maddeler sembolik olarak kabul edildi. Hava-İş yetkililerinin üzerinde değişiklik yapılmayan maddelerin tümünün kabul edilerek geçirilmesi, iş tazminatları kademelerindeki intibak farklılıkları ve pilot sinyoritesi ile ilgili komisyonların göreve başlaması yönündeki teklifleri ise işveren yetkilileri tarafından bir sonraki toplantıya bırakıldı. THY AO 21. dönem TİS görüşmelerinin 2. oturumu 22 Mart günü yapılacak. Görüşmeler sendika üyelerinin tümüne açık olarak gerçekleştiriliyor.

Tarımda yoksulluk, kentte yoksulluk

Yüksel Akkaya

Danone–Tikveşli’de sendikasızsızlaştırmaya karşı eylem

Tek Gıda-İş Sendikası 2003 yılından beri örgütlenme çalışmaları yürüttüğü Danone-Tikveşli’de uyarı eylemlerine başladı. 2003 yılında işten atılan 13 işçi işe iade davasını kazandı. Ancak Danone patronu işe iade kararına itiraz etti ve işe alımları kabul etmedi.

eğemeyeceğimiz sistematik bir yıldırma politikasına kurban edilmeye çalışılmaktadır. Bugün artık sözün bittiği eylemin başladığı gündür. Danone- Tikveşli çalışanlarının anayasayla güvence

altına alınmış sendikalaşma hakkının, yasaya karşı olan baskı, sindirme, tehdit gibi yöntemlerle daha fazla ayaklar altına alınmasına izin verilmeyecektir. Sendikalarıyla beraber DANONE-TİKVEŞLİ işçileri için omuz omuza ve elele kesintisiz eylem süreci başlatılmıştır. Bu süreçte, her bir DANONE-TİKVEŞLİ işyeri önü bizim için bir bayram ve mücadele yeridir ve işten çıkarılan arkadaşlarımız geri alınuncaya, toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkımız teslim edilinceye kadar her ne pahasına olursa olsun devam edecektir.”

Açıklamada sözün bittiği, sıranın eyleme geldiği vurgulandı ve DANONE-TİKVEŞLİ ürünlerini boykot çağrısı yapıldı. Sendika yöneticileri mücadelenin devam edeceğini, 800 işçi toplu sözleşme yetkisi alana kadar çeşitli eylemliliklerde bulunacaklarını vurguluyorlar.

Kızıl Bayrak/Kartal

Raporları ile gündem “belirlemede” mahir olan Ankara Ticaret Odası bir kez daha bir rapor ile karşımızda. ATO’nun hazırladığı ve Başkanı’nın “Ya istihdam ya ölüm” şeklinde takdim ettiği İstihdam Raporu’na göre, tarım sektöründeki çözülme istihdama katılım oranlarını düşürüyor; bu çözülmenin temelinde de ücretsiz aile işçileri yatıyor. 1988 yılından 2005 yılı sonuna kadar 2,2 milyon ücretsiz aile işçisi tarım sektöründen ayrılmışken; tarımdaki çözülmenin daha hızlı arttığı son yıllarda, 2002 yılından 2006 yılı sonuna kadar, tarımdan ayrılanların sayısı 1 milyon 370 bin kişi olmuş. Tarımdaki çözülmeyle rağmen kırdan kente gelenlerin işgücü piyasası içinde yer bulamadığına dikkat çekiliyor. Tüm bu gelişmelere ve çözülmeyle rağmen tarım sektörünün istihdamdaki payının hala çok yüksek olduğuna dikkat çekilen Rapor’da. 9. Beş Yıllık Kalkınma Planı’nda 2013 yılında tarım sektörünün istihdam içindeki payının yüzde 19’a düşmesinin hedeflendiği de belirtiliyor. Aslında, ATO’nun İstihdam Raporu’nda bilinmedik ve yeni olan bir şey yok, “Ya istihdam ya ölüm” malumun ilanı daha çarpıcı şekilde yapılıyor. Üstelik asıl gerçek “es” geçilerek.

Özellikle 1950’li yıllarda başlayan tarımdaki çözülme hep kentlerde ucuz işgücünün kaynağını oluşturmuştur. Her yeni gelen bir öncekinin rakibi olmuş, işçiler ile işsizler arasındaki, işsizler arasındaki bu rekabet ücretlerin üzerinde olumsuz etkide bulunmuş, böylece işverenler için kesintisiz bir ucuz işgücü kaynağı yaratmıştır. Kendisi bir işveren olan ve büyük işveren kuruluşlarından biri olan ATO Başkanı nedense bu gerçeğe hiç değinmemektedir. Oysa, tüm işverenler gibi ATO Başkanı da bu ucuz işgücü kaynağının sürekliliğinden çok memnundur.

Tarımdaki mülksüzleşme ve yoksullaşmaya bağlı olarak bu çözülme uzun yıllar devam edecektir. Gerçek kır nüfusunun yüzde 35 civarında olduğu Türkiye’de bu oran yüzde 5 civarına düşünceye kadar devam edecektir. Her yeni göç kentteki emek piyasaları üzerinde olumsuz etkisini hissettirmeye devam edecek, böylece reel ücretlerin artışı çok büyük ölçüde baskı altında kalacaktır.

Tarımdaki çözülme, kentlerde yansımasını sınıf hareketi üzerinde de gösterecektir. İyi örgütlenmemiş, mücadele isteği ve geleneği olmayan yerlerde işsiz kalma korkusu, yeni gelenlerin istihdam edilmek için arayışları sınıf hareketinin de sönük kalmasına yol açacaktır. Böylece, tarımdaki çözülme hem emek piyasaları üzerinde hem de sınıf mücadelesinde sermaye cephesi için önemli fırsatlar sunmuş olacaktır. Tarımdaki yoksulluk, kentlere taşınmış olacaktır: Hem işsizlik nedeniyle, hem de işsizliğin yarattığı olumsuz ortam sonucunda reel ücret artışlarının önüne geçilmesi nedeniyle. Böyle olduğu için de sermaye cephesinin üzülmeye gerekken bir şey yoktur ortada.

Kapitalizmin temel yasalarından bir olan bu durum kaçınılmaz olduğundan emekçilerin yapacağı en önemli şey tarımdaki çözülmenin emek piyasaları ve ücretler üzerinde yarattığı olumsuzlukları gidermeye yönelik politikalar üretmek ve faaliyetlerde bulunmaktır. Bu nedenle bir yandan kentteki işçilerin sınıf bilinci pekiştirilmeli, diğer yandan yeni gelenlere sınıf bilinci taşınmalıdır. Kuşkusuz bu günümüz koşullarında çok kolay olmayacaktır. Ancak, unutmamak gerekir ki, günümüzün kentlerinde en tehlikeli kesimler olarak görülenler işçi sınıfından çok bu işsiz kalmış, iş bulmaktan umudunu kesmiş ve kendilerini “dışlanmış” hisseden yeni “kentli” kesimin gençliğidir. ATO Başkanı ve diğerlerini korkutan ve ürküten de budur. Böyle olduğu için soruna sadece buradan bakarak “Ya istihdam, ya ölüm” demektedirler. Bu bir korkunun, kaygının çok açık ifadesidir.

Tarımdaki çözülme ve kentlerdeki emek piyasası ile ücretler üzerindeki baskısı uzun bir süre acımasız bir rekabet ortamında süreceğine göre emek adına hareket edenlerin bu soruna yönelik politikalar üretmeleri, böylece göçün yaratacağı olumsuzlukları tersine çevirmeye çalışmaları gerekmektedir. Üstelik işsizliğin arttığı, emek piyasasında işçiler ile işsizler, işsizler ile işsizler arasında yıkıcı bir rekabetin yaşandığı ve yaşanacağı bir ortamda bu sorun daha fazla dikkatle değerlendirilmeyi gerektirmektedir.

Alkoç Deri’de direniş!

Son dönemde Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi’nde işten çıkarmalar sıkça yaşanmaya başladı. Üretimin azaldığını bahane eden deri patronları sendikal örgütlenmeden duydukları rahatsızlık sebebiyle işten atma saldırısına hız verdiler.

En son Organize Deri Sanayi’nin en fazla üretim hacmine sahip fabrikalarından olan Alkoç Deri’nin sahibi Abdinur Alkoç 12 Mart tarihinde sendikaya üye olan 15 işçinin işine 13 Mart sabahı son verdi. İşçilerin iş akitleri zorla feshettirilmeye çalışıldı. İşçiler baskılara karşı fabrika önünde direnişe geçtiler.

50’ye yakın kişinin çalıştığı Alkoç Deri’de daha önce Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi’ne üye olan 17 işçiden sonra 13 Mart günü 15 işçi daha sendikaya üye olunca, sendikanın yetki sahibi olmasını istemeyen Alkoç Deri patronu işten atma saldırısına başvurdu.

İşçiler kendilerini her türlü sosyal güvenceden yoksun, düşük ücrete çalıştıran ve örgütsüzleştirmek isteyen deri patronuna karşı tek yol olarak direnişi seçtiklerini söylüyorlar. Alkoç patronu işten attığı işçilerden 3’ünü çeşitli yöntemlerle aldatarak ve kandırarak, iş akitlerini fesheden kağıdı

imzalattı.

Atılan işçilerden Erol Kazan patron tarafından zorla imzalatıldığını söyleyerek imzasını noterden geri çekti ve diğer 7 arkadaşıyla beraber fabrika önünde beklemeye başladı. İçeride halen çalışmakta olan işçilerle dayanışma halinde ve birlik içerisinde olduklarını söyleyen işçiler, patronun çalışan işçilerin dini duygularını istismar ederek kandırdığını ifade ediyorlar. Bundan sonra deri sanayinde başka hiçbir yerde işe giremeyeceklerini söyleyerek işçileri tehdit ettiğini belirtiyorlar.

Sabah saat 07.30’da fabrika önüne gelen işçiler saat 18.00’e kadar bekliyorlar. Fabrikada 10 yıldır çalışan ve sendika üyelikleri eski olan işçilerin bu süreçte kendilerini yalnız bıraktıklarını ifade eden işçiler patronun bu saldırısının kabul edilemez olduğunu vurguladılar. Organize Deri Sanayi’nde bulunan diğer fabrika işçilerinden destek alan işçiler, direnişleriyle dayanışma çağrısı yapıyorlar. Ukrayna, Rusya, Azerbaycan ve Yunanistan’a ayakkabı ve çantalık ham deri üretilen fabrikada işçiler sendikasızsızlaştırma saldırısına karşı gösterdikleri direnişe destek bekliyorlar.

Kızıl Bayrak/Kartal

Parti programımız

II. B

Türkiye’de ulusal sorun ve Kürt sorunu

“Parti Programımızda Ulusal Sorun” konusuna programımızın teorik bölümü ile başlamış, I. Bölüm’de sorunun daha çok teorik-ilkesel ele alınışına ilişkin sorunlar üzerinde durmuş, bunları tarihsel bir çerçeve içinde irdelemeye çalışmıştık (bkz. Ekim, sayı: 245, Mart 2006). Burada ise programımızın “Ulusal Sorun” başlıklı özel alt bölümüne geçiyoruz ve bunu iki sayı sürecekte iki ayrı bölüm halinde incelemek istiyoruz.

Programımızın “Ulusal Sorun” başlıklı özel alt bölümü, dört ana maddeden oluşmaktadır. İlk madde toplumumuzda ulusal sorunun genel kapsamını, sosyal-sınıfsal kaynaklarını ve başlıca özelliklerini ortaya koymaktadır. Bütünlüğü içinde bu ilk madde şöyledir:

“1-) Bugünkü düzen altında Kürt ulusunun temel ulusal hakları inkar edilmekte, Kürtler ve tüm azınlık milliyetler (Araplar, Ermeniler, Rumlar, Lazlar, Çerkezler, Gürcüler vb.) sistematik olarak ulusal baskı altında tutulmaktadır. Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki köleci egemenliği içinde Kürt burjuva-feodal sınıflara, dışta emperyalizme dayanmaktadır. Bu, ulusal özgürlük sorununu Kürt köylülüğünün özgürleşmesi sorununa bağlamakta ve ona anti-emperyalist bir karakter kazandırmaktadır.” (TKİP - Program Tüzük, s. 44-45)

Türkiye iki uluslu ve çok milliyetli bir ülkedir. Türkiye’nin bugünkü devlet sınırları içinde Türk ve Kürt uluslarının yanısıra çok sayıda azınlık milliyet yaşamaktadır. Türkler, Türk burjuvazisinin sınıf egemenliği üzerinden, egemen ulustur ve burjuva cumhuriyetinin kuruluşundan beri, devlete ve topluma yalnızca Türk kimliği damgasını vurmaktadır. Ezilen ulus olarak Kürtler ve tüm öteki azınlık milliyetler, temel ulusal demokratik hak ve özgürlüklerden yoksundurlar. Burjuva sınıf düzeni kuruluşundan beri “tek ulus, tek dil, tek bayrak” ideolojisi ve politikasına dayanmakta, bu çerçevede tüm öteki ulusal topluluklar sistemli bir baskı altında tutulmakta, varlıkları bile halen resmi düzeyde inkar edilmektedir.

Çok sayıda azınlık milliyeti de kapsamakla birlikte Türkiye’de ulusal sorunun esas kapsamını Kürt sorunu oluşturmaktadır.

Türk burjuvazisi Kürdistan üzerindeki köleci egemenliğini tarihsel mirasçısı olduğu feodal Osmanlı İmparatorluğu’ndan devraldı ve Kürtlerin başlangıçta, burjuva cumhuriyetinin o ilk kuruluş evresinde, isyanlar yoluyla gösterdiği direnişi

ezerek, bu egemenliği burjuva sınıf düzeninin yeni temelleri üzerinden yeniden kurdu. Türkiye’de Kürtler daha baştan, burjuva cumhuriyetinin ilk kuruluş anından itibaren, resmen inkar edildiler ve zora dayalı olarak temel ulusal haklarından yoksun bırakıldılar. Bu hakları direnerek elde etmeye yönelik tüm girişimleri her defasında geniş çaplı katliamlar ve sürgünlerle bastırıldı.

Zora dayalı olarak kurulmuş bu egemenliği süreklileştirmek ve zaman içinde pekiştirmek ihtiyacı, Kürt ulusal varlığını sistemli biçimde baskı altında tutmayı, Kürtlerin her türden özgürlük ve eşitlik istemini boğmayı, Kürt kimliğini, dilini ve kültürünü sistemli çabalarla egemen ulus kimliği içinde eritip yoketmeyi gerektiriyordu. Türk burjuvazisi bunu kendi kötü tarihsel ününe yakışan biçimde yapmak yoluna gitti.

Burjuva sınıf düzeninin zora, inkâra ve asimilasyona dayalı bu çizgisi, toplumumuzdaki Kürt sorununun tarihsel temelini oluşturmakta ve bize Türkiye’deki ulusal sorunun asıl kapsamını vermektedir. Bu kapsam tarihsel, sınıfsal ve siyasal yönleriyle, Ekim 1. Genel Konferansı’nın Kürt Ulusal Sorunu başlıklı metninde bütünsel bir çerçevede ortaya konulmuştur. Komünist hareketin 1991 yılı başına ait bu temel önemde belgesi, genel kapsamıyla özellikle Kürt sorunu çerçevesinde, adeta

Parti programımızın “ulusal sorun” başlıklı alt bölümünün önden yapılmış ayrıntılı bir gerekçelendirilmesi niteliğindedir (Bkz. Kürt Ulusal Sorunu-1, Eksen Y, s.23-72). Bu bize, burada Kürt ulusal sorununun anlamı ve kapsamı üzerine söyleyeceklerimizi mümkün mertebe sınırlı tutmak olanağı vermektedir.

Ulusal sorun ve azınlık milliyetler

Esasını bu oluşturmakla birlikte Türkiye’de ulusal sorun Kürt sorununu aşan bir kapsama sahiptir. Ezilen bir ulus olarak Kürtlerin yanısıra Türkiye’nin devlet sınırları içinde çok sayıda azınlık milliyet de yaşamaktadır. Arap, Ermeni, Rum, Laz, Çerkez, Gürcü, Yahudi, Asuri, Süryani, Roman, Arnavut, Abhaza vb.’den oluşan bu azınlık milliyetler de, şu veya bu biçimde ve ölçüde, ulusal baskı altındadırlar ve temel demokratik haklarından yoksundurlar.

Lozan Antlaşması kapsamında kültürel ve dinsel hakları tanınmış olan Hristiyan ve Musevi azınlıklar ilk bakışta bu tanımlamanın dışındaymış gibi görünseler de gerçekte bu tümüyle yanlıştır ve yanıltıcıdır. Tam tersine, tüm Cumhuriyet tarihi boyunca en çok baskı gören ve aşağılanan azınlıkların başında tam da Hristiyan azınlıklar, yani Rumlar ve Ermeniler gelmektedir. Kaldı ki bu azınlıkların Lozan Antlaşması çerçevesinde kullanabildikleri haklar da salt içe dönük “cemaat” yaşamı sınırları içindedir; devlet ve kamu yaşamı alanında onlar da her türlü demokratik ulusal haktan yoksundurlar.

Cumhuriyet’ten önceki kitlesel kıyımlar ve toplu bir kıyıma dönüşen tehcir Ermenileri ve Cumhuriyet’ten sonraki nüfus mübadelesi Rumları, binlerce yıldır yaşadıkları Anadolu topraklarında zaten neredeyse tükenme noktasına getirmişti. Cumhuriyet dönemi boyunca sistemli biçimde süren baskılar, tümüyle azınlıkları hedef alan Varlık Vergisi türünden uygulamalar ve bu arada 6-7 Eylül örneği devlet odaklı kontrgerilla provokasyonları, Anadolu’nun bu en eski halklarını, bugünün Türkiye’sinde ancak birkaç onbinlik sayılarla ifade edilebilen küçük azınlıklar durumuna düşürmüştür. Fakat bu bile onlar üzerindeki baskıların ve onlara karşı ayrımcılığın hafiflemesi sonucuna yolaçmış değildir. Tersine, özellikle Ermeniler hala da günümüzde her vesileyle aşağılanırlar, olur olmaz hakaretlerin ve şoven kampanyaların hedefi haline getirilirler. Bu çıplak olgusal durum, Lozan antlaşmasıyla verilmiş dinsel, eğitsel-kültürel bir takım haklara rağmen, Rumların ve Ermenilerin gerçekte ağır bir ulusal baskının hedefi olduklarının açık bir ifadesinden başka bir şey değildir.

Öte yandan Hristiyan ve Musevi azınlıklara tanındığı kadarıyla bu kültürel, dinsel ve eğitsel haklar, kendi içine kapalı birer Ermeni, Rum ve Musevi cemaati yaratmaktadır. Bu ise hiçbir biçimde ilerici ya da demokratik bir toplumsal durum ve çözüm değildir. Zira bu, sözkonusu azınlıkları toplumun genelinden soyutlamakta, halklar arası çok yönlü ilerici bir yakınlaşmayı, bütünleşmeyi ve

da ulusal sorun / 2

ölüm

Kürdistan'daki toplumsal ilerlemeyi sınırlamak ve geri toplumsal ilişkileri, dolayısıyla onların temsilcisi konumundaki geleneksel sömürücü sınıfları olanaklı olduğunca korumak ve kollamak, Türk burjuvazisi için Kürdistan üzerindeki köleci egemenliğini sürdürme politikasının bir gereği olagelmıştır. Zira geleneksel yapı ve ilişkiler ile bu ilişkilerin temsilcisi egemen sınıflar sayesinde, Kürt halk kitleleri üzerindeki denetimi korumak alabildiğine kolaylaşmıştır.

kaynaşmayı engellemektedir. Dahası, kültürel haklar dinsel kimliğe göre tanımlandığı ve bu da fiilen kilisenin tekeline verildiği için, sözkonusu azınlıklar içe kapalı topluluklar olarak yaşamakla kalmamakta, neredeyse tamamen dinin ve kilisenin de esiri olmaktadır.

Hristiyan ve Musevi azınlıkların mevcut statüsü, ulusal sorunda “ulusal-kültürel özerklik” olarak tanımlanan programın uygulanışının tipik bir örneğidir. Bu, emperyalizmin ve birinci emperyalist dünya savaşından itibaren artık tümüyle onun hizmetindeki II. Enternasyonal'in 1920'li yıllarda ulusal sorun konusundaki sözde çözüm programıdır. Lozan'da emperyalistlerin dayatmasıyla Rumlar ve Ermenilere tanınan kültürel haklar, bu programın ruhunu ve anlamını da ortaya koymaktadır. Sorunun devrimci-demokratik çözümü, ulusal azınlıkların kapalı dinsel-ulusal cemaatler olarak toplumun geriye kalanından tecritinde değil, fakat ulusal hakları da tam olarak içermek üzere demokratik özgürlükler temelinde, toplumun geneliyle gönüllü ilerici kaynaşmasında yatmaktadır. Emperyalizmin ve onun hizmetindeki II. Enternasyonal oportünizminin sözde çözümleri bu açıdan gerici, sorunu çözmez yalnızca farklı biçimler içinde sürdürmeye hizmet eder.

Müslüman kökenli ulusal azınlıkların durumu hiç değilse görünüm olarak daha farklıdır. Bu azınlıklar üzerindeki ulusal baskı ilk bakışta fazlaca hissedilmez. Bugün örneğin Çerkezler, Gürcüler ve öteki Kafkas kökenli müslüman azınlıklara yönelik bir ulusal baskı ve aşağılama görünürde yoktur. Ama bu aynı azınlıkların kamu yaşamı alanında herhangi bir özel ulusal hakları da yoktur. Bu alanda dillerini kullanamamakta, genel planda kültürlerini özgürce yaşayamamakta ve geliştirememektedirler. Buna rağmen müslüman kökenli azınlıklar sorununun toplumda kendini fazlaca göstermemesinin gerisinde, bu azınlıkların daha çok dinsel kimlikleri üzerinden toplumla kaynaşmaları, ulusal demokratik istemlerle ortaya çıkmamaları olgusu vardır. Fakat burada, gönüllü bir kaynaşmışlık ya da ilerici bir özümsemeden çok, ulusal baskı, inkar ve yasaklamalar karşısında bir sinmişlik, bu çerçevede duruma boyun eğmişlik sözkonusudur. Kaldı ki tüm müslüman azınlıkların durumu da aynı değildir. Örneğin Arap

azınlık sözkonusu olduğunda, bu baskı kendini belli biçimler içinde açıktan da gösterebilmektedir.

Öte yandan bugünkü durum gelecekte koşullardaki belli değişimlere bağlı olarak bu azınlıkların açık bir ulusal baskı ve aşağılamanın hedefi olamayacakları anlamına da gelmez. Bu ulusal azınlıklar dilleri ve kültürleriyle ilgili istemlerle ortaya çıktıklarında, benzer baskıların kaçınılmaz olarak hedefi haline geleceklerdir. Zira kurulu burjuva sınıf düzeni, Türk kimliği dışındaki herhangi bir ulusal ya da etnik kimliğe ilke olarak yaşam alanı tanımamaktadır. Tüm ulusal ve etnik kimlikleri ve kültürleri Türk kimliği içinde eritmek ve yoketmek, onun tarihsel çizgisidir ve halen de bu çizgide büyük bir gerici kararlılık sergilemektedir. Ya da örneğin Suriye ile ciddi bir ihtilaf içerde Arap azınlığı, ya da gelecekte Gürcistan ile benzer bir ihtilaf Gürcü azınlığı, pekala özel baskıların hedefi haline getirebilir. Burjuva sınıf düzeni ve ilişkilerinin mantığında bu her zaman ihtimal dahilindedir.

Bütün bunları gerçek ve potansiyel sorunlar olarak ortadan kaldırmak, her türden ulusal baskı ve ayrıcalığı ortadan kaldırmak, tüm ulusların ve dillerin hak eşitliğini tanımakla olanaklıdır. Bu ise ancak proletarya devrimi ve sosyalizm sayesinde olabilir. Ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalıklar kapitalist egemenlik ve sömürü ilişkilerinden ayrı düşünülemez. Ulusal sorunun tam ve kalıcı çözümünü proletarya devrimine bağlayan tam da bu nesnel toplumsal gerçekliktir.

Programımızın “Bugünkü düzen altında Kürt ulusunun temel ulusal hakları inkar edilmekte, Kürtler ve tüm azınlık milliyetler (Araplar, Ermeniler, Rumlar, Lazlar, Çerkezler, Gürcüler vb.) sistematik olarak ulusal baskı altında tutulmaktadır...” belirlemesi, tüm kapsamıyla işte bütün bu olgusal gerçekleri dile getirmektedir.

Türk ve Kürt burjuvazisinin organik bütünlüğü

Türkiye'deki ulusal sorunun eksenini ve asıl kapsamını Kürt sorunu oluşturduğu için ulusal sorun programımızın 1. maddesi de doğal olarak Kürt

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sorununa ilişkin belirlemelerle sürmektedir:

“Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki köleci egemenliği içte Kürt burjuva-feodal sınıflara, dışta emperyalizme dayanmaktadır...”

Bu temel önemde belirlemeye ilişkin olarak önce kısa bir yöntemsel hatırlatma: Devrimci parti programı belirli bir tarihi ve toplumsal ortamda gündeme gelir ve doğal olarak anlamını ve muhtevasını bunun ürünü ve ifadesi somut ilişkiler üzerinden bulur. Burada partimizin programı, onun ulusal sorunu ele alışı üzerinde duruyoruz; parti programı çerçevesinde bizi geçmiş ya da gelecek tarihsel süreç değil fakat tümüyle ve yalnızca mevcut ilişkiler, bunların bugünkü nesnel yapısı ilgilendirmektedir. Marksist bir parti programı, her zaman mevcut olgusal gerçeklere dayanır, Lenin'in ifadesiyle, “varolandan hareket eder”. Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki köleci egemenliğinin iç ve dış dayanaklarına da buradan, devrimci parti programına ilişkin bu temel yöntemsel yaklaşımdan bakmak durumundayız.

Toplumumuzdaki kapsamlı ulusal sorunun sınıfsal kaynağı, tüm öteki temel toplumsal-siyasal sorunlarda olduğu gibi, Türk burjuvazisinin gerici sınıf egemenliğidir. Kapitalist sömürü ilişkileri, bu ilişkilerin dayalı burjuva sınıf egemenliği, bu ilişkilerin ve sınıfsal egemenliğin mantığı ve kaçınılmaz gerekleri kavranmaksızın, bir ulusun bir başka ulus üzerindeki köleci egemenliği, dolayısıyla da toplumumuzdaki Kürt sorununun sınıfsal kaynağı kavranamaz. Kürt ulusu ve öteki azınlık milliyetler üzerindeki köleci ulusal egemenlik, genel olarak toplum üzerindeki gerici burjuva sınıfsal egemenliğin özel bir ürünü, ulusal ilişkiler planındaki özgün bir yansımasıdır.

Başka ulusların köleleştirilmesi yoluyla ekonomik, siyasal, kültürel ve askeri avantajlarını olanaklı olduğunca büyütme, her ülkenin egemen burjuvazisinin doğal, kaçınılmaz ve genellikle de tarihten beslenen gerici bir sınıf eğilimidir. Her ülkenin burjuvazisi, çeşitli türden tarihsel, kültürel ve coğrafi olanakları da kullanarak, dolaysız siyasal egemenlik alanını toprak bakımından sürekli olarak genişletmek ister. Birbirine komşu durumunda bulunan kapitalist ülkeler arasındaki sonu gelmez çekişme, anlaşmazlık ve çatışmalar kural olarak buradan kaynaklanmaktadır. Kapitalist dünya sisteminin bağımlı ülkeler kategorisini oluşturanlar da dahil olmak üzere hemen tüm ülkelerin gerici burjuvazisinin daha geniş topraklara egemen olmak anlamında hep de bir “büyük” ülke hedefi gütmesinin gerisinde de bu aynı gerici burjuva dürtü vardır. Bu, her ülkenin burjuvazisi için, dolaysız olarak egemen olduğu coğrafyanın büyütülmesi arzu ve çabasının bir ifadesi ve yansımasıdır.

Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki egemenliğinin sınıfsal mantığı da burada anlamını bulmaktadır. Kürdistan üzerindeki egemenlik, Türk burjuvazisi için daha büyük bir coğrafya üzerinde dolaysız hakimiyet, daha büyük bir nüfusa yönelik sömürü olanağı, daha büyük bir pazar ve daha zengin doğal kaynaklar üzerinde dolaysız denetim demektir.

Türk burjuvazisi Kürdistan üzerindeki

egemenliğini, daha önce de dile getirdiğimiz gibi, halefi olduğu Osmanlı İmparatorluğu’ndan bir miras olarak devraldı; başlangıçta Kürt burjuva-feodal sınıflarının hiç değilse bir kesiminin istek ve iradesine rağmen, dahası onların önderlik ettiği isyanlar serisini bastırarak ve ardından boyun eğmeye mecbur ederek korudu ve pekiştirdi. Cumhuriyetin ilk 15 yılına yayılan isyanların bastırılmasının ardından Türk burjuvazisi, Kürt burjuva-feodal sınıflarını ekonomik, sosyal, kültürel ve elbette siyasal açıdan kendisiyle bütünleştirmeye yöneldi ve bilindiği gibi zaman içinde bunda büyük başarı da elde etti.

Böylece her iki ulustan burjuva-feodal sınıflar arası ilişkilerde tümüyle yeni bir tarihi dönem başlamış oldu. Bu, her iki ulustan burjuvazinin ve burjuva-feodal tabakaların Türk ulusal devleti bünyesinde sınıfsal kaynaşması dönemi idi. Zaman içinde bu kaynaşma ekonomik, mali, siyasal, ideolojik ve kültürel boyutları kapsayacak düzeyde gelişti ve sağlam bir biçimde oturdu. Sınıfsal çıkarlar temeline dayalı bu organik bütünleşmeyi kapitalist gelişme, onun toplumsal yaşamın her alanındaki sonuçları alabildiğine kolaylaştırdı, ona modern anlamda sağlam bir iktisadi-sınıfsal zemin kazandırdı, böylece bin bir yolla ve bağla pekiştirdi. Bugün artık her iki ulustan burjuvazi, ekonomik ilişkiler ve sınıfsal çıkarlar temelinde sağlam biçimde içiçe geçmiş durumdadır. *(Bu ilişkilerin tarihsel seyri, daha somut olarak 19. yüzyıldaki ve Cumhuriyet’in ilk evresindeki durumu ve gelişimi, EKİM 1. Genel Konferansı’nın daha önce de sözünü ettiğimiz **Kürt Ulusal Sorunu** başlıklı metninde temel çizgileriyle ortaya konulmuştur. Bkz. II. ve III. bölümler).*

Kürt burjuva-feodal sınıfları, uzun zamandan beridir ve bugün halen, Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki egemenliğinin en sağlam toplumsal dayanakları durumundadır. Mevcut sınıf ilişkilerinin somut çözümlemesi kadar politik süreçlerin verileri de bu konuda fazlasıyla açıklayıcıdır. İlki özel açıklamaları gereksiz kılacak denli açık bir toplumsal olgudur artık. Bugünün Türkiye’inde egemen sınıf olgusunu Türk ve Kürt burjuvazisinin (artı tüm öteki milliyetlerden burjuvazinin) organik bütünlüğü dışında düşünmek olanağı yoktur. Bu milliyet ötesi sağlam sınıfsal kaynaşma, Kürt kökenli burjuva-feodal sınıfları Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki egemenliğinin sağlam dayanağı haline getirmekte, sözkonusu kaynaşma bu temelde gerçekleşmektedir. İkincisi, politik süreçlerin verileri ise, Kürt halkının son 40 yıl içinde yaşadığı büyük ulusal uyanışı, bu uyanış içinde ya da karşısında oluşan sınıfsal tavırlar üzerinden açıklıkla izlenebilmektedir. Herşey bir yana, son onyılların büyük Kürt ulusal uyanışının bastırılması çabasında Türk burjuvazisi en büyük desteği bizzat Kürt burjuva-feodal sınıflardan almıştır. Neredeyse 20 yıldır varlığını sürdüren 90 bin kişilik korucu ordusu bunun en dolaysız bir kantıdır. Dolayısıyla bu ikincisi ilkini, yani nesnel toplumsal olguyu, ayrıca doğrulamakta, bu konuda herhangi bir belirsizlik bırakmamaktadır.

Uzun onyıllardan beridir Kürt burjuva-feodal sınıfları Türkiye’deki sınıfsal egemenlik sisteminin bir parçasıdır. Her türden ulusal istemi ve özlemi bir yana itmiş olmak karşılığında, ekonomide ve ticaretle, ülke yönetiminde ve devlet bürokrasisinde, parlamentoda, hükümette ve siyasal partiler bünyesinde etkin biçimde yer almakta, dolayısıyla burjuva sınıf egemenliğini her açıdan paylaşmakta, olanaklarından tam olarak yararlanmakta, elbette sorumluluğunu da paylaşmakta, bu sayede ekonomik, ticari ve mali açıdan sınırlanmaksızın gelişmekte, güçlenmekte, palazlanmaktadır. Bugün Kürt kökenli burjuva siyasetçiler hemen her partide etkin bir yer tutmakta, hükümetlerde önemli görevler üstlenebilmektedirler. Bugünkü parlamentonun ve hükümetin bileşimine ve danışman kadrosuna bakmak

bile bu konuda yeterli bir fikir verebilmektedir. Abdülkadir Aksular, Hüseyin Çelikler, Dengir Mir Mehmet Fıratlar, Cüneyt Zapsular, Kürt burjuvazisinin Türkiye’deki genel burjuva sınıf egemenliği içinde tuttukları yeri sergilemektedirler. Onlar son 60 yıllık süreç içinde gerçekleşmiş çok yönlü kaynaşmanın bugünkü simgesi durumundadırlar.

15 yıllık savaş boyunca ve halen devletin Kürdistan’da 90 bin kişilik bir korucu ordusu istihdam etmeyi başarabilmesi, bu açıdan ayrıca son derece önemli bir maddi toplumsal veridir elimizde. Bugünün dünyasında BM üyesi devletlerin önemli bir bölümü bile bu sayısal çapta bir ordudan yoksundur. Ama Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı bizzat Kürdistan’da Kürt aşiretlerinden 90 bin kişilik istikrarlı bir korucu ordusu kurulabilmiştir. Aradan geçen 20 yıla, bu 20 yılın ulusal uyanış ve bütünleşme alanında sağladığı büyük ilerlemelere rağmen, bu güç bugüne dek korunabilmiştir. Korunabilmiştir; zira gerisinde, Kürt burjuvaları, büyük toprak sahipleri, aşiret reisleri ve tarikat şeyhleri vardır. Toprak ağalarının, aşiret reislerinin, tarikat şeyhlerinin ve elbette Kürt büyük burjuvalarının desteği olmasaydı, böyle bir durumun gerçekleşmesi düşünülemezdi.

Bu olgu bizi sorunun bir öteki yönüne getirmektedir. Bugünün Türkiye toplumunda yarı-feodal toprak sahipleri, aşiret reisleri ve tarikat şeyhleri denilince, akla doğal olarak öncelikle Kürt egemen sınıfları gelmektedir. Zira bu pre-kapitalist ilişkilerin hala da belli bir dirençle yaşayabildiği alan öncelikle Kürdistan’dır. Bu toplumsal olgu, Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki egemenliğinden ayrı düşünülemez. Bunun bir yönü, sömürgeci politikaların bir sonucu olarak Kürdistan’da kapitalist gelişmenin ağır ilerlemesidir. Fakat bundan ayrı düşünemez olan öteki yönü ise, bu sınıf ve tabakaların Türk burjuva egemenlik sistemi tarafından her açıdan korunması, kollarlanması ve desteklenmesidir.

Kürdistan’daki toplumsal ilerlemeyi sınırlamak ve geri toplumsal ilişkileri, dolayısıyla onların temsilcisi konumundaki geleneksel sömürücü sınıfları olanaklı olduğunca korumak ve kollamak, Türk burjuvazisi için Kürdistan üzerindeki köleci egemenliğini sürdürme politikasının bir gereği olagelmıştır. Zira geleneksel yapı ve ilişkiler ile bu ilişkilerin temsilcisi egemen sınıflar sayesinde, Kürt halk kitleleri üzerindeki denetimi korumak alabildiğine kolaylaşmıştır. Feodal bağımlılığın her biçimi, aşiret ve tarikat bağları, sonuçta buna hizmet etmiştir. Bugün, 40 yıllık yeni ulusal uyanış dönemine ve iki onyıllı bulan son isyana rağmen, Kürt halkının bir kesiminin hala da ulusal mücadelenin dışında, dahası önemli ölçüde karşısında tutulabilmesi bu sayede olanaklı olabilmıştır ve ancak bu temelde anlaşılabilir.

Partimizin programı Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki köleci egemenliğinin “*ichte Kürt burjuva-feodal sınıflar*”ına dayandığını söylerken, aynı zamanda modern ulusal oluşumu, bütünleşmeyi ve birleşmeyi geciktiren, Kürt halk kitlelerini düzenin ihtiyaçları çerçevesinde denetim altında tutmayı kolaylaştıran bu sosyo-ekonomik ilişkiler gerçeğine de işaret etmiş olmaktadır.

Türk burjuvazisi Cumhuriyeti izleyen ilk isyan dalgasının ardından, zaman içinde Kürt burjuva-feodal sınıflarını kendine entegre etti. Bu sınıfların özel ulusal varlık imkanını ortadan kaldırdı ve sınıfsal planda organik olarak kendisiyle bütünleştirdi. Bugünün Kürt büyük burjuvaları ve toprak ağaları, Kürt aşiret reisleri ve tarikat şeyhleri, elbette Türk kimliği temelinde, Türk burjuvazisi ile içiçedirler ve birlikte Türkiye burjuvazisini oluşturmaktadırlar. Türk burjuvazisi kavramı bu çerçevede sadece devletin milli kimliğini dile getirmek sınırları içinde bir anlam taşır, ama yalnızca bu sınırlar içinde. Bunun ötesinde çeşitli milliyetlerden büyük burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin birleşik sınıf egemenliği ve bu

egemenliğin aracı bir devlet sözkonusudur. Türk burjuvazisinin temsil ettiği milli kimliğin bugünkü egemen sınıf devletine rengini veriyor olması bu toplumsal-sınıfsal gerçeğin özüne değil biçimine ilişkin bir olgudur. Kapsamlı bir ulusal sorunla yüzyüze bulunan bir toplumda yaşadığımız için, biz komünistler mevcut egemen sınıfı egemen milli kimlik üzerinden tanımlamayı, yani Türk burjuvazisi ifadesini kullanmayı tercih ederiz genellikle. Fakat gerçekte sözkonusu olan, Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden burjuvazinin organik bütünlüğünden oluşan bir egemen sınıftır. Salt sınıfsal ilişkiler üzerinden baktığımızda, bugünkü egemen sınıf değişik uluslardan ve milliyetlerden oluşan bir Türkiye burjuvazisidir. Ama yineliyoruz; ulusal sorun gerçekliğinden hareketle, devletin egemen sınıf üzerinden de yansıyan ulusal kimliğine vurgu yapmak için, biz genellikle Türk burjuvazisi deriz. Ulusal sorunun toplumumuzda taşıdığı özel önemden dolayı bu nitelermeyi özellikle önemseriz ve tercihen öne çıkarırız.

Konunun politik önemi

Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerinde Kürt burjuva-feodal sınıflarına dayanan, onlardan güç alan egemenliği tanımı ve tespiti, programatik ve stratejik açıdan son derece önemlidir. Ortaya konulacak çözüm programının, bu temelde izlenecek stratejik çizginin ve onun ürünü ittifaklar politikasının özüne ilişkin bir sorundur, burada sözkonusu olan. Çıkışında devrimci bir kimlik taşıyan Kürt ulusal hareketi de başlangıçta genel planda bu tespite dayanıyordu, devrimci-demokratik stratejik çizgisini bu temel üzerinde kurmuştu. Fakat mücadelenin elde ettiği ilk önemli ilerlemelerin ardından bu tespitler hızla anlamını yitirdi, geri plana itildi ve zamanla da terkedildi. Kuşkusuz bu, ulusal mücadelenin kendi sınırlarında dahi sınıfsal bakış ve ölçülerin tümüyle terkedilmesi anlamına geliyordu.

Daha somut konuşursak; PKK siyasal sahneye çıkarken, Kürdistan’daki sınıfların kendince bir tahlilini yaptı, Kürt burjuva-feodal sınıflarını Türk burjuva egemenliğinin iç sosyal dayanağı olarak tanımladı. Gelgelelim bu programatik ve stratejik tespitler, sonradan izlediği siyasal çizgiye neredeyse hiç yansımada, hemen tamamen kağıt üzerinde kaldı. PKK sınıf olarak Kürt egemenlerine değil, Türk burjuvazisiyle organik bir bütün oluşturan ve sınıfsal olarak onunla siyasal iktidarı paylaşan sosyal katmanlara değil, fakat yalnızca bireysel planda devlet yanlılarına, devlet yanlısı tek tek burjuvalara, aşiret reislerine, toprak sahiplerine, kendi çok bilinen ifadesiyle salt “TC’nin ajanları”na yöneldi. Bu aynı mantık tersinden de işledi; devletle işbirliği yapan düşmanımdır mantığının öteki yüzü, benimle işbirliği yaparsa dostumdur, ister tarikat şeyhi, ister aşiret reisi, isterse toprak ağası olsun yaklaşımı oldu. Buradaki ayırım sınıfsal değil, fakat en dar anlamda siyasaldı; sınıflar arası değil bireyler arası ayrıma dayanıyordu. Oysa devrimci bir akım bu ayrımı sınıfsal ölçülerde yapabilmek, stratejik çizgisini buna dayandırmak, bunun gerektirdiği bir politik çizgi izlemek durumundadır. Bundan uzak durmak, Kürt sorununun sınıfsal-sosyal muhtevasını gözardı etmek, ulusal sorunun çözümü ile Kürt toplumunun devrimci dönüşümü arasındaki organik bağı koparmak, sonuçta devrimden, devrimci çözüm arayışından kopmak demektir. Nitekim çıkışında genel manada devrimci bir kimliğe sahip olan Kürt hareketinin zaman içindeki evrimiyle bugün tam olarak ulaşılmış bulunduğu nokta da budur.

(Devam edecek...)

(Ekim, Sayı: 246, Şubat 2007)

ABD taşeronlarının Filistin sorununa “çözüm” arayışı

El Fetih’le Hamas “ulusal birlik hükümeti” konusunda anlaştı

İngiliz emperyalizmi de nükleer başlıklı füze üretecek!

ABD’den sonra İngiliz emperyalizmi de nükleer başlıklı füze üretimine yeniden başlamaya hazırlanıyor. Savaş kundakcısı çetenin izinden gittiği için Bush’un “fino köpeği” ünvanını hakkıyla kazanan Tony Blair, nükleer silah üretimi konusunda da sadık izleyici rolünü terketmedi.

Hükümetin silah sisteminin yenilenmesine yönelik planı oylaması öncesinde Avam Kamarası’nda konuşan Tony Blair, ülkesinin mümkün olan en kısa sürede nükleer silah sistemini yenilemesi gerektiğini söyledi. İngiltere’nin ulusal çıkarlarının da bunu gerektirdiğini, nükleer silah sisteminin yenilenmesinin gecikmesinin “saçma” olacağını belirtti.

Trident adı verilen İngiliz nükleer başlıklı füze sistemi üç unsurdan oluşuyor: Denizaltılar, füzeler ve bunlara takılan nükleer başlıklar. Resmi açıklamaya göre İngiltere’de 200 nükleer başlık ve bunları taşıma kapasitesine sahip 4 denizaltı bulunuyor.

Nükleer başlıklı füze sisteminin değişmesinin İngiltere’ye maliyetinin yaklaşık 20 milyar sterlin olacağı belirtiliyor.

Hükümetteki İşçi Partisi’ne mensup bazı milletvekillerinin bu plana karşı çıkabileceği, ancak ana muhalefetteki Muhafazakar Parti’nin desteği sayesinde hükümetin planının Avam Kamarası’nda onaylanacağı söyleniyor.

Nükleer başlıklı füze üretimi kararı ile, sayısız yalanı ortaya çıkan Tony Blair ve başında bulunduğu İşçi Partisi’nin, nükleer silahlanma konusunda da seçmenlerini aldattığı ortaya çıkmış oldu. Zira İşçi Partisi nükleer silahların yayılmasını önleme vaadiyle başa geçmişti.

Tony Blair’e göre, İngiltere’nin “ulusal çıkarları” nükleer başlıklı füze üretimini yeniden başlatmayı gerekli kılıyor. “Uluslararası çıkarlar” söyleminin kaba bir demagojiden ibaret olduğu bilinmektedir. Britanya adalarının saldırı altında olduğunu, böylesi bir tehditi savuşturmak için nükleer başlıklı füze gerektiğini “fino köpeği” bile iddia edemiyor. Bu durumda “ulusal çıkarlar”, olsa olsa İngiliz tekellerinin çıkarlı olabilir. İngiliz ordusu Afganistan, Irak vb. ülkelerin işgaline onbinlerce askerle katılarak “ulusal çıkarlar”ın ne anlam ifade ettiğini gösteriyor.

Emperyalist saldırganlık ve savaş politikasının önde gelen suç ortaklarından biri olan Tony Blair’in “ulusal çıkarlar” derken sömürgeci zihniyeti dışavurduğuna kuşku yoktur. Zira o, Irak’ın işgali konusunda en az haydutbaşı Bush kadar hevesliydi.

Hatırlanacağı gibi Irak işgalinin gerekçesi, Saddam Hüseyin rejiminin kitle imha silahları ürettiği yalanına dayandırılmıştı. Ancak bu iddianın yalan olduğunu artık tüm dünya biliyor. Buna karşın, dünyanın en büyük kitle imha silahları deposu olan iki emperyalist gücün, ABD ile İngiltere’nin nükleer başlıklı füze üretimini yeniden başlattığını da dünya biliyor. Burada “yenileme” söylemi aldatıcı olmamalı. Bu, teknolojinin sunduğu yeni olanaklarla kitle imha silahı üretiminin resmen başlatılmasıdır.

Evet, insanlık ve dünya üzerindeki yaşam alanları kitle imha silahlarının tehditi altındadır. Ancak bu silahlar Irak veya İran’da değil ABD-İngiliz emperyalistleri, siyonist İsrail ve diğer emperyalist güçlerin stoklarında bulunmaktadır.

ABD emperyalizminin İran’a karşı oluşturmaya çalıştığı “ılımlı Sünni eksen”in başını çeken Suudi Arabistan, “aktif taşeron” rolüne soyunmuş görünüyor. Şeriatçı rejimin, Ortadoğu’da sorunların düğümlendiği Filistin, Lübnan, Irak gibi ülkelerde yaşanan olaylara doğrudan müdahil olmaya başlaması, Washington’da yazılan senaryonun uygulandığına işaret ediyor.

Emperyalist/siyonist güçlerin saldırgan/yayılmacı politikalarıyla sorun yumağı haline getirilen bu bölgelerde, Filistin sorunu merkezi bir yer tutuyor. Bundan dolayı, Arap halkları nezdinde yerlerde sürünen imajını düzeltmeye çalışan ABD, hem İsrail’i kurtarmak, hem de imaj düzeltme girişiminde kısmen de olsa başarıya ulaşmak için Filistin sorununu “çözmek” istiyor. “Amerikan barışı” diye yutturulmaya çalışılan “çözüm”, bölgedeki Amerikancı rejimler üzerindeki toplumsal basıncı hafifletmesi açısından da gereklidir.

Washington’da tasarlanan “çözümler” şu ana kadar istenen sonucu veremedi. ABD’nin temel amaçlarından biri İsrail’i kurtarmak olduğu halde, siyonistler altına imza attıkları hiçbir anlaşmaya uymadılar. Zira “Büyük İsrail”i kurma hayalleri peşinde koşan siyonist şefler her tür çözüme karşılar. Nitekim en iğreti çözüm bile İsrail’in yayılma emellerine son vermek anlamına geleceği için, ırkçı-siyonistler şu ana kadar tüm girişimleri sabote ettiler.

Elbette direnişçi Filistin halkı da bugüne kadar ABD patentli iğreti çözümleri reddetmiştir. Zira “barış” diye sunulan tüm planların bir aldatmacadan ibaret olduğu kısa sürede ortaya çıkmıştır. Tezgahlanan bu çirkin oyunlar Filistin direnişini tasfiye etmeyi başaramamış, tersine direnişin sürekliliğini kaçınılmaz kılmıştır.

Hamas’ın 2006 yılı başlarında yapılan seçimlerden zaferle çıkması, Filistin halkını topyekûn bir saldırıyla karşı karşıya bıraktı. Emperyalist/siyonist güçlerin uyguladığı ambargo ile Filistin halkı, Hamas’a oy verdiği için aç bırakıldı. Ambargoyu delmeyi göze alamayan Arap rejimleri, fiilen ABD-İsrail ikilisinin suç ortağı oldular. Böylece ilerleyen aylarda yaratılan kaos ortamında kısıktırılan iç çatışmalar onlarca Filistinli’nin hayatına mal oldu.

Ambargonun üzerinden neredeyse bir yıl geçtikten sonra sahneye çıkan Suudi Arabistan rejimi, Filistin yönetimi başkanı Mahmut Abbas’la Başbakan İsmail Haniye başkanlığındaki heyetleri Mekke’ye çağırarak Filistinlileri “barıştırdı”. Bu arada “ılımlı Sünni eksen”in diğer iki bileşeni Ürdün’le Mısır’ın gerici rejimleri de aynı yönde yoğun çaba harcadılar. Bir ayı aşkın devam eden çabalar sonucunda Mahmut Abbas ve İsmail Haniye “ulusal birlik hükümeti” kurma konusunda anlaşmaya vardılar.

Hamas’la El Fetih’in “ulusal birlik hükümeti” konusunda anlaşmaya varmalarını sağlayan Suudi Arabistan, bir anlaşma yaparak 5 yıl

önce sunduğu “barış planı”nı yeniden gündeme getirdi. Görüldüğü kadarıyla şeriatçı rejim, Filistin sorununa “çözüm” üretme inisiyatifi de ele almak istiyor.

Suudi Arabistan tarafından ortaya atılan sözkonusu “barış planı”, İsrail’in 1967’de işgal ettiği topraklardan çekilmesini, bunun karşılığında Arap ülkelerinin İsrail ile ilişki kurarak barış anlaşmaları imzalamalarını öngörüyor. Bu plan uygulanırsa, İsrail’in bölgedeki izolasyonu ortadan kalkacak.

Böylece Arap dünyasının en şeriatçı rejiminin “İsrail’i kurtarma” yaklaşımına uygun içerikte hazırladığı “barış planı”, Arap Birliği’ni de sürece dahil ediyor. Nitekim Mart ayı sonunda Suudi Arabistan’ın başkenti Riyad’ta toplanması beklenen Arap Birliği’nin Suudi “barış planı”nı görüşmesi bekleniyor.

Konuyla ilgili açıklama yapan İsrail Başbakanı Ehud Olmert de, Arap Birliği’nin sunacağı çözüm önerilerini ciddiyle ele alacaklarını söyledi. Ancak “barış planı”nda bazı değişiklikler yapılmasını istemekten de geri durmadı. Siyonist bakanlar da, sürgündeki Filistinlilerin geri dönüş hakkının kabul edilmeyeceğini, bu meselenin İsrail’in “kırmızı çizgileri” olduğunu açıkladılar.

Planın fikir babası görünen Suudi Arabistan Dışişleri Bakanı Prens Suud el Faysal, Ehud Olmert’in talebini gülünç olarak niteledi. Suud el Faysal’a göre, İsrail önce öneriyi kabul etmeli, sonrasında yapılacak görüşmelerle uzlaşmaya varmanın yolları nasılsa bulunur.

Oysa siyonist rejim, yeni kurulan Filistin hükümetini meşru kabul etmeyeceğini daha ilk günden ilan etti. Küstahlığı elden bırakmayan siyonistler, emperyalist güçlerin Filistin’e uyguladığı ekonomik ambargonun devam etmesini de talep ediyor. Yani İsrail, bir anlaşma olacaksa bile, anlaşmanın, Filistin yönetimine utanç verici bir teslimiyeti dayatan içerikte olmasını istiyor. Bu durumda kurulmaktan olan “ulusal birlik hükümeti”nin, söylendiği gibi Filistin’de yeni bir dönemi başlatması pek olası görünmüyor.

ABD’nin çizdiği çerçeveye uygun olarak Filistin sorununu “çözme”ye soyunan Suudi Arabistan rejiminin, İsrail’i sıkıştıran bir tutum içine girmesi mümkün değil. Zira şu ana kadar Washington patentli veya onaylı hiçbir planda bu yönde bir madde yer almamıştır. Alması da beklenemez. Oysa kısmi bir çözüm için bile İsrail’in mültecilerin dönüş hakkı, yerleşimlerin boşaltılması, Kudüs’ün statüsü gibi temel sorunlarda sıkıştırılmasını şart koşuyor.

İsrail’i temel sorunlar konusunda geri adım atmaya zorlamayan girişimlerin, Filistin halkının bu sorunlarına çözüm üretme iddiası, en hafif deyimle ikiyüzlülüktür. Dolayısıyla ABD vesayetindeki Suudi Arabistan’ın yeni bir mizansen sahnelemenin ötesine geçebilme ihtimali son derece düşüktür. Bir kez daha altını çizmek gerekir ki, halkları gerici rejimlerin planları değil, direniş özgürleştirecektir.

Seriatçı rejim bir kez daha sahnede!

Bağdat'ta yeni kukla hükümet kurma arayışları!

Suudi Arabistan'ın Amerikancı rejimi Lübnan ve Filistin'den sonra kirli ellerini Irak'a da uzattı. Bağdat'taki Nuri el Maliki hükümetini, İran'a yakın durduğu gerekçesiyle tasfiye etme hazırlığının baş aktörlerinden biri olarak sahneye çıkan Suudi Arabistan, Washington'daki efendileri için canla başla çalışmaya devam ediyor.

Söz konusu girişimin Irak'taki sömürge valisi Zalmay Halilzad ile ABD ajanı olarak bilinen eski kukla başbakan İyad Allavi gibi isimler tarafından başlatıldığı bildiriliyor. Suudi Arabistan'ın da içinde yer aldığı ABD-İyad Allavi girişiminin, Birleşik Irak İttifakı listesinden “başbakan” seçilen Nuri el Maliki başkanlığındaki hükümeti devirmeyi amaçladığı söyleniyor.

Son günlerdeki görüşme trafiği, bu savın somut dayanakları olduğuna işaret ediyor.

Hedeflenen planın başarıya ulaşması durumunda, İyad Allavi'nin “başbakan” olacağı söyleniyor. Bazı kaynaklar, Zalmay Halilzad ile birlikte eski “başbakan” İyad Allavi'nin Tanık Haşimi grubuyla birlikte ittifak kurduğunu ve bu ittifaka Kürt İttifakı'nın Barzani liderliğindeki kesimini katmaya çalıştığını kaydediyor.

Nitekim Erbil'de Barzani ile görüşen İyad Allavi'nin, planını, Türkiye'de düzenlenmesi beklenen uluslararası konferansa “Irak'ı kurtarma planı” olarak sunacağı belirtiliyor.

Yeni koalisyon kurma kararını Mısır, Suudi Arabistan ve Ürdün'e yaptığı geziden sonra açıklayan İyad Allavi, bu geziden önce de ABD'nin Bağdat'taki sömürge valisi Büyükelçisi Zalmay Halilzad'la birlikte Kürdistan bölgesine gitmiş ve Kürt ittifakının yeni kurulacak koalisyona katılması için Barzani'den destek talebinde bulunmuştu.

Sömürge valisi Zalmay Halilzad'ın Bağdat'ta yapılan uluslararası konferansın hemen ardından Ürdün'ün başkenti Amman'a yaptığı sürpriz ziyaretin amacının da bu gelişmeyle ilgili olduğu belirtiliyor. Zalmay Halilzad'ın Ürdün ziyaretinin, Amman'da tedavi gören Irak “Cumhurbaşkanı” Celal Talabani'ye geçmiş olsun ziyareti olduğu açıklanmıştı.

Halilzad'ın Talabani'ye yeni oluşuma verdiği desteği ve Nuri el-Maliki hükümetinin değiştirilmesi konusundaki görüşlerini Talabani'ye aktardığını belirten siyasi gözlemciler, İyad Allavi'nin “Ulusal Kurtuluş Hükümeti” adlı bir plan hazırladığını ve bu plan doğrultusunda illere askeri valiler atamak üzere planlama yapıldığını belirtiyorlar.

Bu arada Kuzey Irak'taki Özerk Yönetimin Başkanı Mesut Barzani ile İyad Allavi, Suudi Arabistan Kralı Abdullah bin Abdülaziz tarafından Riyad'ta buluşturuldu. Suudi Arabistan rejiminin amacı belli; Nuri el Maliki hükümetini saf dışı edip yeni bir kukla hükümet oluşturmaya çalışan İyad Allavi'ye Kürt partilerinin destek vermesini sağlamak.

Riyad dönüşü Erbil'de basın açıklaması yapan Mesut Barzani, Suudi Arabistan yönetiminin Kürtlerin haklarını desteklediğini, Suudi Arabistan'la ikili ilişkileri ve Irak'taki son durumu mütalaa ettiklerini ifade etti.

Barzani'nin sözlerinin somut bir temele dayanıp dayanmadığı belli değil, ama Suudi Arabistan rejiminin ezilen halklara dost olmadığı aşikâr. Hele Kürt halkına kesinlikle dost değildir. Çünkü uzun yıllar Saddam Hüseyin rejimine destek veren, ulusal-demokratik haklarını talep eden Kürtleri ise “hain” ilan eden bu şeriatçı rejimden başkası değildi. Dahası Suudi Arabistan rejimi, Kürt halkının katledilmesinin suç ortağı da sayılır. Zira Halepçe'de kullanılan kimyasal silahların Suudi Arabistan Riyaliyle alınmış olma ihtimali çok yüksektir. Nitekim Halepçe katliamı, Kuveyt işgaline kadar Suudi Arabistan toplumundan gizlenmişti. Medyanın devletin sıkı denetimi altında olduğu bu ülkede, Halepçe katliamının kamuoyu tarafından bilinebilmesi için Kuveyt'in işgal edilmesi gerekmişti.

Son dönemde Suudi Arabistan rejimi ve onun sermayesiyle yayın yapan medya kuruluşlarının Kürtleri “keşfetmesi” bir tesadüf değil. Şeriatçı rejim durduk yerde Kürt halkına dost olamayacağına göre, bu yoğun “ilginin” tek geçerli nedeni olabilir; o da, Nuri el Maliki hükümetini yıkma planına Barzani-Talabani önderliğindeki Kürt güçleri dâhil etme çabasıdır.

Bu hesabın tutup tutmayacağı henüz belli değil. Zira Suudi Arabistan'ı ziyaret eden Mesut Barzani, plana dâhil olmayacağını açıkladı. Birleşik Irak İttifakı Lideri Abdülaziz el-Hekim'i telefonla arayan Barzani, Nuri el-Maliki hükümetini desteklediğini bildirdi. Irak “cumhurbaşkanı” Celal Talabani'nin de benzer bir tutum içinde olduğu bildiriliyor. Ancak ABD emperyalizminin Nuri el Maliki hükümetini yıkma konusunda ısrarcı olması halinde, Barzani-Talabani ikilisinin şimdiki duruşlarını korumalarının zor olacağını tahmin etmek güç değil.

Suudi Arabistan-Zalmay Halilzad-İyad Allavi oluşumunun Nuri el Maliki hükümetini yıkmaya muvaffak olup olmayacağı bilinmez, ama Riyad'taki kokuşmuş şeriatçı rejimin İran'a karşı Amerikan emperyalizmi adına çalışmaya karar verdiğine şüphe kalmamıştır.

Airbus çalışanları tüm Avrupa'da alanlardaydı!

Avrupa Hava Savunma ve Uzay Şirketi EADS, geçtiğimiz günlerde AIRBUS'la ilgili yeniden yapılanma planı (Power 8) çerçevesinde 10 bin kişiyi çıkaracağını açıklamıştı. Buna göre Almanya'da 3.700, Fransa'da 4.300, İngiltere'de 1.100 ve İspanya'da 400 kişiyi işten çıkaracak; Almanya'da Varel ve Laupheim'deki fabrikalar ile Fransa'daki St. Nazaire fabrikalarını satışa sunacak; Nordenham'daki fabrikayı da tekelin bir ortağına devredecekti. Şu an Airbus işletmelerinde 57 bin kişi çalışıyor.

Buna karşı Almanya ve Fransa'da grevler, eylemlilikler, iş bırakmalar gerçekleştirildi. Avrupa Metal Sendikaları Birliği (EMB), 16 Mart günü yan sanayi kolları da dahil olmak üzere tüm çalışanlarını Avrupa çapında ortak bir eyleme çağırmıştı. Bu çağrıya uyan Alman, Fransız, İngiliz, İspanyol ve Belçikalı işçiler, 16 Mart günü Avrupa çapında alanlara çıktılar. Onbinlerce Airbus çalışanı, Power8 Programı'na karşı Avrupa çapında ortak iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Almanya'da 25 bin kişi grev ve yürüyüşlerle Airbus'ta tensikatları, işletmelerinin devredilmesi ve satılması planlarını protesto ettiler. Eylemde yapılan konuşmalarda “Bizler Almanya ve Avrupa'da Airbus çalışanları EADS tekeline karşı mücadele ediyoruz, birbirimize karşı değil”, “Güçlülüğümüz birliğimizde ve kararlılığımızda!” diyerek Fransız işçi kardeşleri ile omuz omuza mücadele edeceklerini vurguladılar.

Sadece Hamburg'da, Bremen, Stade, Buxtehude, Varel, Nordenham ve Laupheim işletmelerinden gelen 20 bin kişi alanlardaydı. Eylemlerde geniş bir gençlik katılımı dikkati çekiyordu. Varel'de grev kolu fabrika kapılarını yine tutmuş vve ateşler yakmıştı.

İG-Metal Şefi Jürgen Peters Hamburg'da yaptığı konuşmada “menejerlerin hatası ile ortaya çıkan maddi sorun işçilere fatura ediliyor” diyerek işten çıkarmaların gündeme gelmesi durumunda “sert mücadelelerden” bahsetti. Ama sadece Almanya'da değil, Fransa, İspanya ve İngiltere'deki işyerlerinde de aynı oyunlar oynanıyor.

Fransa'da 10 bin Airbus çalışanı greve giderek, alanlarda tensikatları protesto ettiler. 1100 kişinin işten atılacağı açıklanan Toulouse'deki ana işletmelerde çalışan 7.500 işçi ve memur aileleriyle birlikte protesto yürüyüşü yaparken, yan sanayi kollarında çalışanlar da çağrıya uyararak greve gittiler..

Méaulte'deki Airbus çalışanlarının %80 i de grev çağrısına uyarak iki saat işi durdurdular.

Saint-Nazaire de çalışanlar işi bırakarak protesto yürüyüşü yaptılar.

Paris'teki protesto gösterisi ise EADS tekelinin önünde yapıldı. Buradaki gösteriye Belçika'daki Airbus'a mal üreten yan sanayi kolunda çalışanlar da katıldı.

Fransız sendikacılar yaptıkları konuşmalarda gerekirse eylemlerini sertleştirerek sürdüreceklerini vurguladılar.

İngiltere'de de Airbus çalışanları Avrupa çapında eylem günü çağrısına uyarak Chester'de protesto toplantısı yaptılar. 15 Mart günü de Broughton'daki işletmede 5 bin kişinin katıldığı bir toplantı gerçekleşmişti.

İspanya'da toplam 9 bin kişinin çalıştığı 3 işletmede 3 bin Airbus çalışanı “Tensikatlara ve fabrikaların kapanmasına hayır!” şiarı altında bir saat iş bıraktı. EADS'in İspanya'daki diğer 7 işletmesinde de dayanışma mitingleri yapıldı.

Airbus yanlış hesaplardan dolayı zarar ettiği ve rekabet etme kapasitesinin güçlenmesi için yeniden yapılanmaya gitmesi gerektiği açıklamasının koca bir yalan olduğunu, Tüm İşyeri Temsilciler Meclisi Başkanı Rüdiger Lütjen açıkladı. Lütjen, “sipariş defterlerinin dolu olduğunu ve bu güzetildiğinde ne Toulouse ne de Hamburg'daki çalışanların işlerini kaybetmek zorunda olmadıklarını” açıkladı.

Gerçekte Power 8 bir yeniden yapılanma programı değil, tersine tekel için daha fazla kâr programıdır.

ABD ve İsrail'in İran ve Suriye'ye yönelik tehditleri

Abu Şehmuz Demir

Beyaz Saray'daki savaş çetesinin başı ABD başkanı George Bush ve ekibi tarihe savaş tanrısına aşık olmuş aparat olarak geçmek istiyorlar. Bu savaş çetesi Afganistan ve Irak'tan sonra, yaralı bir hayvanın sağa sola saldırması gibi, İran'a yönelik de bir kudurganlık sergileyip öyle ömrünü tamamlamak istiyor. G. Bush ve ekibinin hayata geçirmek istedikleri, Amerikan değerlerinin dünyada olduğu gibi Ortadoğu'da da kök salıp yayılmasını amaçlayan, bu değerlere biat eylemeyenlerin ise askeri müdahalelerle bertaraf edilmesine dayanan ve ABD'nin bugüne kadar üretmiş olduğu birçok doktrinin karışımı olan G. Bush'un dış siyaset doktrini, ağırlıklı olarak Wilson ve Jacksonizm eksenli olarak şekillenmiştir.

Bu her iki doktrinin temel kavramları, yayılmacı ve saldırgan stratejiler üzerine inşa edilmiştir. Wilson'un "Amerikan yayılmacılığı" olarak ünlenen stratejisi, Amerikan değerlerinin korunması için uluslararası alanda bir takım değişiklikleri kapsıyordu. Bunlar, Amerika'nın ulusal güvenlik stratejisi doğrultusunda askeri, siyasi ve ekonomik gücünün uluslararası alanda etkili olabilmesi için, ABD değerlerini benimseyen ve koruyan hükümet ve rejimlerin işbaşına getirilmesi vb.'ni kapsıyordu. Buna mukabil kendi başına buyruk davranan ve ABD çıkarlarına çomak sokan "muhalif" rejim ve devletlerin de bertaraf edilmesi için askeri güç ile etkisiz hale getirilmesi, ABD'nin öncelikleri arasında yer alıyordu.

Bunu bugün bu bağlamda G. Bush ve ekibi sürdürüyor. Onlar ABD emperyalizminin dünyada hakim kılınması için "ilahi misyon"u adeta kurtarıcı Mesih olarak üstlendiklerini iddia ediyorlar ve dünyaya da "adalet, barış, özgürlük, insan hakları ve demokrasi" için savaştıklarını söyleyerek emperyalist yayılmacılıkta ısrar ediyorlar. Bu çerçevede ABD'nin müttefikleri 'hayır cephesi'ne oturtulurken, Amerikanın hegemonyası için Doğu da şer ve şeytan eksenine konuldu. 2001 yılında Afganistan'ın işgalinden sonra 2003 yılında da Irak işgal edildi. Şimdi sıranın İran veya Suriye'ye geldiği çerçevesinde bir psikolojik savaş sürdürülüyor. Her ne kadar İsrail'in Lübnan'a yönelik 34 günlük savaşında bu ortam doğmuş olsa da, Suriye ve İran'a bir ders vermek zaten planlanmıştı. Velakin bu olmadı.

Bu aparatın Tel Aviv'deki refikleri ise, özellikle 2003 Irak savaşından bu yana, İran'ın dizginlenmesi için ne gerekiyorsa onun yapılması için büyük çaba içerisinde. Irak'ın işgaliyle birlikte İran'ın ve Suriye'nin koltuğunun altına yerleşen İsrail, her iki ülkenin de sınırlarına bir adım daha yaklaşarak Irak üzerinden bu ülkelere yönelik tehdit, provokasyon, casusluk vb. faaliyetleri sürdürmektedir. Irak savaşından bu yana ABD ve İsrail'in hedefinde İran'ın dizi getirilmesi ve mümkünse dışının kırılması var. Ayrıca ABD Ortadoğu enerji kaynakları üzerinde tek hakimiyeti sağlamak için dünyayı İran'a karşı kışkırtıyor ve İran'la boğuşmanın zeminlerini yokluyor.

Beyaz Saray'daki savaş aparatı ve Tel Aviv'deki ortaklarının Ortadoğu'ya yönelik hakimiyet stratejisinin plan ve projeleri, petrol ve ekonominin ötesinde, ideolojik boyutlar taşıyor. Birinci Körfez savaşından sonra, 1993 yılında, Ortadoğu'ya yönelik olarak "Amerika savunma stratejisi bildirgesi" olarak hazırlanan plan daha sonra Dick Cheney öncülüğünde

ABD ve emperyalist merkezlerin bölgeye yönelik sopa ve havuç siyaseti çok yönlü işliyor. Asıl mesele ise, İran'ın ABD karşısında elde ettiği bölgesel güçtür. İran'ın bu gücünü ABD'ye dayatması ve gel Filistin'i, Lübnan'ı, Irak'ı vs. konuları görüşelim demesidir.

"ABD savunma onarımı" şeklinde yeniden gözden geçirildi ve 11 Eylül saldırısından sonra "ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi" olarak yeniden düzenlendi. Bu strateji gereğince, ABD'nin dünya ölçüsündeki egemenliğinin pekiştirilmesi ve Ortadoğu'da "teröre destek veren" devletlere karşı mücadele edilmesi amacı doğrultusunda, Müslüman dünyasına karşı terörü destekleyenler olarak karalama kampanyası başlatılarak, hakir ve küçümseme propagandasının sürdürülmesi gerekiyor.

Bu Beyaz Adamın ırk üstünlüğüne dayanan Mesihçi anlayışın kendi dışındakini dışlayan/ötekileştiren bakışıdır. Edward W. Said, Batı merkezlerinin ve özellikle ABD'nin Ortadoğu'ya bakışlarını şöyle izah eder: "*Washington'daki yüksek görevliler arasında ve diğer çevrelerde Ortadoğu'nun haritasını değiştirmekten söz ediliyor sık sık. Ne var ki bu iş genelde 'Şark'sayesinde Napolyon'un onsekizinci yüzyıl sonunda Mısır'ı işgalinden beri, 'İşte Şark'ın tabiatı budur ve ona buna göre muamele etmemiz gerekir'...*" söylemiyle yapılıyor. (Edward W. Said, *Şarkiyatçılık, Batının Şark Anlayışları*)

11 Eylül saldırısından sonra, George Bush asıl niyetini söyleyerek ağzından kaçırdığı "Haçlı seferi" Beyaz Adamın bilinçaltının dışavurumudur. Batı merkezlerinin Doğu'yu yani Müslüman dünyasını sorgulayan bakışı, ona topyekûn terör ve gericiilik temelinde yaklaşması tamamen ideolojik temellidir. Batı merkezli medyanın iletişim ve görsel araçlarının ilk gündem maddesi Müslüman coğrafyasına yönelik sairleştirmedir. "Terör, terörist" sözcüklerini öne çıkararak, adeta ABD'nin İran'a ve bir başka yere saldırması için kamuoyunu kışkırtıyor ve kamuoyu yaratıyorlar. Aynı medya araçları Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de vb. yerlerde her gün onlarca sivilin ABD, İsrail ve müttefiklerince öldürülmesine ya kerhen yer veriyorlar yada hiç yer vermeyip terörün iç yüzünü bizzat gizliyorlar. Bu çerçevede G. Bush ve ekibinin şu an hedefine koyduğu İran'a ve bölgeye yönelik sürdürdüğü savaş, psikolojik savaş ve kültürel saldırı faaliyetleri, ABD'nin bölge üzerinde ekonomik, askeri, ideolojik ve jeopolitik hegemonyasının pekiştirilmesidir.

Zira, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik planladığı ve ürettiği stratejilerde her ne kadar kendi çıkarları öncelikliyse de, İsrail devleti bu stratejilerin ortağı ve müttefiki olarak önemli bir yerde durmaktadır. ABD öncülüğünde Irak eksenli sürdürülen Ortadoğu'daki hegemonya savaşı İsrail'e stratejik derinlik olanakları sağlayarak yayılmacı ve işgalci emelleri doğrultusunda İran, Suriye vs. gibi ülkelerin kışkırtılma ve denetim altına

alınması için ne gerekiyorsa yapılması doğrultusunda yürütülmektedir. Bu anlamda Beyaz Sarayın açık sözlü başkan yardımcısı ve bir o kadarda provokatif olan Dick Cheney, "umarım İsrail ABD'den habersiz İran'a bir saldırı düzenlemez" diyerek adeta İran'ı provoke etmeye çalışıyor. ABD'nin stratejik planlarının çerçevesini uluslararası müttefiklerine ve dünyaya en iyi izah eden Dick Cheney'in kendisidir. Çünkü G. Bush ve ekibinin tüm stratejik hedeflerinin planlayıcısı ve uygulayıcısıdır. Bu yılın başlarında G. Bush'un "yeni Irak stratejisi" çerçevesinde Irak'a daha fazla asker gönderme vb. gibi yaptığı açıklamalardan sonra, Dick Cheney "İran'ın bulanık suda balık avladığını herkes biliyor ve İran'ın, Irak'ta istikrarsızlık yaratma çabalarını görmek istemiyoruz" sözleriyle, bölgeye yönelik yayılmacı politikalarını izah ederek, İran karşıtı cepheye gönderme yapıyor ve İran'ı tehdit ediyordu.

Dikkat edilirse, Irak savaşı öncesi sinirleri germe savaşı denen psikolojik ve kültürel saldırı şu an İran'a (burada İran'a yönelik birkaç hava saldırısı dışında ABD'nin bir kara savaşını göze alacağını söylemiyoruz) yönelik sürdürülüyor. Yani Arap-İsrail savaşları sırasında İsrail'in başvurduğu kışkırtma, yıldırma ve korkutmayı, kendi yenilmezliğini empoze etme ve düşman psikolojisini bozmayı amaçlayan psikolojik savaş stratejisini, bugün bölgeye yönelik olarak ABD arkasına aldığı güçler ile sürdürüyor.

İran'a yönelik nükleer eksenli dayatılan süreçte İran'ın böyle bir güce sahip olup olmamasının payı olsa da, mesele salt nükleer değildir. Hatta bugün İran böyle (nükleer) bir çalışmadan vazgeçiyorum dese dahi, ABD'nin İran'a yönelik saldırgan tutumundan vazgeçeceğini söylemek zor. Bölgedeki emperyalist politika dikkatle izlendiği zaman, ABD ve müttefiklerinin yaptığı açıklamaların, İran'ın nükleer faaliyetinden ziyade bölgedeki etkinliği üzerine olduğu görülecektir. Yani ABD ve müttefikleri tarafından İran'a bölgeden "elini çek" mesajları veriliyor. Aynı mesaj bir diğer şekliyle İran ile ilişki içerisinde olan bölge devletlerine de veriliyor. Batı merkezlerinin yüksek düzeyli memurlarının bölgeye birinin gidip birinin gelmesinin, hatta geçen hafta Javier Salona'nın Suriye'ye gidişinin amacı da buydu.

Kısacası ABD ve emperyalist merkezlerin bölgeye yönelik sopa ve havuç siyaseti çok yönlü işliyor. Asıl mesele ise, İran'ın ABD karşısında elde ettiği bölgesel güçtür. İran'ın bu gücünü ABD'ye dayatması ve gel Filistin'i, Lübnan'ı, Irak'ı vs. konuları görüşelim demesidir. Bu konuda İran'ın ABD'ye gel bölgeyi ve nükleer sorunu görüşelim şeklinde kaç kez İsviçre kanalıyla gönderdiği diplomat ve aracıları ABD'nin geri çevirdiği sır değildir. Yani sözün özeti olarak, Beyaz Saray ve Tel Aviv'deki savaş aparatı, bölgedeki sorunları kendileriyle aynı masada ve koridorlarda görüşecek bir Doğu ülkesini görmek istemiyorlar.

Öte yandan ABD, İsrail ve müttefikleri, İran tarafından Ortadoğu'nun önemli stratejik noktalarında, Irak'ta, Suriye'de, Lübnan'da, Filistin'de ve Körfezde "köşeye" sıkıştırılmış durumda. Onlara göre, Ortadoğu'da böyle bir gücün varlığı emperyal stratejinin geleceği açısından engel teşkil yaratacağı için kabul edilemez. Hele kitab-ı mukaddesin "vaat ettiği büyük İsrail devleti" için dua eden hahamlar ve "Araplar olsa olsa İsraililere kölelik eder" diyen ırkçı

Siyonistler için asla!

İran Mollaları bunu çok iyi görüyor, ABD ve müttefikleri karşısında sorunu bilinçli olarak salt İran’ın nükleer konusu üzerinde yoğunlaştırıyorlar. Çünkü bu eksende İran’a yönelik bir askeri haydutluk İslam dünyasında büyük tepkiye neden olacaktır ve yukarda da belirttiğimiz gibi “Haçlı seferi” saldırısı olarak algılanabilecektir.

Ayrıca İran ne Irak ne de Afganistan’dır. İran, engin ovaları ve yüksek dağları ile, 1 milyon 600 kilometrekarelik yüzölçümü ile, 70 milyonu aşkın nüfusuyla önemli bir güçtür ve yanısıra üç bin yıllık bir tarihe ve derin bir kültürel varlığa sahiptir. Bush’un ataları daha devlet sistemlerini bilmezken, İran Asya toprakları üzerinde Roma imparatorluğuna karşı imparatorluklar kurmuş bir ülkedir. İran kendi askeri gücünün dışında, Şii geleneği köklerine dayanan ve bin yıl önce bugünkü ABD’nin kendisi gibi yayılmacı ve sultacı olan Selçuklu devletine diz çöktüren ve Haçlı seferlere karşı güçlü direniş sergileyen Hasan Sabbah öğretisine yakınlığıyla bilinen, İran’ın elinin altında Hizbullah ve benzeri gibi güçlü, ABD karşıtı atomize olmuş insani silahlar ile kendine saldıran güç/güçlere bölgede ve dünyada kan kusturma imkanlarına sahiptir. Nitekim, ülkenin iç ve dış siyasetinde en son sözü söyleyen dini lider Ayetullah Ali Hameney; “Eğer saldırıya uğrarsak dünyanın dört bir yanındaki ABD çıkarlarını hedef alacağız” diyor ve dünya deniz ticaretinin merkezi olan “Hürmüz Boğazı ve Körfez’deki petrolün dünyaya akışını” baltalayacaklarını söylüyordu. Zaten petrol hali hazırda en ufak bir çalkantıda kapitalizmin borsa merkezlerini altüst etmekteyken, ABD’nin ve müttefiklerinin İran’a karşı askeri bir müdahale girişimi petrol fiyatlarını dramatik bir şekilde artıracak gibi, dünya ekonomisini de olumsuz yönde etkileyecektir.

Bugün Irak’ta işgalci ABD ve müttefikleri bataklığa saplanıp kapana takılıp işleri çıkmaza girmişse, bunu büyük ölçüde Acem siyasetini ustalıkla sürdüren İran’ın kendisi bu hale getirmiştir. Batı merkezlerinin ve ABD’nin o çok güvendiği ileri teknolojisi her şey demek değildir, her ne kadar kapitalist sistemin kendisi gelişmiş ileri teknolojiye sahip olsa da, insan gücünü halen aşmış değildir. Eğer ABD ve müttefikleri İran’ı vurmaya kalkarlarsa, ABD’nin o çok güvendiği yüksek teknoloji İran dağlarında fazla bir iş göremeyecektir. Yani geçmiş emperyal güçlerin merkezden uzaklaştıkça kendi sonlarını hazırladıkları gibi, Amerika Afganistan’da ve Irak’ta içine düştüğü bataklığa bir de İran’ı eklerse, gelmiş geçmiş emperyal güçler gibi kendisi de bölgede sonunu hazırlar. ABD’nin Avrasya stratejisinin mimarlarından olan Zbigniew Brzezinski, ABD’nin bölgede geldiği konumuna gönderme yapan yazısında, *“ABD’nin İran ve Suriye’yle görüşmek ihtimalini değerlendirmeyi reddetmesi, bu yönetimin strateji geliştirmek yerine slogan atmaya dayanan ‘kendi kendini dışlama’ politikasının bir parçası”* diyor ve ekliyor: *“Amerika Irak’ta sömürgeci bir güç gibi davranıyor. Ama sömürgecilik sonrası dönemde, sömürgeci bir savaşa girişmek kendi kendinizi yenilgiye uğratmak anlamına geliyor”* ve *“sömürge devri biteli çok oldu”*¹ diyordu. ABD’nin savaş sevdalısı G. Bush ve ekibine yönelik olarak, buna benzer biçimde kendi iç kamuoyunun yanı sıra birçok telkinler yapılıyor. Ancak, Beyaz Saray’daki savaş ekibi ve Tel Aviv’deki ortakları bu telkinleri dinlemeyecek kadar pervasız ve kibirlidirler.

Zira ABD’nin Ortadoğu’ya yönelik BOP ve YOP (“Büyük Ortadoğu Planı” ve “Yeni Ortadoğu Planı”) gibi çeşitli plan ve projeleri amacına erişmesi için Ortadoğu coğrafyasında yönünü arıyor. ABD’nin Irak işgaliyle birlikte Ortadoğu’ya yerleşmesi uzun sürmese de, kısa vadede tek hakim güç olarak bölgede kalıcılaşması ve Avrasya’ya erişmesi geciktikçe, süreç

bu açıdan sıkıştıkça, yeni musibet (yani felaket) ortamlarını körüklüyorlar. Başta ABD olmak üzere Batılı emperyalist merkezler bugün İran’ın nükleer problemini öne çıkartsalar da, bölge için petrolün ötesinde asıl hedefledikleri askeri, ekonomik, siyasi, ideolojik ve jeopolitik amacın gerçekleşmesidir.

Bunu Mollalar rejiminin Acem politikacıları iyi görüyor, buna göre de taktiksel ve stratejik olarak usta davranmaya çalışıyorlar. İran Mollalar rejiminin vitrininde radikal ve “reformcular” olarak bilinen kesimlerden kendilerine yönelik süreçle ilgili çeşitli taktiksel açıklamaları görmek mümkün. İran’a yönelik Batının izlediği çifte standarta dayalı politikalara karşı, İran’ın sağından soluna kadar her kesim, İran neden böylesi bir güçten mahrum edilmek isteniyor diyerek, İran’ın nükleer çalışmasını destekliyor. Bu anlamda halkın desteğini arkasına almış olan İran’ın sivri dilli

Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad, İran’ın nükleer faaliyetlerine yönelik olarak “Bu trenin geri vitesi ve freni yok” diyerek, nükleer çalışmaları sürekli ilerleyen bir trene benzetiyor.

Sonuç itibarıyla, İran Mollalar rejimi, nükleer konusunda başta kendi halkı olmak üzere bölge ve bölge dışından aldığı destek ile ABD ve müttefiklerinin saldırgan politikalarına karşı şu an dik duruşunu sürdürüyor.

¹ **Zbigniew Brzezinski, Yeni strateji savaş habercisi**, aktaran Global Siyaset.com

(Bu yazı aracılığıyla herkesin, başta Kürt halkı olmak üzere Mezopotamya halklarının Newroz Bayramını kutlar ve bölge halklarına barış, özgürlük ve demokrasi getirmesini dilerim).

18 Mart ‘07

ODTÜ’de Ortadoğu paneli

Geçtiğimiz hafta yükseltilen milliyetçiliğe, şovenizme ve faşizme karşı Yaşasın Halkların Kardeşliği Günleri çerçevesinde düzenlenen etkinliğin ardından 20 Mart günü saat 16.30’da bir panel düzenlendi. Panelin başlığı ”Ortadoğu: Ateş Çemberi”ydi. Panelde ABD’nin Irak’ı işgalinin 4. yıldönümünde, Ortadoğu’da değişen dengeler, çatışmalar, çıkarlar, çıkmazlar ele alındı. Petrol, para ve dünya hakimiyeti ekseninde Ortadoğu konusu işlendi. Panel Kerkük, Musul, Türkiye’nin kırmızı çizgileri vb. alt başlıklardan oluşuyordu. Etkinliğe panelist olarak Haluk Gerger ve Temel Demirer katıldılar.

İlk olarak Haluk Gerger söz aldı. Ortadoğu’yu anlamak için Ortadoğu’nun tarihine bakmak gerekir diyen Gerger, bu bölgede yüzyıllardır süren çıkar çatışmalarını, emperyalistlerin Ortadoğu’yu nasıl şekillendirdiğini, bölüp parçalayarak yeni devletler kurduğunu, işbirlikçi iktidarlar yarattığını anlattı. Sovyetler Birliği’nin Ortadoğu’daki ilerici rolüne vurgu yaptı. 1. ve 2. emperyalist paylaşım savaşları sonucunda Ortadoğu’da egemenlik kurma noktasında birçok emperyalist devletin çıkarlarının çatıştığını söyledi. Türkiye’nin, Ürdün’ün kurulmasının, Irak ve Suriye’nin parçalanmasının tam da İngiliz ve ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda gerçekleştiğini belirtti. Tüm bunları emperyalizmin çıkarları doğrultusunda halklar arasında yaratılmaya çalışılan düşmanlığa bağladı. Halkların ortak mücadelesini savundu.

Ardından Temel Demirer, Ortadoğu’da yaşananları güncel sorunlara bağlayarak, her koşulda emperyalizme karşı ezilen halkların yanında yer alınması, ancak sınıfsal kimliğin ve tavrın da her zaman ön planda tutulması gerektiğini, bu olmadığı koşullarda reformizme kayılacağını söyledi. Bugün için Kürt halkının özgür iradesinin sahiplenilmesi gerektiğini söyleyen Temel Demirer, “bugün Kürt halkının özgürlüğü istemenin İmralı’yı kabullenmek” olmadığını söyledi. Direnişi yücelten ve bugüne kadar direnişçi kimliğiyle var olan Kürt halkının talepleri için Türk burjuvazisine ve iktidarına karşı mücadeleye devam etmesi gerektiğini dile getirdi. Kürt halkının talebinin bağımsızlık olması gerektiğini, “sadece anadilde eğitim için dağa çıkılmaz” diyerek somutladı. Barış Konferansı’na da atıfta bulunan Demirer, bugüne kadar her koşulda Kürt halkının yanında yer alanların orada olmadığını, ancak geçmişte Kürtlere terörist diyenlerin orada olduğunu söyleyerek eleştiride bulundu.

Soru-cevap kısmında canlı tartışmalar yaşandı. Yaklaşık iki buçuk saat süren panele 60’a yakın öğrenci katıldı.

ODTÜ Ekim Gençliği

Tecrit Karşısı Birlik genelgenin uygulanması çağrısı yaptı!

Tecrit Karşısı Birlik 19 Mart günü gerçekleştirdiği basın toplantısıyla Erol Zavar ve diğer hasta tutsakların yaşadıkları insanlık dışı muameleleri protesto etti ve devlete genelgenin uygulanması çağrısında bulundu.

Saat 13:00’te TMMOB Makine Mühendisleri Odası Toplantı Salonu’nda gerçekleştirilen basın toplantısında ilk sözü ÇHD aldı. Cezaevlerinin bugünkü koşullarını aktardı. Genelgenin birçok cezaevinde uygulanmadığını dile getirdi. Daha sonra EHP İstanbul İl Başkanı Fadik Bilgetekin ortak açıklamayı okudu.

Devletin yıllardır zindanlara yönelik uyguladığı politikalardan ve bu politikaların arka planlarından bahsedilen basın metninde; *“Ancak yılların tanıklık ettiği bir gerçek bugün de apaçık ortadadır; siyasi tutsaklar tek başlarına da çoğuldular. Fiziki koşullar onları kimliklerinden ayırtıramazdı. Öldüler, yaralandılar, sakat kaldılar, ama her haksızlığa ve sömürüye başkaldırmayı bildiler. Tutsaktılar ama teslim alınamadılar. Bu anlamda tecrit hücrelerini de yendiler”* denilerek, devletin tüm saldırılarının tutsakların direniş duvarına çarptığı vurgulandı.

Ayrıca hasta tutsakların durumlarının gittikçe kötüleştiğinden ve bunun tecrit ve tretman uygulamalarının bir sonucu olduğundan bahsedilen açıklamada; *“İşte Erol Zavar. Tam 13 kez ameliyat geçirmesine ve kanserli hücrelerin vücudun diğer organlarına sıçraması riskine karşın, üstelik safra kesesi alınmışken dahi ne modern infaz anlayışına ne de insan haklarına uygun düşmeyen bir tarzda hala F tipi şartlarında tutuluyor. Sincan F tipi hapishanesinde tutulan Zavar için dışarıda ilgili kurum ve kuruluşlara yüzlerce girişimde bulunulmasına rağmen durumunda bir değişiklik yapılmamıştır”* denildi.

Basın metninin okunmasının ardından EHP, ÖDP ve TKP il başkanları söz alarak genelgenin uygulanıp uygulanmadığının takipçisi olacaklarını, gerekirse yeniden alanlara çıkarak mücadeleyi sürdüreceklerini belirttiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kapkaç, hırsızlık, çetecilik, fuhuş, uyuşturucu, yolsuzluk ve çürüme...

Asalak düzeninize tutulan ayna!

Toplumun üzerinde bir karabasana dönüşen kapitalizm çürümüşlüğü ile kendini her geçen gün daha da çok hissettiriyor.

CHP kadın milletvekilinin kapkaç saldırısına uğramasının ardından son günlerde suç patlaması, kapkaç, hırsızlık ve çetecilik tartışmaları aldı başını gidiyor. İslamcı gericiler, düzenin bayraktarlığını yapan aşâğılık medya organları ve düzenin diğer sahipleri burjuva ailenin parçalanmasına, uyuşturucu salgınına, suç oranlarının her geçen gün daha çok patlamasına, sokaklara yansıyan kör şiddete sızlanıp duruyorlar. Artık evler bile güvenli değilmiş!

Tartışmalar toplumda büyük bir suç patlaması yaşandığını ortaya koyuyor. Verilen rakamlar ise sermaye düzeninin özünü yansıtıyor. Son bir yılda şahsa karşı işlenen suçlarda yüzde 62, mala karşı işlenen suçlarda ise yüzde 60 oranında artış yaşanmış! 28 Şubat 2007 tarihi itibarıyla tutuklu ve hükümlü sayısı 77 bin 425'e ulaşmış. Bugüne kadar 43 defa af çıkarılmasına rağmen, 1980 askeri faşist darbesi dışında, cezaevleri tarihinin en kalabalık dönemini yaşıyor, vb.

Peki sermayenin uşakları bu çürümüşlüğe karşı çözüm olarak ne sunuyor? Baskı ve terör önlemlerini arttırmak! Daha fazla polis, daha fazla hapishane, daha sert cezalar, hatta muhtemel suçlu tiplerin genetik soruşturması! Emekçi mahallelerinde yaşayan yoksul kesimler potansiyel bir tehlike olarak sunuluyor. Buna bağlı olarak emekçi mahalleleri, lüks semtlerden

uzaklara taşınmalı, lüks semtlere geçişler belli bir saatten sonra daha da çok denetlenmeliymiş! Sermayenin teorisyenlerinden de "bilim" fişkırıyor! Suçun nedeninin toplumsal koşullar değil "suç geni" olduğunu kanıtlamak için çırpınıyorlar.

Tabii bu saldırıları haklı çıkarmak için de, sanki kendi eserleri değilmiş gibi, işsizlik ve yoksulluktan dem vurmaya ihmal etmiyorlar.

Sermayenin suç ve suçlu profili çizen uşaklarından biri de İstanbul'un eski Emniyet Müdürü. 40 yıllık emniyetçi, zamanında İstanbul'da sayısız kanlı operasyonun baş aktörü, 97-98 yılında DYP'den İstanbul milletvekili olmuş ve bakanlık yapmış olan

kanlı katil Necdet Menzir.

Kanlı ev baskınlarının, sokak infazlarının, "1000 operasyon"ların yapıldığı dönemlerde faşist katliam aygıtının tepe noktalarında bulunmuş bu kontrgerillacı ile Neşe Düzel'in bu hafta yaptığı röportajda (*Radikal*, 19 Mart 2007) önemli noktalar var. Neşe Düzel varoşlarda neler olduğunu soruyor ve Menzir yanıtlıyor: *"Devlet oraya panzerlerle gidiyor. Son birbuçuk aydır, halkı taşıyamasınlar diye varoşlarda bazı bölgelerde molotofkokteyli atılarak belediye otobüsleri yakılıyor. Terör örgütü görüntüsü altında yakılıyor bunlar. Asıl neden kurtarılmış bölgeler yaratmak orada. Amerika'nın Harlem'i gibi, yarın devlet gücüyle giremez, şahıs olarak da sokulamazsın oraya..."*

Ve ardından sözü 1970'lerin Ümraniye'sine getiriyor: *"O yıllarda en büyük toplumsal olayların yapıldığı yerd buralar. Ümraniye zaman içinde ne oldu. İnsanlar bir yolla arsa sahibi oldu ve bu arsaların üzerine büyük binalar yapıldı. Şimdi herkesin kocaman binaları var. Zenginleştiler arsadan binadan."*

Necdet Menzir nihayet baklayı ağzından çıkartıp sözü getirmek istediği yere getiriyor: *"Rant kazanmak isteyenle, ideolojisi olan örgüt mensubu hepsi beraber hareket ediyor buralarda. Devlete karşı bir direnç sağlanıyor. Terör örgütleri, ideolojik örgütler ön tarafta, arsa çevirmeler, bina yapmalar, yasadışı yollarla bina yapmalar arka tarafta duruyor."*

Peki sermayenin 40 yıllık bu has uşağı bu kanlı katil, bu bir zamanların İstanbul kasabı, sorunlara karşı çözüm olarak ne sunuyor? Kısaca aktaralım:

* Düne kadar bu alemde kabadayılar vardı. Bunlara ağır ağabeyler falan denilirdi. Onların çevresinde belli gruplar vardı. Eskiden bireysel olarak suç işleyenler, terör ve uyuşturucu örgütlerini görünce giderek organize oluyorlar.

* Varolan yasalar bunun önünde engel. Polisin hareket kabiliyeti durduruldu. İnsan hakları ihlali, işkence iddialarıyla polisin elinden alınan yetkileri adliye verildi. İstanbul'da 30 bin kadar polis var, 50-60 bin olması lazım. Sokaklara hakim olunmalı. Polisin her yerde halkın içerisinde olması lazım, ayrıca atlı polisler gerekiyor. Savcının izni olmaksızın polis istediği an gözaltına alabilmeli, telefonunu dinleyebilmeli, istediği şeye el koyabilmeli, vb., vb...

Sermaye devletin temsilcilerinin çürümüş düzenin dolaysız ürünü olan sorunlara karşı sunabildiği çözüm reçetesi işte budur. Toplumun aydınlık yüzü, geleceğin tek umudu olan devrimci örgütler, devletin rant, uyuşturucu ve kaçakçılık çeteleriyle aynı kefeye konularak kitleler aldatılmaya, hazırlıkları yapılan kapsamlı saldırılara kılıf hazırlanmaya çalışılıyor. Geçmiş deneyimler defalarca göstermiştir ki, sermaye devleti devrimcilere ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırılara girişeceği zaman toplumu bu türden bayağı propagandalarla sersemletmeye çalışır.

Önümüzdeki günlerde dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı kutlayacağız. Sermaye devletin Newroz üzerinden Kürt halkına ve emekçi semtlere dönük olarak başlattığı topyekûn saldırılar 1 Mayıs üzerinden de devam edecektir. Sınıf ve emekçi hareketinin öncü güçleri, devrimciler ve komünistler bu saldırılara karşı uyanık olmalı, 1 Mayıs'ı devletin bu saldırılarına karşı topyekûn bir karşı koyuşla karşılamalıdır.

A. S. Diren

Adrese dayalı nüfus kayıt ya da devletin "fişleme" sistemi üzerine

İstanbul'da "asayiş olaylarını önlemek" amacıyla 20 milyon YTL harcanarak kurulan MOBESE, 17 Haziran '05'de faaliyete geçmişti. Bu gözetleme sisteminin asıl hedefi, toplumun ilerici kesimlerini ve devrimcileri gözetleyip takip etmektir. Ardından Tayyip Erdoğan İstanbul'a gelenler için vize uygulanması gerektiğini ifade etti. Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemi uygulaması ise bu gözetleme/fişleme sisteminin son halkasını oluşturuyor.

Emniyet Genel Müdürlüğü ve Türkiye İstatistik Kurumu'nun ortaklaşa yürüttüğü bu çalışma geçen yıl gündeme getirildi. Uygulamanın Haziran ayının sonunda bitirileceği söyleniyor. Evler tek tek dolaşılıyor ve hane halkı doldurulan formlarla kayıt altına alınıyor.

Söz konusu formda; evin adresi, telefonu, daimi oturulup oturulmadığı, hanenin aylık ortalama net geliri, geçim kaynağı, tüm aile fertlerinin kimlik bilgileri ve TC kimlik No'su, kişinin hane halkı sorumlusuna yakınlık derecesi ve eğitim düzeyine dair sorular soruluyor.

Devlet Bakanı Beşir Atalay konuya dair geçtiğimiz günlerde bir açıklama yapmıştı. Atalay, e-devlet uygulamasıyla ilgili hem hükümet programında, hem de acil eylem planında birçok hedefin yer aldığını hatırlattı. E-devlet'te hedeflenenlerin en kapsamlısının adrese dayalı nüfus kayıt sisteminin ortaya çıkarılması olduğunu belirten Atalay konuşmasına şöyle devam etti: *"Eskiden 10 yılda 1 gün sayım yapılıyordu. Artık nüfus sayımı diye bir şey ülkemizde olmayacak. Bu sisteme kayıt yaptıramayanlar birçok problemle karşı karşıya kalacaklar. Bu önce genel yönetime, sonra yerel yönetimlere ve özel sektöre çok şey getirecek. Bütün bunlar için hedef kitlenin bilinmesi çok önemli"* (14 Mart '07, *Milliyet*)

Peki ondan sonra ne olacak? Herkesin gelir durumu, yaşam standardı vb. bilgisi toplandıktan sonra bu asalaklar yeni ekonomik-sosyal politikalar mı geliştirecek? Gelir durumu düşük olan insanlar için yeni olanaklar mı yaratılacak? Sosyal politikalar mı geliştirilecek? Tabii ki hiçbir. Devlet Bakanı Beşir Atalay'ın "özel sektör, yerel ve genel yönetimlere çok şey getireceği" şeklinde ifade ettiği gibi bu uygulama gerçekte, asalak düzenlerinin ömrünü uzatmayı hedefleyen bir denetim sistemi kurmayı sağlayacak.

MOBESE vb. sistemlerle İstanbul bir hapishaneye çevrilmek istenirken, Adrese Dayalı Kayıt Sistemi ile tüm Türkiye tam denetimin kurulduğu bir açık hapishaneye çevrilmek istenmektedir.

“Dünyanın Bütün Dillerini Konuşuyoruz!” çağrısı İstanbul’un dört bir yanına yayılıyor!

Ekim Gençliği’nin 100. sayısı dolayısıyla başlatmış olduğumuz “Dünyanın Bütün Dillerini Konuşuyoruz” kampanyasının çalışmaları İstanbul’un dört bir yanında devam ediyor.

Son birkaç yıldır coğrafyamızda tırmandırılmaya çalışılan şovenist histeri dalgasına kendi cephemizden sözümüzü güçlü bir biçimde söylemek, halkların kardeşliği bilincinin bu topraklarda ne ölçüde güçlü olduğunu açığa çıkartmak, düzenin ayak oyunlarına, kışkırtmalarına karşın bu coğrafyanın insanların kardeşliğini ilan etmek için bugün “dünyanın bütün dillerini konuşmak” ve “dünyanın bütün dillerini konuşmaya çağrı yapmak” özel bir önem taşıyor. Newroz öncesi düzen cephesinden yaratılan terör atmosferi yıllar yılı bildiğimiz gerçeklerin altını bir kez daha çizmiştir! Bu karanlık düzen en çok birlik ve beraberlikten, dayanışma ve kardeşlikten korkar! Ve bu korkuyu yenebilmesinin tek yolu düşmanlığı körüklemekten geçmektedir.

İstanbul Ekim Gençliği olarak 100. sayı kampanyamızı önemine uygun bir yoğunlaşma ve kardeşlik çağrısını güçlendirmenin coşkusuyla örüyoruz. Kampanya kapsamında bugüne kadar 6 bin afiş ve 20 bin el ilanı kullanıldı, etkinliğin yaygın bir duyurusu gerçekleştirildi. Yine yüzlerce etkinlik davetiyesi ve yüzlerce Ekim Gençliği, Liselilerin Sesi satışı gerçekleştirildi. Kampanyanın son günlerine yaklaşırken iddia ediyoruz ki, bu süreçte çalınabilecek bütün kapıları çaldık, ulaşılabilecek bütün alanlara yoğun bir enerji ve çabayla ulaştık!

Kent merkezlerinde halkların kardeşliği çağrısı!

Taksim:

Taksim’de kampanyanın başladığı günden bu yana düzenli olarak yayın satışlarımızı sürdürdük. 100. sayının satışları sadece Taksim’de 100’e ulaştı. 101. sayının çıkışıyla beraber yine Taksim satışlarına ağırlık verdik. Şimdiden 50’ye yakın yayın satışı gerçekleştirdik.

Ayrıca kampanyamızın merkezi bildirisini ve İstanbul özelinde çıkarttığımız el ilanlarını Taksim’de yayın satışları sırasında ve ayrıca yaygın olarak kullandık. Yaklaşık 6 bin el ilanı ile etkinliğin duyurusu yaptık. Taksim’de onlarca kafeye etkinlik çağrı afişlerimizi astık, davetiye satışı gerçekleştirdik. Taksim’in bütün ara sokaklarına ve İstiklal Caddesi’ne 300’e yakın afiş yaptık.

Kadıköy:

Kadıköy’de yaygın el ilanı ve bildiri dağıtımları gerçekleştirdik. Kadıköy’de gerçekleştirdiğimiz afiş çalışmamızı özellikle dershaneler sokağında yaygınlaştırdık. Yine yaklaşık 3 bin adet el ilanı ile etkinliğimizin duyurusunu Kadıköy’e taşıdık. Bu alanda ajitasyona ağırlık verdiğimiz yayın satışları gerçekleştirdik ve kafelerde davetiye satışı yaptık. Onlarca kafeye afişlerimizi astık, etkinlik duyuru bildirilerini dağıttık.

Bakırköy:

Bakırköy’de 18 Mart günü stand açarak kampanyamızı ve kampanya kapsamındaki etkinliklerimizin duyurusunu yaptık. Bakırköy’de açtığımız standı bütün yayınlarımızdan örnekler koyduk ve ayrıca stant önünde el ilanı dağıtımı gerçekleştirdik. Bakırköy’de 2 bin civarı el ilanı dağıtarak etkinliği duyurduk. Standın önünde yaptığımız ajitasyon konuşmalarıyla herkesi “Halkların kardeşliği!” şiarını yükseltmeye çağırdık.

Kartal:

Kampanya çalışmamız boyunca bir haftayı aşkın bir süre boyunca Kartal’da stant açtık. Standımızı görsel olarak da çok güçlü hazırladık. Standımızın arkasına yayınlarımızın ön ve arka kapaklarından oluşan bir sergi hazırladık. Ekim Gençliği, Liselilerin Sesi, Meslek Liselilerinin Sesi, 196. dakika gibi çeşitli

yayınlarımızın bulunduğu standımızda yaygın bir satış gerçekleştirdik. Kartal’da binlerce adet el ilanı dağıtarak etkinliğimizi tanıttık. Çok sayıda insanla tanıştığımız bu çalışma süresince yaygın bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Ayrıca davetiye satışı aracılığıyla onlarca kişiyi etkinliğimize katılmaya çağırdık.

Avcılar:

Kampanya çalışmamız kapsamında Avcılar’da da stant çalışması gerçekleştirdik. Bir hafta boyunca bazı günler Grup Tanura’dan arkadaşların da katılımıyla açtığımız stantımız Avcılar’da özellikle lise ve üniversite çevresinde anlamlı bir etki yarattı. Stant çalışması boyunca yoğun el ilanı dağıtımı gerçekleştirdik. Binlerce el ilanı dağıtılarak etkinliğin duyurusu yaklaşık 1.5 hafta boyunca yaygın bir biçimde yapıldı. Özellikle yayınlarımıza dönük ilgi anlamlıydı.

17 Mart günü çağrımızı alanlara taşıdık!

17 Mart günü Gümüşsuyu’ndan Dolmabahçe’ye gerçekleşen yürüyüşün sonunda, Dolmabahçe’de etkinliğimize bildirilerimiz ve el ilanlarımızla çağrı yaptık. Ayrıca alanda davetiye satışı gerçekleştirdik. Yine aynı gün Kadıköy’de Küresel Bak’ın gerçekleştirdiği mitingte de davetiyelerimizin satışını gerçekleştirdik ve 2 bine yakın el ilanı dağıttık.

Sesimizi emekçi semtlerimize de taşıdık!

Kampanya çalışmamızı Gazi, Gülsuyu, Ümraniye, Sefaköy, Esenyurt gibi emekçi semtlerine de taşıdık. Özellikle Gazi Mahallesi’nde kapı kapı gezerek kampanyamızı anlattık. Emekçilere bildirilerimiz ve el ilanlarımızla ulaşmaya çalıştık. Oldukça olumlu tepkiler aldık. Esenyurt’ta İLGP olarak gerçekleştirilen film gösterimi etkinliği sonrasında davetiyeler katılımcılara dağıtılarak, liseliler halkların kardeşliğini ve mücadelesini savunmaya çağırıldı.

Üniversite amfilerinde dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi:

İÜ Edebiyat Fakültesi’nde dönem başından bu yana uygulanan afiş yasağını kampanyamızla kendi adımıza kırmış olduk. Katlarda ve amfilerde yaygın bir afiş çalışması gerçekleştirdik. Ayrıca üniversitede binin üzerinde bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Fen edebiyat ve merkez kampus çevresinde yaygın bir afiş çalışması yaparak etkinliğimizi duyurduk. Davetiye satışına hala devam ediyoruz.

İstanbul Üniversitesi Avcılar kampüsü:

Kampusümüzde kampanya çalışmamız çerçevesinde “Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz” şiarının ne anlama geldiğini anlatan bir pano hazırladık. Ardından yaygın bir el ilanı dağıtımı gerçekleştirdik. Afişlerimizi okulda görünen yerlere etkili bir biçimde yaptık. Yüzlerce afiş ve binlerce bildiri dağıtarak Avcılar kampüsü öğrencilerini “dünyanın bütün dillerini konuşmaya” çağırdık.

Yıldız Teknik Üniversitesi:

YTÜ’de kampanya çalışmamız yaygın bir çalışmaya konu edildi. Yüzlerce afiş ve bildiri ile yaklaşık iki hafta boyunca etkinliğin yaygın bir çağrısı ve duyurusu yapıldı. Tonoz kantininde masa açarak ve çeşitli halkların ezgilerini çalarak etkinliğin tanıtımı yapıldı. YTÜ’de iki hafta boyunca hergün 200 civarı afiş yapılarak ve binlerce bildiri dağıtılarak etkinliğin yaygın bir duyurusu yapıldı.

Boğaziçi Üniversitesi:

Boğaziçi Üniversitesi’nde bu dönem başlattığımız çalışmamıza kampanyamız çerçevesinde güçlü bir giriş yaptık. Okulda kampanyamızı ve etkinliklerimizi duyurmak için yaygın afiş çalışması gerçekleştirdik. Ayrıca oldukça yoğun bir bildiri dağıtımı gerçekleştirdik.

Mimar Sinan Üniversitesi:

Mimar Sinan Üniversitesi’nde kampanyamızı yaygın gerçekleştirdiğimiz bildiri dağıtımı ve yoğun kullandığımız afişlerimizle duyurduk. Üniversite çevresinde yaptığımız afişlerimizle bütünleşen çalışmamız anlamlı bir ilgiye konu oldu.

İstanbul Teknik Üniversitesi:

İTÜ’nün çeşitli kampuslerinde kampanyamızı yaygın yaptığımız afişler ve dağıttığımız bildirilerle duyurduk. İTÜ Taşkışla kampüsünde yaklaşık bin bildiri dağıtıldı ve yüzlerce afiş yapılarak etkinliğin duyurusu yapıldı. Yine Maslak kampüsünde etkinliğin tanıtım bildirileri dağıtıldı.

Liselerde de mücadelenin dili konuşuluyor!

Kampanya çalışmamızın liselerde örülen ayağı özel bir güçlülük taşıyor. İstanbul’un dört bir yanındaki liselerde kampanyamız yaygın bir biçimde sürüyor. **Refhan Tümer Lisesi, Eyüp Anadolu Lisesi, Plevne Lisesi, Alibeyköy Lisesi, Şair Abay Lisesi, Halkalı Toplu Konut Lisesi, Hacı Hatice Bayraktar Anadolu Lisesi, Ertuğrul Gazi Anadolu Lisesi, Ümraniye Anadolu Lisesi, İncirtepe Lisesi, Esenyurt Lisesi, Çakmaklı Lisesi, Kırac Endüstri Meslek Lisesi, Bakırköy Kız Meslek Lisesi** başta olmak üzere birçok liseye ve ayrıca 15’e yakın dershaneye davetiyelerimizi ulaştırdık.

Afişlerimiz İstanbul sokaklarında!

Kampanyamız çerçevesinde ayrıca yaygın olarak afiş kullandık. İlk olarak Maslak-Beşiktaş hattına afiş yaptık. Ardından Karaköy-Beşiktaş hattını bitirdik. Avcılar hattı ile Cevizlibağ Aksaray hattına da yaygın afiş yaptık. Ayrıca Kadıköy ve Taksim’de de oldukça yaygın afiş kullandık. Oldukça etkili olan afiş çalışmamızla kampanyamızı birebir ulaşamadığımız kesimlere duyurmayı hedefledik!

Baştan sona sistematik bir çalışmaya konu edilen “Dünyanın Bütün Dillerini Konuşuyoruz!” kampanyasının son günlerindeyiz. Önümüzde kalan sınırlı günlerde faaliyetimizin etki alanını genişletmenin çabasını yoğunlaştıracacağız!

İstanbul Ekim Gençliği

İzmir’den yükseltelen ses: “Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!”

Tüm baskı, saldırı ve halklar arasına ekilmeye çalışılan düşmanlık tohumlarına karşı “Halkların kardeşliği!” ve “Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!” şiarı temelinde gençlik güçleriyle bulaşan bir etkinlik gerçekleştirdik.

Ekim Gençliği’nin 100. sayısı vesilesiyle yürüttüğümüz etkinlik hazırlık çalışmaları, Ege ve Dokuz Eylül üniversitelerinde yoğun bir tanıtım çalışması temelinde ete-kemiğe büründürüldü.

“Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz” başlıklı etkinliğimiz 17 Mart günü saat 16.00’da başladı. Etkinlik programı “Su çürüdü” şiiriyle açıldı ve mücadelede şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Bu esnada bir arkadaş “Diyet” isimli şiiri okudu. Ardından yapılan açılış konuşmasında dünyadaki gelişmelere dikkat çekildi, “halkların kardeşliği” şiarının ne denli yakıcı ve güncel olduğu vurgulandı, dünyanın bütün dillerini konuşmanın anlamı ve önemi üzerinde duruldu. Ardından “Mücadelenin dili birdir!” sinevizyonu izlendi. Sinevizyon dünya halklarının yükselttiği direniş ruhunu ve mücadele atmosferini salona taşımayı başardı ve büyük bir ilgiyle izlendi. Sinevizyondan değişik coğrafyalardan yansıyan mücadele kareleri yerini Ekim Gençliği’nin birçok sayısının kapağının ve mücadele fotoğraflarının yer aldığı karelere bıraktı. Sinevizyon gösteriminin ardından iki arkadaşımız çeşitli ülkelerden şairlerin şiirlerini sundular.

Ardından İşçi Mücadelesi Müzik Grubu sahneye çıktı. Grup çeşitli dillerden marşlar ve şarkılar söyledi. Verilen aradan sonra etkinlik şiirlerle devam etti. Bir liseli arkadaşımız Liselilerin Sesi tarafından yürütülen “Savaşa değil, eğitime bütçe!” başlıklı kampanyalarını anlattı ve liseli gençliğin de mücadelenin dilini yükseltmeye devam edeceğini vurguladı. Yapılan konuşmanın ardından iki liseli arkadaşımızın okuduğu şiirler büyük bir ilgiyle dinlendi.

Etkinliğimiz bir arkadaşımızın üniversitelerdeki neoliberal dönüşümler üzerine yaptığı sunumla devam etti. Konuşmada neoliberal dönüşümlerin yansımalarına değinildi ve gençlik geleceksizliğe karşı mücadeleye çağrıldı.

Ardından Kavel Müzik Topluluğu’nun çeşitli dillerde söyledikleri marşlar ve türkülerle devam eden etkinliğimizdeki coşku çekilen halaylarda da kendini gösterdi.

Demokratik Gençlik Hareketi, Özgür Eğitim Platformu, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Toplumcu Mühendislik-Mimarlık Öğrencileri’nin etkinliğimize gönderdikleri mesajlar okundu.

Etkinliğimiz mücadelenin dilini hep beraber konuşma çağrısıyla bitirildi. Gerek hazırlamış olduğumuz sinevizyon gerekse de şiir dinletileriyle yoğun bir emek ürünü olan etkinliğimizde, “Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!” şiarını İzmir’den de yükselttik.

Etkinlik öncesi *Ekim Gençliği* ve *Liselilerin Sesi* dergisinin bulunduğu bir masa açtık. Ayrıca **Toplumcu Mimarlık-Mühendislik** masası açıldı ve 50 imza toplandı.

Başarıyla gerçekleştirdiğimiz etkinliğimiz yaklaşık 70 kişi katıldı.

İzmir/Ekim Gençliği

Ekim Gençliği’nden Trabzon’da etkinlik

Ekim Gençliği’nin 100. sayısı vesilesiyle 19 Mart günü Trabzon’da bir etkinlik düzenledik. Etkinlik açılış konuşmasıyla başladı. Tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla devam etti. Saygı duruşu sırasında Enternasyonal marşı okundu.

Etkinlikte Ümit Altıntaş’ın “Tek Renk Kızıl” adlı yazısını okuduk. Şiir dinletisinin ardından Trabzon dışından etkinliğimize katılan bir yoldaşımız Ekim Gençliği’nin misyonunu anlattı. “Dünyanın Bütün Dillerini Konuşuyoruz” çağrısının bu misyonla ilişkisine ve örgütlü mücadelenin gerekliliğine değindi. Seminer devrimci mücadeleye çağrıyla sona erdi. Etkinliğimizi müzik dinletisiyle sonlandırdık. Trabzon Gençlik Kültür ve Sanat Evinde gerçekleşen etkinliğe 20 kişi katıldı.

ÇMO 2. Öğrenci Üye Kurultayı gerçekleşti

Çevre Mühendisleri Odası Öğrenci Üye Kurultayı 17-18 Mart tarihlerinde Yıldız Teknik Üniversitesi’nde gerçekleşti. İki gün boyunca birçok üniversiteden yaklaşık 400 öğrencinin katıldığı kurultayda üniversite öğrencilerinin eğitim sorunları, yetkin mühendislik saldırısı, sistemin doğayı ve insanlığı tehdit eden tahribatı tartışıldı.

1. gün: Öğrenciler sorunlarına karşı çözümlerini sundular

Açılış konuşmalarının ardından, farklı komisyonlar ve üniversiteler yerellerde hazırladıkları “*Üniversiteler ve Öğrenci Sorunları*”, “*Yetkin Mühendislik*”, “*Nükleer Enerji ve Yenilenebilir Enerji Kaynakları*”, “*Savaş ve Çevre; Lübnan Örneği*”, “*Siyanürlü Altın Arama*”, “*Orta Karadeniz’de Endüstriyel Kirlilik*”, “*Çevre, Mühendislik ve Felsefe*”, “*Çevre Politikaları*” başlıklı sunumları gerçekleştirdiler.

‘80 sonrası neo-liberal uygulamalarla üniversitelerin yeniden şekillendirildiği, eğitimin ticarileşmesiyle öğrencilerin müşterileştirildiği, 12 Eylül’ün hala üniversitelerde yankılandığı, “güvenlik” önlemleriyle öğrencilerin denetim altına alındığı ifade edildi ve soruşturma teröründen bahsedildi.

Nükleer enerjinin, emperyalist savaşların, siyanürlü altın aramanın, endüstriyel kirliliğin yaratacağı olumsuz sonuçlar, daha fazla kâr hırsıyla hareket eden sermayenin toplumun yaşam hakkını gaspettiği anlatıldı. Sözde “ceza” yasalarıyla çevre sorunlarının çözilemeyeceği, toplumsal bilincin değişmesi gerektiği, çevre ve siyasetin birbirinden ayrı ele alınamayacağı, ortak gelecek için kirlenen ve

öldüren kapitalizme karşı mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı.

Yetkin mühendislik, katılımcılar tarafından en çok merak edilen sunumdu. Sunum, mesleki yeterlilik yasaları ve yetkin mühendislik saldırısının mühendislik hakkını gaspettiği, yetkinlik, yeterlilik, akreditasyon gibi uygulamaların AB uyum süreciyle birlikte Türkiye’de de yasallaştırılmaya çalışıldığı, yeni mezunların ucuz işgücüne dönüştürüldüğü, uzman/stajyer mühendis kavramlarıyla mühendisler arasında yaratılan kastlaşma anlatıldı. Mühendislerin niteliksiz olmasına çözüm olacağı iddiasıyla TMMOB’un imzaladığı taslağın aslında çözüm olmayacağı, ancak üniversitelerdeki eğitimin daha kaliteli ve bilimsel bir hale getirilerek sonuç alınabileceği ifade edildi.

Öğrencilerden birinin “TMMOB bu taslağı imzalıyor peki ÇMO bu konuda ne düşünüyor?” sorusu üzerine oda yönetimi yetkin mühendislik uygulamasının yanlış olduğunu, bu uygulamanın karşısında net bir tutum aldıklarını, yetkinlik tartışmasının mühendisliğin felsefesine ters düştüğü için karşı olunması gerektiğini söyledi.

Sunumların ardından İstanbul öğrenci komisyonunun hazırladığı forum tiyatrosunda, üniversite öğrencilerinin yaşadığı sorunlar, işsizlik sorunu ve yetkin mühendislik konusu işlendi. Oyunun ardından salondakiler çözüm önerilerini sunmak üzere sahneye çağırıldılar. Salondan sahneye çıkanlar çözüm önerileri sunmaya çalıştılar.

Birinci günün sonunda Kazım Koyuncu’yu anlatan bir belgesel gösterimi gerçekleşti.

2. gün: Atölye çalışmaları ve serbest kürsü

Mamak’ta gözaltı terörü

Sermaye iktidarının işçi ve emekçileri şovenizmle zehirlemeye çalıştığı, Kürt halkına dönük saldırıların yoğunlaştığı bir süreçte Newroz gündemini ele alarak faşizme ve şovenizme karşı halkların kardeşliği temelinde bir politik faaliyet yürüttük. “Emperyalizme, şovenizme ve faşizme karşı Newroz’da halkların kardeşliğini haykıralım!” şiarıyla BDSP olarak çıkardığımız 4 bine yakın el ilanını Ege Mahallesi’nden Tuzluca’yır’a kadar olan bölgede yaygın bir şekilde dağıttık.

Düzenin kolluk kuvvetlerinin bölgeyi yoğun bir şekilde abluka altına aldığı bir süreçte devrimin ve sosyalizmin sesi Kızıl Bayrak’ın dağıtımını yapan yoldaşlarımız keyfi bir şekilde 20 Mart akşamı gözaltına alındılar. Faşist düzenin kolluk güçlerinin devrimci faaliyeti engelleme girişimine yoldaşlarımızın yanıtı fiili direniş oldu.

Tekme-tokat zorla gözaltına alınmaya çalışılan yoldaşlarımız saldırıya “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganları ile yanıt vermiş, bunun üzerine kuduran sermayenin bekçileri yoldaşlarımızı polis otosuna bindirebilmek için saldırganlıklarını “ısırmaya” kadar vardırabilmiştir.

Gözaltına alınan yoldaşlarımız önce Mamak Emniyet Müdürlüğü’ne ardından da Tuzluca’yır Karakolu’na götürüldü. Buralarda da devletin şiddetine maruz kalan yoldaşlarımız, akşam saat 23:00 civarında serbest bırakıldı. Kimlik göstermemekten dolayı “para cezası” kesilen yoldaşlarımız bir kez daha sınıf devrimcilerinin faaliyetinin hiçbir şekilde engellenemeyeceğini gösterdi.

Kurultay’ın 2. günü “Çevre Mühendisliği Eğitimi ve Sorunları”, “Küresel İklim Değişikliği”, “Endüstriyel Kirlilik: Tuzla Örneği”, “Kentleşme ve Çevre Sorunları” başlıklı atölye çalışmaları sunuldu.

Serbest kürsüde ise mikrofon öğrencilerini. Üniversitelerde yaşanan yerel sorunlar, TMMOB’un misyonunu kaybetmesi, yetkin mühendislik, Irak işgali, ırkçılık işlenen konular arasındaydı. Dilovası ve Eymir’de yaşanan çevre felaketi ve susuzluk tehlikesiyle ilgili kısa sunumlar aktarıldı. Bir arkadaş, sosyal bilimler öğrencisi olarak benzer saldırıları yaşadıklarından bahsetti. Bunun üzerine başka bir arkadaş mesleklerdeki bu dönüşümün kapsamlı bir saldırı olduğu, bu saldırının birlikte tartışılması gerektiğini söyledi. 13-14 Nisan’da gerçekleştirilecek “GATS ve AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye?” sempozyumuna çağrı yaptı..

Panelde, çevre mühendisliğinin taşıdığı sorumluluk ve mesleğin yaşadığı sorunlar tartışıldı. 2 gün süren kurultayda tartışılan konular üzerinden hazırlanan sonuç bildirgesi okundu.

Kurultaş Işığın Yansıması grubunun konseri ile sona erdi.

TMMOB’un son dönemde demokratik bir kurum olma özelliğini kaybetmesine karşılık onun bir bileşeni olan ÇMO kurultay sürecinde farklı duruşunu ortaya koydu. Özellikle yetkin mühendisliğin tartışılmasını dahi engelleyen zihniyete rağmen kurultayda bu konuyla ilgili bir oturum ayrılmış olması ve yönetimin bu konudaki fikirlerini net ifade etmesi olumluydu.

İstanbul Toplumcu Mühendislik-Mimarlık Öğrencileri

KTÜ’de gözaltı terörü

Soruşturmalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldırılmaz!

21 Mart günü 3. haftasına giren “Arkadaşıma dokunma” eylemlerinin sonuncusunu yapmak için İnşaat Fakültesi önünde toplandık. Eylemden önce kantinde konuşma yaparak kitleyi eyleme çağırdık. Alkış ve ıslıklarla yürüyüşe geçtiğimiz sırada jandarmanın müdahalesi ile karşılaştık. Yürüyüşe devam ederken saldırıya maruz kaldık. Aralarında yoldaşlarımızın da olduğu 9 kişi sloganlarla gözaltına alındı. Bir süre sonra Jandarma komutanlığı önünde bir yoldaşımız ve bir arkadaşımız daha darpedilerek gözaltına alındı.

İl jandarma karakolunda jandarmanın fiili ve sözlü saldırısına maruz kaldık. Gözaltı sırasında marşlarımızı, türkülerimizi söyledik ve halay çektik. Bir süre bekledikten sonra bizi üniversitenin karakoluna götürdüler. Bu esnada yine ağır darpa maruz kaldık. Karakol komutanı gözaltına alınanların militan tutumunu gördükçe daha da saldırganlaştı.

Kampüsteki Jandarma komutanlığına getirildiğimizde erkek arkadaşlarımızdan bazılarının yüzlerini duvara yaslayarak, kollarını arkadan kenetleyerek gözaltı süresi boyunca bu şekilde beklettiler. Bazılarını da ellerini kelepçeleterek karakolun arkasına götürerek azgınca saldırdılar. Bayan arkadaşların ise zorla ellerini ve ağızlarını bağlayarak bir süre beklettiler. Akşam saat 18:00 sularında gözaltına alınan 11 kişi serbest bırakıldı. Gözaltı çıkışında dışarda bekleyenlerle birlikte halaylar çektik, türküler söyledik.

KTÜ’de devrimci, ilerici güçlere yönelik saldırılar bizleri yıldıramayacak.

Trabzon Ekim Gençliği

Mersin’de öğrenciler tahliye edildi

Mersin Üniversitesi’nde yaşanan faşist saldırıları protesto ettikleri için tutuklanan üniversite öğrencilerinin ikinci duruşması 15 Mart’ta gerçekleştirildi.

Adliye önüne gelen üniversite öğrencileri ve DKÖ temsilcileri tutsak öğrencilere destek olmak için beklemeye başladılar. Ayrıca Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer de destek için geldi ve basını kısaca bilgilendirdi. Saat 12.30’da yapılan açıklamada tutuklu öğrencilerin tahliye oldukları açıklandı. Kitle kararı sloganlarla ve alkışlarla karşıladı. Çukurova Üniversitesi öğrencileri de Adliye önündeydiler. “Tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın!/Çukurova Üniversitesi Öğrencileri” imzalı pankart açtılar. Öğrencilerin avukatları da bir açıklama yaparak, “asıl yargılanması gerekenler teşhir olmasına rağmen bulunmadı ve mağdur olan üniversite öğrencileri yargılandı” dediler. Kitle daha sonra Adliye önünden yürüyüşe geçti. Polisin “slogansız” yürütme dayatması alkış ve ıslıklarla protesto edildi.

Yürüyüş boyunca polis üniversite öğrencilerine sözlü tacizde bulundu. Taşbina önüne gelindiğinde sloganlar atıldı. Yürüyüş sırasında Mersin Üniversitesi öğrencileri “Ogünleştirme özgürleştir!/Çukurova Üniversitesi Öğrencileri”, “Tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın!” ve Mersin Üniversitesi Öğrenci Derneği Girişimi “Eğitim hakkımız engellenemez! Tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın!” pankartları açtılar. Eyleme 130 kişi katıldı.

Ekim Gençliği/Adana

Geleceğimizi kendi ellerimizle kuracağız!

Sermayenin kölesi, diplomalı işsiz olmamak için birleşik devrimci mücadeleye!

Neo-liberal politikalar ekseninde yaşanan dönüşümler eğitim alanına çok yönlü bir biçimde yansıyor. Bu dönüşüm sürecinin eğitimin ticarileşmesi üst başlığı ile ifade edebileceğimiz somut sonuçları üniversiteler ve bölümler arası işbölümü çerçevesinde oldukça farklı yansımalar gösterebiliyor. Ancak bu farklılıklar içerisinde özel olarak öne çıkan ve kendi içinde belirgin bir bütünlük taşıyan başlığını mesleki alanlarda yaşanan yeniden yapılandırma süreci oluşturuyor.

Mesleki alanların yeniden yapılandırılması esasında yeni bir tartışma değil. Eğitimciler cephesinden yıllardır kangrene dönüşen sözleşmeli-ücretli-kadrolu öğretmen ayrımı ve bu ayrımın yarattığı sonuçlar bugün ortada. Yine gerek mühendislik-mimarlık alanını kesen yetkinlik tartışması, gerekse hukuk alanında bugün rafa kaldırılmakla beraber uzun bir süre gündemden düşmeyen avukatlık sınavı tartışması hiç de yeni olmayıp, yılları bulan tartışmaların ürünüdür.

Bugün değişen ise, geçmişte tartışma düzeyinde kalan bu başlıklara ilişkin somut adımların atılmaya başlanmış olmasıdır. Örneğin eğitim alanında sözleşmeli-ücretli-kadrolu ayrımı ile yaratılan güvencesiz ve eşitsiz çalışma koşullarına, “eşit işe eşit ücret” prensibi ile bütünüyle çelişen başöğretmen-uzman öğretmen ve öğretmen ayrımı da eklenmiştir. Mühendislik-mimarlık alanında sürekli dile getirilen yetkinlik kâbusu inşaat mühendisliği için İMO tarafından yürürlüğe sokulan bir yönetmelikle gerçek olmuştur. Hukuk alanında ise avukatlık sınavı tartışmaları kapatılarak yerine ücretli avukat-avukat ayrımı getirilmeye çalışılmaktadır. Tıp fakülteleri ve sağlık alanı da bu saldırıdan nasibini almış, aile hekimliği uygulamasına start verilmiştir.

Özcesi, bugün bu saldırılar bütün güncelliği, somutluğu ve yakıcılığı ile ortadadır. Bu saldırıların somut sonuçları arasında ünvansız diplomalar, yıllar boyu sürecek stajlar, yetkisi sınırlandırılmış avukatlık ruhsatları, asgari ücretin altında bir ücretle çalışan öğretmenler, kapatılmış sağlık ocakları vb. sayılabilir. Ama bütün bunlardan daha genel ve kapsayıcı olarak karşımıza çıkacak sonuç açık ki “diplomalı işsizlik” ve “iş güvencesinden yoksunluk” olacaktır ki, bu iki başlık derinleşen geleceksizlikten başka bir şeyi anlatmamaktadır. Bu düzenin geniş gençlik kesimlerine geleceksizlikten başka vaat edecek bir şeyinin kalmadığı artık gün yüzüne çıkmıştır.

Geleceğimiz için birleşik bir mücadele hattı örmek bir tercih değil, zorunluluktur!

Gençlik için geleceksizlik sorunu artık bütün yakıcılığı ve kapsayıcılığıyla ortadadır. Gençlik kesimleri bugün geleceğe dönük bütün umutlarını kaybetmiş durumdadır. Geçmişten beri tekrarlayageldiğimiz gibi, gençliğin böylesine derin bir geleceksizlik gerçeği ile karşı karşıya olduğu koşullarda gençlik hareketinin bugünkü düzeyi kaba bir çelişkiden başka bir şey değildir. Ancak bu çelişki aşılabılır. Bu noktada gençlik hareketi içerisinde yer alan önelere düşen görev bellidir. Bir

takım suni gündem arayışlarına girmek yerine, orta yerde duran, gençliğin bütün kesimlerinin yakasına yapışmış olan bu geleceksizlik illetine karşı birleşik bir mücadelenin adımlarını atma cüretinde bulunmaktır.

Bunun yapılabilmesi için öncelikle gençlik kitlelerine güvensizlik sorununun aşılabilmesi gerekmektedir. “Gençlik kitleleri bize güvenmiyor” ile başlayan ve devamında ifade edilen “onlar politikadan korkarlar” cümleleri ile gençliğin en temel gündemleri üzerinden politika üretmek gerekliliğini görmezden gelenler, esasında gençliğe duydukları kaba güvensizliği, gençlik kesimlerinden ve doğal olarak gündemlerinden kopukluklarını dışa vurmaktadırlar.

Ancak ginen yerde gençlik hareketinin özneleri görmezden gelsin gelmesin, kendini dayatan bir geleceksizlik gerçeği ile karşı karşıyayız. Bu açık bir saldırı olduğu gibi aynı zamanda gençlik hareketinin yükselmesi açısından da güçlü bir olanaktır. Hareket içerisindeki devrimci önelere düşense, yoğunlaşan saldırılar karşısında yılgınlığa düşmek ya da yönünü kaybetmek yerine bu olanağı görüp olabildiğince birleşik bir tarzda üzerine gitmektir.

Bu noktada birleşik bir mücadelenin altını bir kez daha ve özenle çizmek gereğini duyuyoruz. Zira sermaye düzeninin saldırıları alan alan somutlansa da, bütünlüklü ve tek bir hedef üzerinden yükselmektedir. Böylesi bütünlüklü bir saldırıyı püskürtebilmenin tek koşulu ise saldırıların üzerine birleşik bir tarzda yürümektir. Gençlik hareketinin bugünkü parçalı düzeyi, bu saldırıların derinleşmesindeki ve pervasızlaşmasındaki temel etkenlerden biridir. Sermaye düzenine büyük bir rahatlık sağlayan bu tablonun kendisi hızla dağıtılmak zorundadır.

Gençliğin gelecek mücadelesinde anlamlı bir araç: “AB ve GATS sürecinde meslekler nereye” sempozyumu

Bu çerçevede İstanbul’da adımları atılmış olan “AB ve GATS sürecinde Meslekler Nereye?” sempozyumu özel bir önem taşımaktadır. Mühendislik, mimarlık, hukuk ve tıp alanından belli mesleki örgütlenmelerin yan yana gelerek örgütlenme çalışmalarına başladıkları söz konusu sempozyum, bugüne dek mesleki alanları hedef alan neo-liberal saldırılar karşısındaki parçalı muhalefet tablosunun dışına çıkan bir ilk örneği oluşturabilme potansiyelini taşımaktadır. Sempozyumun ilk imzacıları tarafından sempozyumun örgütlenme sürecine etkin katılım çağrısının yapılması ile beraber bir takım farklı örgütlenmelerin de çalışmaya ilgi duyduklarını açıklamaları, gündemin ne ölçüde yakıcı olduğunun bir göstergesidir.

Sempozyumun kendisi bugüne kadar atılmış adımlar çerçevesinde dahi anlamlıdır. Ancak sempozyumu gençliğin gelecek mücadelesi içerisinde bir araç olarak tanımlamanın gereği, ön çalışmasından başlayarak sonrasına bırakabileceklerini tartışmaktan geçmektedir. Bu noktada ilk elden sempozyumun üniversitelerde karşılanılması, kitaplar ve broşürlerin dağıtılması

sağlanabilmeli, beraberinde ilerici-devrimci güçler sempozyumun gençlik mücadelesi açısından etkin bir araca dönüşebilmesi yolunda birleşik bir çaba harcıyabilmelidir.

İstanbul’da yürütülen tartışmalar bugünkü sınırlı da olsa bir örnek olarak ele alınmalı ve bu alandaki saldırılara karşı birleşik bir mücadele hattı geliştirilebilmesinin olanakları diğer illerde de zorlanmalıdır. Zira geniş gençlik kesimleri açısından hayati önem taşıyan bu gündemin kendisi, açık ki gençlik mücadelesi açısından uzun bir dönem belirleyici olacak önemdedir.

Yaz aylarından bu yana Genç-Sen tartışmaları ginen yerde İstanbul dışında illerde de karşılık bularak sürmektedir. Doğal olarak gençlik hareketi içerisindeki değişik öznelerin içerisinde yer tuttuğu Genç-Sen tartışmalarının kendisi bu heterojen yapının yarattığı çeşitli zorlanmalarla karşı karşıyadır. Ancak, doğal olan ve kısa vadede aşılması güçlük taşıyan bu sorunun üzerinde durmak yerine, var olan birleşik zemin içerisinde gençliğin öne çıkan gündemleri üzerinden yol yürüyerek gençlik hareketinin nasıl büyütülebileceği sorununa odaklanmak doğru olacaktır. Genç-Sen örgütlenmesinin benzerlerinden farklı olabilmemesi belirleyecek olan, onun bir sendika olarak yeni ve yıpranmamış bir araç olması değil, aksine birleşik bir tarzda gençliğin sorunlarına eğilmeyi tercih edip etmemesi olacaktır. Bu çerçevede özellikle İstanbul’da yürütülen/yürütülecek olan Genç-Sen çalışmaları açısından söz konusu sempozyum çalışması ile bağ kurabilmek özel olarak önemlidir. Gençliğin en temel sorununa ilişkin bir dizi unsurun söz söylediği ve beraber çözüm aradığı bir platform oluşmuştur ve bu platformun kendisi üniversitelerle bağ kurmaya çalışmaktadır. Genç-Sen eğer gençlik sorunu ile ilgilenen bir birleşik gençlik örgütlenmesi olma niyet ve iddiasını taşıyorsa, sempozyum çalışması ile bütünleşerek bu gündemler üzerinden aktif bir mücadelenin yürütücüsü olabilmelidir. Zira Genç Sen ancak ve ancak gençlik kesimlerinin somut gündemleri ile bağ kurabildiği ölçüde bir gençlik örgütlenmesi niteliğini kazanabilir ve bir tabela örgütlenmesi olmanın ötesine geçebilir.

Sonuç olarak

Sermaye düzeninin saldırılarının çok yönlü bir biçimde sürdüğü şu dönemde gençlik kesimlerinin iki tercihi var. Ya bugünkü geleceksizlik tablosunun kendisini kabul etmek ve sermayenin kölesi olarak yaşamını sürdürmek, ya da geleceği için var gücüyle mücadele etmek!

Bu seçenekler daha özlü ifade edildiğinde, bizi varlık ve yokluk tartışmasına götürmektedir. Zira bugün bu iki seçenek dışında bir üçüncü yol olmadığı açıkça ortadadır. Tercih yaparken gençlik kesimlerinin unutmaması gereken şudur; sermayenin saldırıları ne ölçüde sistematik olursa olsun, gençliğin birleşik mücadelesi karşısında sermaye iktidarının ömrü pamuk ipliğine bağlıdır! Yeter ki tercih mücadeleden, yani var olmaktan yana olsun!

(Ekim Gençliği, Sayı:101, Mart 2007)

Devrimci Yurtsever Gençlik, durumu, görev ve sorumlulukları / III

d) İmralı ve Devrimci Yurtsever Gençlik

İmralı teslimiyeti ve tersine dönüş süreci, her açıdan bir silahsızlandırma ve tasfiye hareketidir. Bu tersine dönüş sürecinin gençlik üzerindeki etkileri az olmadı. Özellikle yapılan her çağrıda gençliğe ve rolüne vurgu yapılması, bu olumsuz etkileri daha da derinleştirdi.

İmralı, tek başına bir teslimiyet, bugüne kadar yaratılan değerleri tasfiye etme, halkı, gençliği, gerillayı ideolojik ve politik olarak silahsızlandırma, iradelerini kırma ve düzene bağlama, gelecek ve özgürlük umudunu kırma hareketi değil, aynı zamanda, bütün bu tasfiye hareketi üzerinden halkın, gençliğin ve bütün toplumun geleceğini ipotek altına alma sürecidir!

Kuşkusuz tasfiye konusu olan, devlete bağlanmak istenen hareket ve değerler küçük, sıradan ve bir çırpıda yok edilecek düzeyde olmadığı için süreç farklı biçimlerde yol alıyor. Şöyle ki: Kürdistan sorununun karmaşık boyutları nedeniyle devlet somut bir tasfiye stratejisine tam olarak sahip olamadı, bu konuda kendi içinde süren tartışmaları bir sonuca vardiıramadı. Bu nedenle tasfiye süreci inişli çıkışlı, çelişkili ve karmaşık boyutlarla devam etti, devam ediyor. Bu karmaşık boyutlardan biri de Güneydeki gelişmelerdir. Bu, devletin açmazını içinden çıkılmaz boyutlara taşımıştır. Bu tasfiye sürecinin kendisine de yansımaktadır. Gelineen noktada İmralı, devlete hizmeti, Kürdistan devrimci dinamiklerini silahsızlandırma ve giderek Kürtleri düzenin bir parçası haline getirme çizgisi biçiminde sürdürüyor. Bu, egemen ve orta sınıflara dayalı bir sınıf hareketi geliştirme, onu politik bir dayanak yaparak siyaset yapma biçiminde somutluk kazanıyor. Bunun başarılıp başarılmayacağı ayrı bir tartışma konusudur. Politik program birkaç kırıntı karşılığında Kürtleri devlete ve düzene bağlama, buna karşılık anılan sınıf hareketine yasal siyaset yapma hakkı ile bu sınıf hareketine düzende bazı politik ve ekonomik kırıntılar kazanma biçimindedir. Bir kontrgerilla merkezinde üretilen ve

yönetilen bir siyasetin “bağımsızlığını”, iradesini tartışmak, bize göre abesle iştigal etmekten başka bir şey değildir. Bununla birlikte bu niteliklere sahip, bu biçimde yönlendirilen bir hareketin varlığı da göz ardı edilemez! Bu, başka bir tartışma konusudur, konumuzla ilgili boyutu şudur:

Anılan teslimiyet ve tasfiye programı ve bunun sonuçları kavranmadan bu çizginin etkisindeki Kürdistan gençliğini, onun sorunlarını ve çözüm perspektiflerini kavramak mümkün değildir.

‘90’lı yıllarda kabaran devrimci dalga Kürdistan gençliğini de hemen hemen kavramış ve etkisine almıştı. Ancak o dönemde kitlesellik diğer alanlarda olduğu bu alanda da kalıcı örgütlenmelere, kadrosal bir yapıya ulaştırılmadı. Şehirlerde, okullarda egemen olan durum örgütsüzlüktü. Bir önceki bölümde kısaca özetlediğimiz gibi bu genel politikasızlıktan, strateji yoksunluğundan, bunun da Öcalan iktidar siteminden kaynakını aldığını vurgulamamız gerekiyor. Öcalan yakalandığında gençlik her açıdan örgütsüz ve politikasızdı. Bir-iki hafta süren ve bir saman alevi gibi sönen eylemler, bir örgütlülüğün değil, örgütsüzlüğün ürünüydü... Daha önce birçok gençlik örgütünün kurulduğu söylene de bu adların altı boştur. Yasal partinin içinde, “Gençlik komisyonları” içinde örgütlenen gençlerin de pek bir etkisi ve etkinliği yoktur.

İmralı süreci ile birlikte gençliğe belli bir rol verilmek istenmiştir. Özgür Yurttaş Hareketi, Canlı Kalkanlar gibi örgütlenmeler, bir yandan İmralı çizgisini geniş kitlelere götürmede bir rol oynamış, esas olarak ise gençliğin bilincini ve dinamizmini kontrol altında tutmanın çabası içinde olmuştur. Gençliğe biçilen rol, sadece yanlış bilinç taşıma değil, aynı zamanda onu bir sindirme ve bastırma, olası muhalefet veya karşı hareketleri bastırma aracı olarak kullanma yaklaşımı da bir yöntem olarak kullanılmıştır. Kürdistan gençliği, özellikle politikayla yakından ilgili olan, belli politik arayışları olan ve devrimci mücadeleden etkilenenler, önemli ölçüde İmralı

çizgisinin etkisindedir. Bu gençlik için kendi somut sorunları ve ihtiyaçlarını tartışmak, bu tartışmalar ışığında günlük ve uzun vadeli hedef ve görevlerini belirlemek ve politik çalışmayı bu bağlam üzerinden götürmek gibi bir durumu yoktur. Onun ufkı Öcalan ile karartılmış, bu ufuksuzluk dinsel bir tapınmayla tamamlanmıştır. Bu tapınmanın kendi ulusal ve toplumsal gerçekliğinden kopuş anlamına geldiğini bilmeyen bu kesim aynı zamanda yeni arayışların, yeni tartışmaların ve seçenekleri geliştirme çabalarının önünde engeldir!

“Özgür Yurttaş Hareketi” olarak tanımlanan girişim, özünde TC yurttaşlığını cılalayarak Kürt gençliğine yedirme, kafasında TC uyrukluğuşu düşüncesini yerle bir eden gençliği yeniden düzene bağlama hareketinden başka bir şey değildir. Aynı şeyler çeşitli adlar altında ortaya çıkan girişimler için de söylenebilir.

Ancak her şeye rağmen İmralı çizgisini kabul etmeyenler az değildir. Bu sözlerimizden cepheden tavır alan ve bu tavır alış politik bir duruşa dönüştüren bir gençlik hareketinden söz ettiğimiz gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Anılan “kabul etmeme” eğilimi ve durumu farklı biçimlerde somutlaşmaktadır. Kısaca özetlemek gerekirse: Bir, İmralı’dan söylenen her şeyi kendine göre yorumlamak ve kendisi için kabul edilebilir bir biçime dönüştürmek; bununla Kürtlerin temel istemlerini savunmanın düşünsel alt yapısını korumaya çalışmak... İki, ikili ve “dost sohbetlerinde” İmralı ve çizgisini açıktan açığa tartışmak, eleştirileri yüksek sesle dillendirmek, ama bunu açık bir duruşa, politik bir tutuma dönüştürmemek... Bu, tam anlamıyla “resmi görüş” duruşudur, iktidar karşısındaki çapsızlığı anlatmaktadır. Üç, gelebilecek politik, fiili ve psikolojik saldırıları göze alıp açık tavır almak ve bunu pratikte kopuş biçiminde gerçekleştirmek, bu, daha dar, sınırlı ve küçük bir eğilimi ifade etmektedir.

2006 yılının yazında Diyarbakır’da gerçekleşen patlama, aslında İmralı çizgisini aşan, kurulu düzene, sömürgeci sisteme bir başkaldırıyı ifade etmektedir. DTP ve Belediye başkanlarının bu başkaldırıyı söndürmeye çalışması, Kongra-Gel / PKK’nin aynı işlevi görmesi kesinlikle rastlantı değildir. 17-21 yaş grubunda olan, savaş sürecinde büyümüş bu gençlerin ve eylemlerinin bu sisteme sığmadığını, sığma eğiliminde olmadığını bir kez daha görmüş ve telaşa kapılmışlardır, kendi teslimiyet programları için ciddi bir tehdit olarak algılamışlardır.

Kısacası, İmralı çizgisine ve çok yönlü denetimine rağmen başta öğrenci gençlik olmak üzere bütün gençlik Kürdistan yurtseverliğini korumakta, geçmişin olumlu anıları ve değer ölçülerini kendi etkisini sürdürmektedir. Gençlik taşıdığı dinamizmle bu sisteme sığmayacağını her fırsatta göstermektedir. Ancak bu enerjiyi boşa akıtan ve harcayan İmralı çizgisi karşısında ciddi bir politik alternatif çıkmadığı sürece aynı çizgisini sürdürmesi çok güçtür! Okullarda kendi somut talepleri için yürüyen bir gençlik, toplumun ekonomik ve toplumsal sorunlarına duyarlı gençlik, gençlik dinamizmini ancak devrimci bir çizgi ışığında ve devrimci bir hareket ile hayata geçirebilir. Gençliğin her türlü sorununun aşılmasının anahtarı bu noktada düğümlenmiştir.

(Devam edecek...)

13 Şubat 2007

SOSYALİST-ŞOREŞGER
(Kürdistan Devrimci Sosyalistleri)

Sermaye devleti savaşın kirini körpe beyinlere şırınga ediyor

“Diyarbakır’da Nafiye Ömer Şevki Cizrelioğlu Lisesi 11. sınıf öğrencileri, ders saatleri içerisinde okul yöneticileri ile resmi giyimli polislerce Rekabet Kurulu Cumhuriyet Fen Lisesi’nde verilen “terör” konulu konferansa götürüldü.” (19 Mart 2007/evrensel.net)

Öğrencilerin zorla götürüldüğü “terör konferansı”, bir toplumun en soysuz kesimini oluşturan itirafçıların hayatının anlatıldığı bir sinevizyonla açılıyor. Amaç, ihanet edebilecek derecede düşkünleşmiş itirafçı yaratıkların anlatımlarıyla körpe beyinleri kirletebilmek.

Sinevizyon gösteriminin ardından sahneye çıkan “terörle mücadele şubesi” görevlileri, yani işkenceciler, liseli gençlere örgütler ile örgüt üyelerinin çalışmaları hakkında sunum yapıyor.

Konferansın ardından Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü’nün hazırladığı “Teröre hayır!” başlıklı anket soruları dağıtılarak öğrencilerin konferansa ilişkin görüşleri isteniyor. Anket formları üzerine “Diyarbakır Terörle Mücadele Şubesi”nin internet adresini yerleştiren kolluk kuvvetleri, liselilere “bizimle iletişime geçin!” mesajı vermeyi de ihmal etmiyor.

Uygulamayla ilgili açıklama yapan Diyarbakır Eğitim-Sen Şube Başkanı İhsan Babaoğlu, gençlerin yıllardan beri bu uygulamalara tabi tutulduğunu dile getiriyor. Ancak işin tuhaf yanı, Eğitim-Sen’in bu psikolojik işkenceye tepkisinin, “hukuki değil, konferanslarda itirafçıların görüntüleri yerine gençlerin barış ve adalet duygusunu geliştirecek etkinlikler yapılması gerekirdi” söyleminin ötesine geçememesidir.

Oysa uzun yıllar kirli savaşın en yoğun yaşandığı Diyarbakır gibi bir kentte, devletin inkarcı-ırkçı saldırganlığına maruz bırakılan bir halkın genç çocuklarına reva görülen bu uygulama düpedüz psikolojik işkencedir ve ona göre bir tepki hak ediyor.

Son yıllarda halklara düşmanlık zehrini özel tarzda ortalığa yayarak ırkçı-faşist histeriyi körükleyen sermaye devleti, Kürt gençlerini psikolojik işkenceye tabi tutarak bu kaba ıllıklığa başka bir boyut katıyor.

Derneğine sahip çık! Üye ol

Tersane işçisi arkadaş!

Bizler çeşitli tersanelerde çalışan bir grup öncü işçi olarak, işyerlerinde yaşadığımız sorunlara karşı, bizlere dayatılan kölelik koşullarına karşı uzun süredir mücadele yürütüyoruz. Sorunlarımızın merkezine tek tek tersane patronları ya da tek tek taşeronları değil patronlar örgütü olan GİSBİR'i koyduk. Geçen yıl Şubat ayında yaptığımız Tersane İşçileri Kurultayı'nda sorunlarımızı tartıştık-çözüm yolları belirledik. Yaşadığımız başlıca sorunlar sigortasız çalıştırılmak, taşeronluk sistemi, yevmiyeci işçilik, iş cinayetleri idi. Yaşanan bunca soruna karşılık biz işçiler örgütsüzdük, parçalıydık, dağınık ama kocaman da bir orduyduk. Örgütsüzlüğü aşabilmenin yolu da bir çatıya sahip olmaktı ve yaklaşık 7 ay önce Tersane İşçileri Birliği Derneği'ni kurduk.

Kuşkusuz sorunun tek ve ana kaynağı sadece bir

çatıya sahip olmamak değildi. Tersanelerdeki 25 bin kişilik işçi ordusu olarak biz aynı zamanda taşıdığımız işçi kimliğinin farkında değildik. Patronlar karşısında kaderimizin ve çıkarlarımızın bir olduğunu göremiyorduk. Ne birbirimize, ne de kendimize güveniyorduk. Patronlar bizleri bölmeyi ve parçalamayı çok iyi başarmışlardı. Her şeye boyun eğen işçiler olarak biz de patronların ekmeğine yağ sürdük. Şöyle ki, çoğumuzun sigortası yatmadı, geçici iş diye “uğraşmak” istemedik. Çoğumuzun ücretleri dahi yatırılmadı- ama biz yine sesimizi çıkarmadık. Ya taşeronlar ya da tersane patronları rakı sofralarında heba ettiler bizim günlerce çalıştığımız, emek harcadığımız alınterimizi. Yıllarca beraber çalıştığımız işçi arkadaşlarımız yanıbaşımızda iş cinayetlerine kurban gitti, ama biz öte yandan pense sallamaya, montaj yapmaya, taş yapmaya devam ettik. Bir araya gelip tersane patronlarına “iş güvenliği tedbirlerini alın” diyemedik, kader dedik, yarın sıranın bize geleceğini unutarak kendimizi kandırmaya çalıştık.

Bize takılan kölelik zincirleri hala duruyor. Ama artık o zincirleri kırma umudumuz her zamankinden daha fazla. Çünkü artık tersane işçileri olarak gücümüzün farkına varıyoruz ve örgütleniyoruz. Çünkü artık bir derneğimiz var. Daha şimdiden pek çok arkadaşımız derneği sorunlar için bir çözüm imkanı olarak görmeye başladı. Sigorta ve ücret sorunu olan birçok işçi derneğimize başvurdu. Bu sorunların çözümü için, haklarımızı söküp almak için birçok tersanede beraber eylemler yaptık.

Ama bütün bunlar yeterli değil. Bizim daha örgütlü, daha güçlü olmamız gerekiyor. GİSBİR bize yönelteceği saldırıların dozunu derneğimizin ne kadar sahiplenildiği ile ölçer. Dernek sahipsiz mi? Elbetteki değil, ama 25 bin işçinin çalıştığı tersanelerde sahiplenme düzeyi yeterli değil.

Arkadaşlar!

Bugün cehennem koşullarında çalışan tersane işçileri olarak birbirimize güvenmekten, Dernek çatısı altında birleşmekten başka çıkar yolumuz yok. Cehennemi andıran tersaneleri cennete çevirmek elimizde. Biz bu koşullara mahkum ediliyoruz. Ama bu koşullar bizim kaderimiz değil, değiştirmek mümkün.

Ama “artık yeter!” dememiz ve korkuları aşmamız lazım. İşsizlik baskısı, açlık ve sefalet baskısı, sesimizi çıkarırsak devletin baskısı belimizi bükmesin, başka seçeneğimiz yok. Ya susarak cehennem zebanilerine yem olacağız ya da mücadele ederek insanca çalışma koşullarını kazanacağız. Korkunun ecele faydası olmaz. Bakın Kasımpaşa tersane işçileri 1921 yılında İstanbul işgal altındayken, yani baskıların en yoğun, yoksulluğun en yoğun olduğu dönemlerde bile İştirakçi (sosyalist) HİLMİ öncülüğünde işçileri evrensel olarak simgeleyen bayraklarla, yani kızıl bayraklarla 1 Mayıs'ı kutlamışlar. Bizim yolumuz tam da bu yol olmalı. Çalışma koşullarımızın ağırlığı kadar mücadelemiz de sert olmalı.

Bir gemiyi baştan sona nasıl sabırla, sebatla inşa ediyorsak, Derneğimizi de aynı sabır ve zorluklarla kurduk. Siz işçi arkadaşlara *Tersane İşçileri Bülteni* aracılığıyla çağrı yapıyorum; Tersane İşçileri Birliği Derneği'nde örgütlenmeye, derneğe üye olmaya ve bu çatı altında kölelik zincirlerini kırma mücadelesini yükseltmeye çağırıyorum.

Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı
Zeynel Nihadioğlu

(Tersane İşçileri Bülteni'nin Mart 2007 tarihli sayısından alınmıştır...)

Sigorta hakkına sahip çık!

“Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!” kampanyasına destek ver!

Sigorta hakkı en temel haklarımızdan biridir. İşçi sınıfı yüzyıllık can bedeli mücadeleyle bu hakkı elde etmiş, böylelikle bugünlere gelinmiştir. Ancak yazık ki işçi sınıfının yüzyıllık canını, kanını ortaya koyduğu bu mücadele sahiplenilebilmiş değil. Özellikle Tuzla tersaneler havzasında çalışan biz işçiler olarak, bu sosyal güvenceden mahrum edilmişiz. Ağır sanayi iş kolunda çalışmamızdan kaynaklı ve havzadaki tersane patronlarının üç kuruşluk iş güvenliği tedbiri almamasından kaynaklı, yaralanmalar, sakatlanmalar, ölümler yaşanabilmektedir. İşte bu tip durumlarda sigortasız çalışmanın ceremesini çekiyoruz. Göze çapak kaçması dâhil, bütün yaralanma ve sakatlanmalarda taşeronun yaptığı tek şey arabasıyla evimizin önüne atmaktır. Ölümlü iş kazalarında ise ölen arkadaşımızın ailesini birkaç milyarla kandırmaya ve susturmaya çalışmaktadırlar.

Biz **Tersane İşçileri Birliği Derneği** olarak uzun süredir, “Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!” adı altında bir kampanya çalışması yürütüyoruz. Havzaya yaptığımız yüzlerce afiş, dağıttığımız binlerce bildiri ve bültenin yanısıra avukatların da katıldığı seminerler, toplantılar düzenleyerek sigortasız çalışmanın yıkıcı sonuçları üzerinden işçi arkadaşları bilgilendirmeye çalıştık. Galatasaray Lisesi önünde ailelerimizle yaptığımız eylemle kamuoyunu havzada yaşananlarla ilgili bilgilendirmeye çalıştık, hem de sigorta kampanyamızı -iş cinayetleri- çalışmasıyla birleştireceğimizi açıkladık. Derneğin avukatları üzerinden sigorta davaları açacağımızı ilan ettik. “Sigorta primlerinin yasaların da işaret ettiği gibi asıl işveren tarafından ödenmesini talep eden imza stantlarını 15 gün boyunca açtık, belli bir ilgiyle de karşılaştık. Çalıştığımız tersanelerde, öğle araları çay içtiğiniz yerlerde sizlerle görüştük, imzalarımızı aldık. Yazık ki çoğu arkadaşımız imza atmaktan bile korkar durumda, çoğu arkadaşımızın, hukuki davalar için işi geçici olarak görmesi ve değmez gözüyle bakması bir başka olumsuzluktu. Birçok arkadaşımız üç kuruş daha fazla ücret alalım diye, taşerondan sigorta primlerinin yatırılmamasını bile talep ediyor.

Bütün bu olumsuzluklar tablosu içerisinde hiç mi iyi bir şeyle karşılaşmadık? Elbette ki karşılaştık. Ama bu yeterli değildi. Zira tersanelerde çalışan işçilerin %65'inin sigortası yatmaz, sigortası yatanlar ise asgari ücret üzerinden yatırılıyor. Sigorta sorunu bugün en önemli sorunlardan biri diyoruz. Biz işçileri sosyal güvenlik sisteminin dışında bırakmasının yanısıra çalışma yaşantımıza da bir takım yansımaları var. Sigorta hakkı için mücadele neden bu kadar önemli? Çünkü sigortasızlık yevmiyeci işçiliği doğurarak düzenli bir ücretten mahrum kalmamız anlamına geliyor. Çünkü sigortasızlık sömürünün katmerleşmesi anlamına gelen taşeronluğu doğuruyor. Çünkü sigortasızlık işten atmanın keyfileşmesi, ihbar ve kıdem tazminatı hakkının yok edilmesi anlamına geliyor. Hal böyleyken ve sorun bu kadar ağırken, sorunun ağırlığı kadar mücadele de etkin olmalı.

Arkadaşlar!

Davlumbotlarda dumanı, demir tozunu içimize çeken biz, iş kazalarında yaralanmalara sakatlanmalara, ölümlere maruz kalan biz. Kölece çalışma koşullarına mahkûm edilen yine biz. 25 bin işçinin çalıştığı tersanelerde büyük çoğunluğumuzun sigortası yatmıyor. Oysa sigorta hakkı sözde yasalarla güvence altına alınmış. Tuzla tersaneler havzasında işçilerin yararına olan yasalar işlemez. Burada orman kanunları geçerlidir. Bu durum böyleyse bunda kabahat büyük oranda bizim. Halen sesimizi çıkarmıyoruz, şaşılacak bir durgunluğun, suskunluğun içindeyiz. GİSBİR saltanatını bizim kanımız üzerinden kuruyor. Onlar bizi aptal yerine koyuyorsa bu çarkı bozacak olan bizleriz. İş cinayeti yaşandığında kitlesel olarak tersane önünü mesken tutmak zorundayız. Sigorta hakkımız çiğnendiğinde Sigorta İl Müdürlükleri dâhil, GİSBİR ve Tersane önlerini seçmeliyiz. Bu haklarımız için her yeri eylem alanına çevirmeliyiz. Hâlihazırda **Tersane İşçileri Birliği Derneği** bu işin öncüsü durumundadır.

Dolayısıyla sigortalarınız yatmıyorsa, prim günleriniz eksik yatıyorsa, iş kazasına uğradıysanız ya da herhangi bir hak gaspına uğradıysanız susmayın. Susmayalım! **Tersane İşçileri Birliği Derneği**'nde örgütlenelim ve mücadeleyi daha da yükseltelim. Bundan başka çıkar yolumuz yoktur.

Tersane İşçileri Birliği

(Tersane İşçileri Bülteni'nin Mart 2007 tarihli sayısından alınmıştır...)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pusulanız neyi işaret ediyor?

“*Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz/ ya da dünyamıza inecek ölüm*” diyor mısralarında Nazım Hikmet. Tarihin tozlu sayfalarını karıştırdığımızda; yeni çağlar yaratan, var olanları sonlandıran olayların aslında şu mısrada yer alan ölü yıldızlara hayatı taşıma mücadelesinden doğduğunu görürüz. Ve sayfaları karıştırmaya devam ettikçe; yenilgilerin, bekleyişlerin, umutsuzlukların ise dünyaya inmesi beklenenin, beklerken hiçbir şey yapılmayan, kolların sükunetle açılarak karşılanan ölüm olduğunu görürüz.

Bir ölü yıldız hayat taşımamış bu mısra, ama kafasında ışık taşıyana pusulalık etmiştir “beklemek ölümdür” diyerek, kendisi sayfada yıllardır beklemesine rağmen...

Bir pusulalık eder bu mısra okuyanlara, ta ki Nazım’ın kaleminden dizelere aktığından beri...

Bu pusula; yoksulluk, sömürü denizinde yüzen kapitalizm gemisinin dümeninin burjuva sınıfının elinde olduğu müddetçe, geminin hep o denizde yüzeceğini, karaya ulaşamayacağını, insanların “yaşamak” için ya o gemide kaldıklarını ya da atarlarsa boğularak öldüklerini, ama tüm bunlara karşın yüreğinde yeni bir dünya özlemi taşıyanların dümeni ele geçirmesi gerektiğini söyler.

Bu pusulada dört tane yön yoktur, salt iki yön vardır; ya mücadele, ya teslimiyet!..

Mücadele; “her ne olursa olsun” kendisine mutlaka bir kaynak bulup doğan, baharda eriyen kar sularıyla çoğalıp ulaştığı ve aktığı toprakları bereketli kılan bir ırmaktır.

Teslimiyet; avucundan şekeri alınacak diye sadece bir küçük şeker için minik gövdesiyle direnen bir

çocuktaki dirençten bile zerre kadar taşımayan boş vermişliktir, vurdumduymazlıktır.

Mücadele; gecenin karanlığına inat cılız da olsa ışığı ile o karanlığı aydınlatma çabasında olan sokak lambasıdır, onun ışığıdır.

Teslimiyet; doğanın kendisine sunduğu, özel bir çaba sarf etmeksizin içinde barındırdığı ışığını bile paylaşmaktan, ortaya çıkarmaktan vazgeçmiş ateş böceği kadar, bu denli umarsızlıktır.

Bir ateş böceğinin kendinde olanı bile kendisine yük sayması; bir kaplumbağanın sırtında onu koruyan kabuğunu fazlalık gibi görmesi; uzayda bir doğru parçasının oluşması için bir noktanın, bunun için olmazsa olmaz bir başka noktaya olan gereksinimini reddetmesi ve daha niceleri nasıl ki “olan”a aykırıysa; kişilerin de dünyada ve hayatlarında kapitalizmin yarattıklarına duyarsız kalması, teslimiyeti de bu denli tuhaf bir “sonuç”tur.

O denizde yüzmenin ve geminin dümenini ele almaktan vazgeçmenin bizlere hiçbir şey getirmeyeceğini, yaşananlar zaten göstermektedir.

Kapitalizmin yarattığı yoz kültür atmosferinden böylesi yoğunlukla aldıkları nefeslerden boğulmayanlar, görmek istemedikleri gerçekliklerin herhangi bir tanesini duysalar dahi yanıp sönmeyecek ateş böceği tembelliklerini anında terkedip, hızla duymamak için duvar örmekte, kulaklarını kendi hayatlarının yok oluş çığlıklarına tıkamaktadırlar.

Örülen duvarın yüksekliği ve kalınlığı artmaktadır. Oysa örülen duvar, kişileri gerçeklik kaçışlarına yaklaştırırken, kendilerinden ve yaşamlarından uzaklaştırmaktadır.

Bin yıl sonra sürgün...

Bu sokaklarda artık darbuka sesleri, klarnet sesleri olmayacak. Artık kapı önü sohbetleri, çekirdek çıtlatmaları olmayacak. Gacılar, “a be” ile başlayan dedikodular yapmayacak demli çaylar eşliğinde. Sulukule halkının yerinde, Romanların yerinde, kendine yabancılaşmış, aynı tip, aynı marka insanlar olacak. Utanç duvarları olacak, kameralarla donatılmış. Yüksek güvenli siterlerinde, kimden korundukları bilmeden süren hayatlar olacak. Ya da eşi olmayan keskinlikte görünmez sınırlar olacak; iki aynı tip komşu yerleşme arasında...

Bugün “kentsel dönüşüm” bahanesiyle dönüştürülen yer Sulukule ise, dün Alibeyköy’dü, Zeytinburnu’ydu, yarın Haydarpaşa olacak. Gözden irak tutulmak istenen bugün Romanlarsa, dün gecekond sahipleriydi, yarın yine bu zenginliği yaratan emekçiler olacak. Ve hayatı var edenler, hep oradan oraya ötelenenler olacak.

‘Çingene tarihinin kalbi’ olarak nitelendirilen Sulukule, Romanlar’ın en eski yerleşim yerlerinden biri. İstanbul’un, Bizans kenti olduğu dönemlerden beri Sulukule ve civarını Romanlar yurt edinmiş. Şimdiyse sermayenin gözüne kestirdiği, merkezi ve rantı yüksek bölgelerden biri. İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve Toplu Konut İdaresi (TOKİ) işbirliğiyle hayata geçirilecek ve 80 bin dönüm alanı kapsayacak bir proje söz konusu. “Tarihi çevreyi koruyoruz” demagojisiyle buradaki dokuyu koruyacaklarını iddia ediyorlar. Sanki tarihi çevre insanlardan bağımsız korunabilirmiş gibi... Ama bunun da çözümünü bulmuşlar. Bu dokuyu yaratanları buradan kovup, buraya yapılacak 300 bin YTL’lik Türk evlerinde yaşamının maddi koşullarına sahip olanları buraya ikame etmek.

Bunu yaparken de çok demokratiklermiş gibi bir hava estirtiyorlar. Katılımcılık, paylaşımcılık, saydamlık gibi süslü kelimelerle gözler boyanıyor. Çeşitli “alternatifler” sunuyorlar mesela. Bölgede ikamet eden mülk sahibi ya da kiracıların isterse yapacakları katkı payı ile orada yaşamaya devam edebileceklerini söylüyorlar. Romanlar, bu katkı payını karşılayabiliyor olsalar neden bu sağlıksız konutlarda oturmak istesinler ki? Diğer bir alternatif de mülk sahiplerinin, istemeleri halinde belirlenecek olan rayiç üzerinden kamulaştırma bedelini alabilecekleri. Yani alacakları 8.500 YTL enkaz bedeli ile şehrin başka bir bölgesinde, gecekond yapıp, orada yaşama “özgürlüğü” tanıyorlar. Ta ki orası da bir rant alanı halini alıp, tekrar oradan sürülene kadar. Bir de mülklerini TOKİ’ye devredenler TOKİ’nin kendilerine sunacağı yeni, modern bir siteye yerleşebilecekler. Şehrin çeperlerinde, İkitelli’de, yaşam pratiklerinden, işlerinden çok uzak bir bölgeye gidebileceklerini söylüyorlar, tabii bedelini ödediğin ölçüde.

Bugüne kadar “kentsel dönüşüm” adı altında birçok proje yapıldı. Yeri geldi deprem bahane edildi, “depreme dayanıklı konutlar yapacağız” dendi. Zeytinburnu için projeler üretildi. Eskizlere ticaret merkezleri, oteller çizildi. Sonra oradaki insanlara yol göründü. İşlerini, evlerini, hayatlarını değiştirdiler. Çok bir şey yoktu zaten iki göz oda, asgari ücret... Giderken de bavullarına, geçmişlerini, komşularını, yaşamlarını koydular. Yeri geldi “bunlar illegaldır, hazine arazisi üstüne konumlanmış, hepsini yıkacağız” dendi. Ama bunu diyenler boğaz sırtlarındaki villa konduların lafını bile etmediler. Ya da seçim zamanı tapu vaat edenler de onlardan başkası değildi. Sonuç olarak devlet arazilerini, süper lüks konutların inşası için burjuvaziye peşkeş çekenler, iyi-kötü başını sokacak bir yeri, emekçilere çok gördüler.

Gecekond yerleşmeleri, geneli itibariyle standartların altında, niteliksiz alanlardır. Gecekond yıkımları konu olduğunda da savunulan bu sağlıksız konutlar değildir. Barınma hakkıdır. Yaşam hakkıdır. Kapitalizm, özel mülkiyet düzeni bu sorunu çözmeye çalışmaz. Aksine daha da derinleştirir. Her alanda olduğu gibi, konut projeleri de burjuvazi için üretiliyor. Emekçilere yaşam alanı sunmak yerine de şehrin dışına itilmeleri tercih ediliyor...

Kurulan bütün düşler, yaşanmak istenen güzellikler, henüz anne karnında olan bir bebek gibi daha doğmasına izin verilmeden katledilmektedir. Ve bu ölü düşler, güzellikler, ölüp anne karnında kalınca anneyi de zehirleyip öldüren bebek gibi yaşamları zehirlemekte, yok etmektedir. Yani, kapitalizm, insanlardan güzellikleri değil, onlarla birlikte kaynağını da çalmakta ya da yok etmektedir...

Siz de sözkonusu geminin yolcularından birisiniz ve bunları okurken, sadece oturduğunuz yerden olanları size bu yazı özetledi. Misafirliğin yok olduğu bu zamanda, bu satırları konuk ettiniz, dinlediniz. Düşündünüz mü hiç, sizin pusulanız neyi işaret ediyor?

Kararsızım, ortadayım diyorsanız; kapitalizmin yarattığı çatlakları doldurmakla uğraşanların yıllardır kulaç attıkları, ancak hiçbir yere varamadıkları yerdesiniz demektir.

Güneşe gitmek, ulaşmak imkansız denilir; ama aslında güneşe ulaşmak sunduğu ışığı tutmaktır, güneş ışınlar toplamıdır ve o ışının her birini tutacak mutlaka bir insan vardır.

İşte, düşüncelerinizi karasızlık rüzgarından sıyrıp beyninizde güneşin aralanmasına izin vermenizle, yüzünüzü döneceğiz ve yakalayacağınız ışık bellidir aslında; o ışığın adı mücadeledir! Yani, dünyamıza inmesini beklemediğimiz ölüm yerine yıldızlara taşıyacağımız hayatı var edecek olan sosyalizm güneşinin bir tutamıdır. Yani, her bir insanın kucaklayacağı o ışıkla kavuşulacak olan aydınlık, umut dolu günlerdir. Bu sistemin çarklarında öğütülmeden, canlılık fışkıran düşüncelerin insanlık için yoğrulması, üretmesi demektir. Yani, her insanın taşıdığı sol memenin altındaki cevahirin kirlenmeden sevgi için, kendinden başka acılar ve mutluluklar için çarpması demektir. Çocuklarımızın umutsuzluk nedir bilmeden, daha hüznün solgun yüzüne bakmadan büyümesidir. Kulakların bomba seslerini değil daha güzel ve yaşanılabilir bir dünyanın şarkılarını duydukları günlerdir. Yani, yekpare çimenlerde deli bir tay gibi coşkuyla yılmadan yeni bir kavuşmaya koşan yüreklerdeki yanan özlem ateşinin aynı mutluluğa aynı anda çarpması; bir gökkuşağının yedi rengini aynı anda gören gözler gibi yaşamın bütün yemişlerini, güzelliklerini paylaşması demektir...

Mücadele, bizi kendi yarattığı kimlikle içine almaya çalışan, kendi yaşamımıza ve kendimize dahi vize koydurtan kapitalizme karşı, en arka sokaklara kaçarak düşlerimizden firar etmek değil, bizim olanı bize ödünç verilmiş gibi gösteren ve yaşamımızı satım sözleşmesine dönüştürmek isteyen anlaşılmaya imza atmamak, konulan vizeyi reddetmektir.

Yani, ölü yıldızlara hayatı götürmektir, ölümü beklemek değil!

Siz de okudunuz o mısrayı...Siz de fark ettiniz yolcusu olduğunuz gemiyi ve denizini... Siz de fark ettiniz imkansız dediklerinin aslında tam da bizim ellerimizde olduğunu... İmkansız sandığımız değiştirilemezleri değiştirecek kişilerin bizler olduğunu bilmeliyiz. Bizi ölümü gösterip sıtmaya razı eden, denizini gösterip atlayarak ölmemizi isteyen kapitalizme karşı seçeneksiz değiliz, seçeneğimiz mücadele...

**“Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz
Ya da dünyamıza inecek ölüm...”**

Yani, ya teslim olup dayatılan hayatları yaşayacağız, ya da mücadele edip gövdesiyle umut denizini yaran gemiler yaratıp, ufku gülbüz çocukların yanaklarındaki kızılığa boyalı gökyüzüne doğru yol alacak, gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünyayı var edeceğiz!

Rojan

Mücadele Postası

Çorlu'da linç girişimi

Vicdani retçi Halil Savda'nın 15 Mart günü Çorlu'da gerçekleşen duruşması öncesi sabah saatlerinde yürüyüş sonrası basın açıklaması eylemi yapmak isteyen 30 kişi polis tarafından engellendi. Daha sonra mahkeme salonunun önünde bekleyen 15 kişilik grup, polisin kordonu altında olmasına rağmen, bozkurt işareti yapan "Kahrolsun PKK!" sloganları atan 50 kişilik faşist grubun saldırısına uğradı.

Polis, saldırıya uğrayanlara göz yaşartıcı spreyle müdahale etti. Olay sonrasında vicdani retçi Halil Savda'nın avukatı Suna Coşkun bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Faşist grup basın açıklamasına da saldırı girişiminde bulundu. Vicdani retçilerin otobüsleri taşlandı, eylemcilerden yaralananlar oldu. Olayların ardından faşistlerin sırtını sıvazlayan kolluk güçleri saldırganları olay yerinden uzaklaştırdı.

Antakya'da sağlıkçı eylemi

Antakya Devlet Hastanesi önünde, 14 Mart günü saat 12.30'da yapılan basın açıklamasında; Aile Hekimliği uygulaması ile sağlık ocaklarının kapatılmasına, 'özerkleştirme' adı altında hastanelerin ticari işletmelere dönüştürülmesine ve sağlıkta yıkım yasası olan SSGSS Yasası'na karşı seyirci kalınmayacağı vurgulandı.

Eylemde 'Sağlık haktır satılamaz!', "Sağlık ocakları kapatılamaz, hastanemizi kapattırmayacağız!" sloganları atıldı

Kızıl Bayrak/Antakya

Kurtuluşumuz örgütlü birliğimizde!

Merhaba emeği ve alinteriyle yaşamını devam ettiren işçi dostlar. Merhaba dünyayı üretenler. Bizler tarihten beri hep ezilen, sömürülen, insani duyguları yıpratılan, yaralı yürekli fakat dili olmayan, daha doğrusu dili kesilen ve gözü kör edilen bir kitleyiz. Geniş ve çok güçlü bir kitle olmamıza rağmen çok azımız sesimizi çıkarıyor ve bu zulme son vermek için çaba harcıyoruz. Haykırışımızın ve kavgamızın sebebi isteklerimizin karşılanabileceği ve hayat döngümüzü kendimizin kurabileceği insanca yaşam ve özgür bir gelecektir. Artık sorunlarımıza karşı "biz de varız" diyebilme

cesaretini bütün işçiler gösterebilmeli. "Biz de varız" diyen güçlü bireylerle donatılmış, sonuca ulaşmak isteyen, umut kapılarını ardına kadar açmış, kendini tanımak isteyen, düşüncelerini özgürce ifade etmekten çekinmeyen insanlar olmalıyız.

Eğer bugünden böyle olmazsak yarın her şey için çok geç olabilir. Bizler tarihi aydınlatacak ve yeniden yazacak işçi sınıfıyız. Bu gücümüzü görelim ve GOP İşçi Platformu'nun çağrısına kulak verelim. Tek yumruk ve tek yürek olalım. O zaman önümüzde hiçbir güç duramayacaktır. **GOP'tan bir işçi**

Dr. Füsün Sayek Tıp Eğitimi Buluşması

TTB 30-31 Mart tarihleri arasında Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Abdulkadir Noyan Salonu'nda "Sağlıkta Değişimin Anahtarı, Dr. Füsün Sayek Tıp Eğitimi Buluşması" gerçekleştirilecek.

Sağlıklı bir topluma ulaşmanın koşulları arasında toplumu tanıyan, toplumun sorunlarına duyarlılık gösteren, akıl ve bilimsellik yaklaşan hekimlere sahip olunması gerektiğini ifade eden TTB, bu tür hekimlerin yetiştirilmesi için

toplumun tüm kesimlerinin ilgi göstermesi gerektiğini dile getirdi. Hekimlerin meslek örgütü Türk Tabipleri Birliği'nin de yıllardır, tıp eğitimi konusunda çaba gösterdiğini vurguladı. TTB'nin tıp fakültelerinin altyapı sorunları; öğrenci sayısı/eğitim ilişkisini, tıp eğitiminde değişimi, tıp eğitiminin sürekliliği ya da sürekli mesleki gelişim konularını gündemine alarak tartıştığını ve katkıda bulunduğunu söyledi. 30-31 Mart 2007 tarihleri arasında Ankara'da Füsün Sayek Tıp Eğitimi Buluşması-II'nin bu konuları bir kez daha tartışmak ve bir "Kararlılık Bildirgesi" çıkarmak üzere düzenlendiğini ifade etti.

27-28 Eylül'de özelleştir(me) sempozyumu

TMMOB Yönetim Kurulu, Özelleştirmelerin ve Sonuçlarının Takibi Çalışma Grubu'nun önerisi üzerine Ankara'da iki gün sürecek bir sempozyum düzenlenme kararı aldı. Sempozyum 27-28 Eylül '07 tarihleri arasında Ankara'da yapılacak.

"Türkiye'de Özelleştir(me) Gerçeği Sempozyumu"nun ana teması "özelleştirmelerin karşısında neler yapılabileceği ve neler yapılması gerektiği" olacak. Sempozyumun bir oturumunda dünyada yaşanan özelleştirme saldırısı incelenecek. Türkiye dışından davet edilecek kurum ve kişiler de konuşmacı olarak sempozyuma katılarak dünyada özelleştirme uygulamalarına karşı geliştirilen mücadeleler ele alınacak.

Sonuncusu, forum olmak üzere toplam 5 oturum olarak düzenlenecek sempozyuma akademik çevrelerden de katılım sağlanmaya çalışılacak.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Devrimci direniş ve
kararlılığın, devrim uğruna
kendini adamanın adıdır...**

KIZILDERE!

Mahir Çayan ★ Hüdai Arıkan

Sinan Kazım Özüdoğru

Ertan Saruhan ★ Saffet Alp

Sabahattin Kurt ★ Nihat Yılmaz

Ahmet Atasoy ★ Cihan Alptekino

Ömer Ayna

